

Giới thiệu Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng

Truyện Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng của tác giả Chiyo thuộc thể loại truyện teen, với câu chuyện tình độc đáo.

Anh một công tử hào hoa đúng nghĩa, nhưng rất lạnh lùng đôi khi đến vô cảm. Chỉ rung động duy nhất với một người con gái. Đó là nàng.

Một cô nàng xinh đẹp nhưng cái tính ương bướng thì không lẫn vào đâu được. Họ sẽ làm gì để giữ được nhau với hai cá tính hoàn toàn trái ngược ấy đây!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bánh răng tình yêu

Sân bay

"Anh Cường ngố, bên này bên này!"

Thanh âm ngọt ngào làm cho người ta nhìn không được quay đầu lại, liền thấy một người mặc áo da bó sát, quần gia Tề Lư Hải, đi cùng một cô gái đáng yêu mặc áo choàng đang hướng về phía một người khác vậy vậy, làn da cô gái nõn nà, mềm mại làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm.

Anh Cường đang tìm kiếm tiểu thư xung quanh, nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, khuôn mặt anh vốn đen thui nay lại đen thêm một tầng nữa. Tiểu thư, đừng có gọi là Cường ngố có được không, tuy rằng mọi người vẫn gọi tôi là Cường ngố, nhưng chỗ này đông người như vậy, cô cũng nên giữ thể diện cho tôi chứ.

"Tiểu thư, không có hành lí sao?"

Thực buồn bực, tiểu thư tại sao lúc này đã trở lại, những năm trước đều là khi kì nghỉ hè kết thúc lão gia mới cho tiểu thư về nhà, nhìn điệu bộ của tiểu thư thì hẳn là trốn về rồi.

"Hi hi, tôi trốn về đó, đến cả quần áo còn chưa thay, lấy đâu ra hành lí!" Hoàng Anh Nhi đáng yêu vô cùng, thân thiết chạy đến ôm cánh tay anh Cường đi ra ngoài.

"Tiểu thư, cô không nên đắc tội với sư phụ." Anh Cường lăm mồm run rẩy nói, tập mãi thành thói quen rồi.

"Không có đâu, tôi đâu dám đắc tội với ông ấy, chỉ là thừa lúc ông ấy đang ngủ, tôi liền cắt tóc cho ông ấy, ai biết đâu ông ấy tỉnh dậy rồi chạy khắp nơi đuổi theo tôi, còn muốn đánh tôi, cho nên tôi mới bỏ chạy lấy mạng đây."

Không còn gì để nói.

"Ba mẹ có nhà không? Có nhớ tôi không?" Anh Nhi nhìn phong cảnh quen thuộc bên ngoài xe, mới một tháng không gặp mà đã nhớ không chịu nổi.

"Phu nhân ở nhà, lão gia đi tham dự cuộc thi bắn súng tuyển vợ của con trai của bạn ông ấy rồi." Anh Cường lái xe, nhìn tiểu thư qua gương chiếu hậu, tiểu thư nhà mình vẫn còn hiếu động lắm, cả ngày đều luôn mồm, luôn tay luôn chân.

"Cái gì? Bắn súng tuyển vợ? Nghe thú vị ghê, ở đâu vậy, có xa hay không?" Nghe thấy lời nói của anh Cường, Anh Nhi đang tựa vào cửa kính xe liền ngồi thẳng dậy, hai mắt sáng lên nhìn người đang lái xe phía trước là anh Cường.

"Ngay tại Vân Ưng Bang, võ đường dưới lòng đất, ở dưới khách sạn Starlight đó." Nhìn thấy ánh mắt như con sói đói của tiểu thư, bỗng nhiên có cảm giác mình vừa nói sai rồi, tại sao lại quên mất tính tình của tiểu thư cơ chứ.

"Vậy còn chờ cái gì nha, chạy nhanh đi, mau tới khách sạn Starlight, hắc hắc . . ."

"Nhưng mà lão gia cũng ở đó, nếu đụng phải lão gia, chưa biết chừng cô lại bị phạt đó!"

"Chẳng sao hết, chỗ đó lớn như vậy, muốn gặp phải baba cũng khó ý chứ, haha. . ."

* * * * *

Trong võ đường Vân Ưng Bang dưới lòng đất, vô số cô gái đang chờ xuất phát, đứng chỉnh tề, cùng đợi ra lệnh.

"Chấn Bằng, tới rồi, mời vào!" Ông Vương vừa nhìn thấy bạn tốt đến liền cười lớn nghênh đón.

"Vương Hạo, sắp xếp thế nào rồi?" Hoàng Chấn Bằng bước vào, trên người mặc một cái áo đen.

Hai người bước vào căn phòng khách, một chàng trai anh tuấn đang ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng, thấy hai người bước vào thì liền đứng dậy.

"Chào bác!" Vương Minh Khải khuôn mặt không chút thay đổi cất tiếng chào, trên người mặc một bộ đồ màu đen, vóc dáng cao trên 1m80, sống mũi cao, làn da láng bóng, đôi môi hơi mỏng, lại khiến người ta có cảm giác con người này thật sắc bén.

"Đây là Minh Khải sao, mấy năm rồi không gặp, không nhận ra cháu nữa rồi!" Tuy rằng là anh em tốt với Vương Hạo, nhưng họ luôn bận rộn với sự nghiệp của mình, gặp nhau cũng không nhiều, đã nhiều năm không gặp Vương Minh Khải, ông Chấn Bằng hài lòng nhìn Minh Khải, nếu không phải là ông không muốn cho con gái dính vào con đường hắc đạo, ông nhất định gả con gái mình cho hắn.

Vốn năm đó Hoàng Chấn Bằng cùng Vương Hạo cùng nhau sáng lập Vân Ưng Bang, nhưng sau này vợ của Chấn Bằng bị thương khiến ông lui về tuyến sau, dần thân vào con đường bạch đạo, cho dù như vậy, hàng năm Hoàng Chấn Bằng vẫn cho con gái bảo bối đi học tập các loại kỹ năng phòng thân, không cho nó thư giãn.

Ông trùm Vân Ưng Bang lúc này đã dẫn đầu cả giới hắc bang của Châu Á, lại khổng chế được cả mạch máu kinh tế ngầm của Châu Á.

"Bác với cha ngồi trước đi, con ra ngoài sắp xếp một chút!", Vương Minh Khải đứng dậy đi ra ngoài.

* * * * *

"Thiếu chủ, tất cả đều chuẩn bị tốt, có thể bắt đầu rồi!" Nhìn thấy Thiếu chủ đi ra ngoài, anh Thiệu cất bước tiến lên.

"Được, vậy bắt đầu đi!" Thấy tất cả đã chuẩn bị xong, những cô gái đang nhìn mình đầy ái mộ, Vương Minh Khải trong lòng cười nhạo một cái, thật nông cạn, nếu không phải vì lợi ích riêng, thì làm gì có nhiều cô gái muốn làm vợ hắn đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tiến vào đại sảnh ngầm

"Này Vương Hạo, những cô gái ở đây đều đầu súng thật sao? Nếu bị thương nặng hoặc là trúng đạn bỏ mạng ở đây thì sao, hay là từ bỏ ý định này đi!" Nhìn những cô gái đang đi vào cửa hiểm trên màn hình, có người vừa mới tham gia mà đã bị thương, ông Chấn Bằng không khỏi mở miệng nói.

"Không phải, viên đạn trong súng của bọn họ không khác gì lắm so với châm gây tê, thiết bị trong đó cũng không nguy hiểm đến tính mạng, có điều bọn họ đều không biết chuyện này, cùng lắm cũng chỉ bị thương da thịt một chút, có người vừa mới bắt đầu đã bỏ cuộc, với thân phận của Minh Khải thì vợ nó không được sợ hãi những thứ này!" Nhìn những cô gái lần lượt ngã xuống trên màn hình, Vương Hạo không khỏi thất vọng nói.

"Ra vậy!"

* * * * *

Anh Nhi đi theo anh Cường tiến vào đại sảnh ngầm dưới lòng đất, vừa lúc bảo vệ chính là thuộc hạ trước kia, biết anh Cường là thủ hạ của nhị bang chủ ngày trước, cho nên liền trực tiếp cho đi qua.

Anh Cường thấy tên bảo vệ còn chào hỏi mình, không biết nên khóc hay nên cười, vốn đã tính toán nếu bị ngăn lại thì liền chạy thật nhanh mang tiêu thư về nhà, nhưng xem ra thất bại rồi, tên bảo vệ không hỏi một tiếng mà còn lập tức cho vào.

"Oa, anh Cường, anh thật lợi hại quá, ngay cả bảo vệ cũng đều biết anh, anh rút cuộc là biết những gì vậy. . . trước hết anh cứ nhớ kỹ đi, về nhà rồi tôi tra hỏi anh sau." Anh Nhi hết nhìn đồng lại nhìn tây, thấy tên bảo vệ nhiệt tình với anh Cường như vậy, lập tức giương nanh múa vuốt tra hỏi anh Cường, có điều không đợi anh Cường trả lời, cô đã bị những thứ thú vị trước mắt thu hút sự chú ý.

Trông thấy một đám gái xinh bị đưa ra ngoài, Anh Nhi ngây ngẩn cả người, thấy người chỉ huy phía trước, cô lập tức tiến lại hỏi.

Anh Thiệu đang chỉ huy thuộc hạ mang những cô gái bị thương đằng sau ra ngoài, cảm giác có người kéo tay áo mình, cứ tưởng đó là thuộc hạ liền mắng.

"Mẹ nó, việc gì, Không thấy ta đang bận à?"

Nhìn lại thì hóa ra là một cô bé đáng yêu, liền vui vẻ ra mặt.

"Này em gái, em là ai, tại sao lại chạy đến đây, mau rời khỏi đây đi, ở đây rất nguy hiểm." Đã vào được đến đây thì chắc chắn là người có gia thế rồi, vì vậy anh Thiệu không cho thuộc hạ bắt Anh Nhi.

"Nè, anh đẹp trai ơi, các anh đang làm cái gì vậy, tại sao những cô gái kia lại bị nâng ra ngoài vậy?" Anh Nhi thấy đối phương mỉm cười với mình, cũng mỉm cười ngọt ngào đáp lại.

"À, bọn họ hả, có nhìn thấy không, bọn họ đều muốn lấy được viên ngọc kia, ai lấy được trước là người thắng cuộc." Sợ cô bé đáng yêu này sẽ phá hỏng cuộc thi chọn vợ, cho nên anh Thiệu cũng chỉ nói một nửa.

Vừa mới nói xong liền thấy một bóng người vụt qua, Anh Thiệu phục hồi tinh thần lại mới thấy là cô bé đáng yêu lúc nãy đã vội vàng lao bỏ vào trong rồi, hần sợ tới mức đang định vào trong lõi cô bé ra, kết quả phát hiện có người còn nhanh hơn cả mình, hóa ra là anh Cường, hần buồn bực túm lấy cánh tay anh Cường.

"Này, Cường, sao cậu lại tới đây, nhị bang chủ đang ở trên lầu đó."

"Tôi không tìm lão gia, tôi đang tìm tiểu thư nhà chúng tôi."

"Tiểu thư? Tiểu thư nhà cậu đến đây làm gì. . . Ách. . . Em gái vừa vọt vào đây không phải là tiểu thư nhà cậu chứ?" Anh Thiệu bỗng nhiên có cảm giác sắp có đại họa rồi, nhị bang chủ nổi tiếng là yêu thương vợ con, nếu tiểu thư sơ sẩy bị thương, bang chủ kia chắc chắn không tha cho hần.

"Thông minh! Đúng là tiểu thư đó!"

"Vậy sao hồi nãy cậu không cản cô ấy lại, bây giờ phải làm sao, nếu ở trong kia cô ấy bị người khác đánh, mạng nhỏ này của tôi cũng không còn. . . . Hy vọng vừa mới vào đã bị trúng đạn, trực tiếp nâng cô ấy ra ngoài, ngàn vạn lần đừng để bang chủ nhìn thấy~" Anh Thiệu thân là cận vệ của Thiếu chủ, tất nhiên biết đạn trong súng đều là thuốc gây mê, bị trúng một đạn cùng lắm là ngủ một giấc, trông thấy cửa hiem đang bị đóng vào, hần thấp giọng cầu nguyện, hy vọng chúa có thể nghe thấy tiếng hần, tha cho hần một mạng.

Cửa hiem này nửa tiếng mới mở ra một lần, mười phút sau sẽ tự động đóng cửa, chỉ có Thiếu chủ là biết mật mã, còn lại không ai có thể mở ra, đây không phải là chui đầu vào lưới rồi sao.

"Nếu tiểu thư bị người khác bắn một phát, tôi đây cũng xong luôn!" Anh Cường buồn rầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tiểu Anh Nhi lại bị bắt rồi

Ở trong phòng, Vương Hạo đang chăm chú nhìn lên màn hình, thấy một cô gái bỗng nhiên xông vào, nhất thời sững sốt, đây không phải là Anh Nhi sao, quay đầu sang bên cạnh, thấy Chấn Băng cũng đang tràn đầy kinh ngạc, sau đó khuôn mặt liền trở nên xanh mét. Ông hiểu rồi, Hoàng Anh Nhi lần này lại gây rắc rối, có điều thấy trên màn hình kia, động tác của cô thật nhanh nhẹn, ông lại vui sướng không thôi, thậm chí quên mất, bởi vì sợ ám sát, tiểu Anh Nhi vẫn luôn đi huấn luyện, tuy rằng không biết vì sao Anh Nhi lại vào đây, có điều nhìn vào xu thế này, người chiến thắng không phải là cô thì chẳng thể là ai khác. Minh Khai và Anh Nhi, cũng đẹp đôi đấy!

Vương Minh Khai lạnh lùng như vậy mà trên mặt cũng xuất hiện nét ngạc nhiên, nhúu nhúu mày, chăm chú nhìn vào cô gái nhỏ trên màn hình, một thân áo đen, động tác nhanh nhẹn, mạnh mẽ tránh khỏi phát đạn của người khác, trên khuôn mặt xinh xắn dường như lộ ra chút tức giận, đây là có người trêu chọc cô ấy hay sao? Hần lặng yên quan sát.

"Luu Vũ, cậu đi xuống phía dưới trông chừng, lát nữa vị tiểu thư kia đi ra thì mời cô ấy đến đây!" Vương Minh Khai nói với người thanh niên bên cạnh, đó chính là thủ hạ của Vương Hạo, tên là Luu Vũ.

"Vâng."

Trong chốc lát, Anh Nhi đã phát hiện, thứ mà họ đang sử dụng không phải là súng thật, bàn tay định lấy súng bên hông liền buông xuống, tránh viên đạn đang lao đến, nhất khẩu súng trong tay người vừa mới té xui lên, hướng về phía điểm cuối nơi có viên ngọc mà bắn. Thật đáng giận, dám lấy viên ngọc của cô, còn trắng trợn nói là phần thưởng, tức chết đi được, trong mắt Anh Nhi bùng bùng lửa giận, không thèm nghĩ xem vì sao viên ngọc của mình lại xuất hiện ở đây, nhằm thẳng phía mục tiêu mà bắn.

* * * * *

Hai tên đang đứng ngoài cửa chuẩn bị nhận phạt là anh Thiệu và anh Cường cũng đang nhìn lên màn hình, khi thấy tiểu thư tư thế hiên ngang oai hùng,

động tác mạnh mẽ, thì lại lần nữa đẩy lên hi vọng.

"Nè cường, tiểu thư nhà cậu cũng lợi hại gớm nhỉ, lúc nãy sợ tới mức tim tôi cứ đập bùm bùm!"

"Tiểu thư chưa bao giờ đánh nhau với người khác, tôi làm sao mà biết được mấy cô gái này lại kém cỏi như vậy chứ~"

"Kém cỏi? Kia chính là một trăm người được chọn lựa lý càng trên khắp châu Á đó!" Mắt anh Thiệu trực tiếp trợn lòng trắng.

Bên này đang không ngừng cãi lộn, bên trong Anh Nhi đã sắp tới đích.

"O, đây không phải là ngọc của mình, tại sao nhìn giống vậy nè, làm hại mình phí thời gian quá. . . Mặc kệ, trước hết cứ cầm cái đã, dùng cái này đối phó với Daddy cũng được đây."

Nhìn trên viên ngọc có khắc hình con rồng, Hoàng Anh Nhi thấp giọng nói thầm, cái của mình là hình con phượng hoàng, nhìn xa thấy chẳng khác nhau là mấy, cô đặt viên ngọc vào túi, xoay người đi ra vô trường.

"Tiểu thư, lão gia chúng tôi cho mời cô!" Lưu Vũ vừa xuống lầu thì nhìn thấy Anh Nhi.

"Hả, lão gia nhà các anh là ai, tôi có quen ông ta không?" Vì Hoàng Chấn Bằng hết sức giữ gìn, cô cũng không biết Vương Hạo, người vẫn thường đến nhà cô lại là bang chủ của hắc bang.

"Đi sẽ biết thôi, tiểu thư, mời đi bên này!"

"Ừm, được rồi."

Anh Cường vừa rồi trong lòng còn kích động nhất thời hét thảm một tiếng, xong rồi, lão gia phát hiện rồi, về nhà thế nào cũng bị phạt, đi theo tiểu thư là không thể không bị phạt, tuy rằng mình da dày thịt béo, nhưng mà bị đánh thì vẫn rất đau huuu.

"Tiểu thư mời vào, lão gia ở bên trong chờ cô." Lưu Vũ đi đến lầu trên, mở cửa phòng ra, khom người nói.

"Ừ, được rồi, cảm ơn."

"Oa, Daddy, nhớ Daddy muốn chết!" Anh Nhi vừa vào cửa liền nhìn thấy daddy đang ngồi ở bàn trà, vui thích chạy tới, ngồi lên đùi daddy, vô cùng thân thiết ôm cổ ông, tiểu Anh Nhi hiếu động đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra mình sắp gặp họa lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiểu công chúa bướng bình

Anh Nhi vội vàng lao đến bên cha, nhưng đợi nửa ngày mà không thấy cha mình nói gì hết, ngẩng đầu nhìn, liền thấy khuôn mặt xanh mét của cha, tiểu Anh Nhi cuối cùng mới nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, bắt đầu tự bảo chữa.

"Ba, ba có nhớ con không, con nhớ ba và mẹ lắm đó, nhớ đến nỗi ở trên đảo mà phát ngốc luôn ấy, vì vậy con mới quay về gặp mọi người nè. . ."

"Oh? Phải không vậy? Tại sao sự phụ con gọi điện cho ba nói rằng, con đem tóc của ông ấy cắt thành bên ngắn bên dài, còn chưa được ông ấy đồng ý đã chạy về đây rồi." Nhớ tới lúc trước lão Mộ Dung gọi điện thoại cho mình nổi giận đùng đùng, lại nhìn khuôn mặt lấm lét mà vẫn không giấu nổi nét nghịch ngợm của con bé này, Hoàng Chấn Bằng lại thêm một trận đau đầu. Con gái từ nhỏ đã bướng bình không có cách nào quản nổi, vợ mình thì bị nó lừa gạt chẳng hề nổi nóng với nó bao giờ, mỗi lần ông muốn trừng phạt con gái là y như rằng vợ ông lại dùng đôi mắt tràn ngập tình yêu và túi thân nhìn ông, giống như chính ông mới là đứa gây chuyện vậy, làm hại ông không nổi đánh nó.

"Àh. . ."

Đôi mắt trong veo như nước của Anh Nhi xoay tròn xoay tròn, tới lúc phải nghĩ cách đối phó rồi, bỗng nhiên thấy trong phòng còn có hai người nữa đang chăm chú nhìn mình, lập tức ngăn cản cả người.

"Ha ha, Anh Nhi à, còn nhận ra bác không, lần này con lại chọc giận ba con rồi hả!" Vương Hạo ngồi ở một bên thấy màn đối thoại hài hước của hai cha con, đã sớm không nhịn được nữa.

Nhận ra là ông bác yêu quý của mình, mà đúng lúc không tìm được lý do để thoát khỏi ông bố đang tỏa ra "sát khí" này, Anh Nhi lập tức đứng lên, chạy như bay đến ôm đùi Vương Hạo.

"Không có đâu, là con nhớ ba mẹ quá mới bỏ chạy về đây, ai ngờ ba con lại tức giận như vậy . . . Hơn nữa, ông lão Mộ Dung cả ngày dạy con toàn những thứ giống nhau, bản thân con chẳng có niềm vui, vì không muốn cả người bị mốc meo nên con mới phải đi tìm hứng thú, vì thế con mới cắt tóc cho sư phụ, ai ngờ ông ấy tỉnh dậy còn đuổi theo khắp nơi muốn đánh con, hu hu hu . . ."

Anh Nhi ngồi ở bên cạnh Vương Hạo, ôm lấy cánh tay ông ta, trình bày cả đồng lí do lí trấu, đôi mắt to sáng ngời còn lên án nhìn baba.

"Ha ha ha. . . bé Anh Nhi vẫn đáng yêu như vậy, lại đây, làm quen anh Minh Khải đi, còn nhớ không, hồi nhỏ con thường xuyên chạy theo sau anh Minh Khải đó."

Vương Hạo nhanh chóng kéo Anh Nhi, chỉ vào Vương Minh Khải mặt lạnh như tiền này giờ vẫn không thêm mở lời nói câu nào, tuy rằng lúc nhỏ chúng nó thường xuyên chơi với nhau, nhưng lớn lên, cũng nhiều năm rồi không gặp lại, cần nhanh chóng vun đắp ấn tượng cho chúng nó, bé Anh Nhi này xác định là con dâu mình đi. Vợ ông mỗi lần từ nhà Chấn Bằng trở về, liền vui mừng kể chuyện bé Anh Nhi đáng yêu thế lộ thế chai, lần này tuyển vợ cho con trai, vợ ông còn mất hứng, lo sợ con bé bị thương nên mới không cho con bé đến thi tuyển vợ, đành phải từ bỏ. Lần này con bé trốn về, còn phá hỏng ngày chọn vợ, thật sự là đúng ý mình haha, Vương Hạo đen tối nghĩ thầm.

"Khải ca ca, nhớ anh quá!" Anh Nhi chạy đến bên cạnh Minh Khải, ôm cổ hắn, trực tiếp thơm chụt một cái, khiến cả ba người đàn ông trong phòng đều choáng váng.

"Uh"

Nhìn thấy Anh Nhi vui vẻ đáng yêu, Vương Minh Khải cũng không chán ghét, có điều hắn không thể quên nỗi với sự nhiệt tình "thái quá" của Anh Nhi, nhất là cảm thấy khuôn mặt của mình vậy bản, trước đây khi còn nhỏ cô còn chạy theo sau hắn, thừa dịp hắn không chú ý hôn trộm hắn, nói rằng sau này sẽ làm vợ hắn, kết quả vài năm không gặp, vẫn là như vậy. . . .

Vương Hạo vừa nhìn thấy liền xúc động, đây là có hi vọng a~

Hoàng Chấn Bằng không nghĩ rằng Anh Nhi lớn lên mà vẫn thích Minh Khải như thế, tuy rằng ông cũng rất xem trọng Minh Khải, nhưng vì thân phận của Minh Khải, ông cũng không thích lắm, có điều nếu con gái thích thì ông cũng không phản đối, dù sao năng lực của Minh Khải cũng có thể bảo vệ con gái mình (ông này chiều con gái quá thể luôn).

Anh Nhi thì sớm đã quên chuyện hồi thơ ấu, chẳng qua thấy trai đẹp liền kích động hôn một cái, không ngờ ba người kia đều hiểu lầm hết.

"À, Khải ca ca nè, sao mặt anh bản vậy, bị tôi hôn một chút mà đều biến thành bần cả rồi!" Anh Nhi ngồi trên đùi Minh Khải, căn bản không nhận thức được cơ thể bên trên và bên dưới, lăn một vòng như trên mặt đất vậy.

"Cô ngồi trước đi, tôi đi rửa!"

Nhịn không nói ra "bức xúc" trong lòng, Vương Minh Khải đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hai gia đình

Nhìn thấy con gái còn đang xấu hổ (bị hắn phủ phàng bỏ rơi để đi rửa mặt), Hoàng Chấn Bằng ngồi không yên nổi.

"Vương Hạo, nếu trận đấu đã xong rồi, tôi đây cũng không quấy rầy nữa, tôi về trước đây." Nói xong liền đến nắm áo tiểu Anh Nhi.

"Ha ha, vậy được, Chấn Bằng, mấy người cứ về trước đi, lát nữa chúng tôi sẽ đến thăm~" Thấy Chấn Bằng bị bé Anh Nhi làm cho tức giận đến nổi đình đầu sắp bốc hơi, Vương Hạo cười to ra tiếng.

"Được, tôi chờ ở nhà!" Nói xong liền mang theo Anh Nhi đi ra ngoài.

"Ya, Daddy, không cần xách con đâu, con tự đi được mà, daddy như vậy làm cho con thực mất mặt nha~~~"

Vương Hạo ở trong phòng vẫn còn nghe được lời nói riu rít của bé Anh Nhi, nghĩ bé Anh Nhi tính tình lạc quan, thật xứng với thằng con mặt lạnh của mình, càng nghĩ càng vừa lòng.

Vương Minh Khải rửa mặt xong trở về thấy trong phòng chỉ còn lại có cha mình, trong lòng có cảm giác khó xử nói không nên lời.

"Minh Khai, chuẩn bị một chút, liên lạc với mẹ con, lát nữa chúng ta sẽ tới nhà chú Chấn Bằng."

"Vâng."

Đang chuẩn bị ra ngoài, liền thấy anh Thiệu mở cửa tiến vào.

"Lão già, Thiệu chủ, những người đó đều đã tỉnh, trừ con gái của Lí Minh Long - Lí Tô Cẩm không phục, những người khác đều không có ý kiến gì."

"Hả? Sao lại như vậy? Cô ta không phục cái gì? Không phải thua rồi sao?"

"Vâng, bởi vì lúc cô cùng tiểu thư Anh Nhi đánh nhau, tiểu thư ném cái vô chuối khiến cô ngã ngựa xuống, cô không phục." Anh Thiệu trong lòng nói thầm, bé Anh Nhi đúng là lợi hại, người ta đều dùng súng, còn bé thì dùng vô chuối mà quật ngã được người, hắc hắc =))

Vương Hạo và Khai Minh nghe anh Thiệu nói, khóe miệng run rẩy, con bé này thật có khả năng khiến người khác phải ngã lộn.

"Nói với cô ta, thua chính là thua, còn tìm lí do gì nữa, có bản lĩnh thì cũng dùng vô chuối quật ngã người khác đi, ai bảo đứng không vững lại còn trách người khác!"

"Vâng."

* * * * *

Điền Nhã Lâm đang ở trong phòng thì nghe thấy âm thanh của xe ngoài cửa, liền đứng dậy nghênh đón.

"Á Nam, anh Hạo, đến rồi, chờ mọi người nửa ngày rồi đấy." Điền Nhã Lâm thân mật lôi kéo Phương Á Nam vào trong phòng.

"Chúng tôi không phải là đến rồi sao, haha" Phương Á Nam nở nụ cười đầm ấm.

"Anh Hạo, mời vào trong."

"Ừ được rồi."

"Gần đây bận việc gì vậy, tại sao không tới tìm tôi, tôi ở nhà buồn muốn chết." Kéo tay Phương Á Nam ngồi xuống ghế sofa.

"Nói đến chuyện này tôi lại thấy tức giận, Vương Hạo gần đây tìm vợ cho Minh Khai, cái gì mà bắn súng tuyển vợ, làm tôi tức chết!" Phương Á Nam tức giận nhìn chồng mình.

"Ai ya, mọi người giúp tôi khuyên nhủ Á Nam, cô ấy một tháng rồi mà không có cười với tôi." Vương Hạo nhắc tới việc này cũng hoàn toàn là oan ức, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của vợ, không dám ho he.

"Anh còn dám nói sao, anh xem anh đã làm cái chuyện gì, tôi có thể không tức giận không?"

"Việc này không phải đều đã giải quyết rồi sao, em cũng đừng có tức giận nữa!" Đỗ dành thê tử, Vương Hạo về mặt lấy lòng, muốn dỗ dành cho bà ấy vui vẻ, rồi mình mới có thể về phòng ngủ, buổi tối không có mùi của bà ấy thực sự là chịu khổ a~

"Được rồi được rồi, đều là vợ chồng già rồi, còn con nít như vậy, không sợ bọn trẻ chê cười sao, Minh Khai lâu lắm rồi không tới, càng ngày càng có khí phách của ba con rồi!" Nhìn Minh Khai ngồi ở một bên, Điền Nhã Lâm dịu dàng nói.

"Gần đây công việc hơi nhiều, không có tới hỏi thăm dì, là con không đúng."

Vương Minh Khai mặt không biến sắc đánh giá xung quanh, không phát hiện bóng dáng của cô bé kia, hơi nhíu nhíu mày.

Biết tâm tư của con mình, Vương Hạo trong lòng cười thầm, nói: "Chấn Bằng, tại sao không thấy bé Anh Nhi đâu?"

"Còn không phải Chấn Bằng lại xử phạt con bé sao, nhốt nó trong phòng, chưa đến giờ, con bé nào dám đi ra!" Điền Nhã Lâm nén giận nhìn chồng, con gái bảo bối vậy mà nở ra tay phạt nặng như thế, phạt xong rồi không phải chính mình cũng đau lòng hay sao?

"Ha ha, Minh Khai, đi gọi bé Nhi xuống đi, nói với nó là dì Á Nam nhớ nó, đến thăm nó này."

"Vâng." Nhìn nhìn chú Chấn Bằng, không có phản đối, Vương Minh Khai đứng lên đi lên lầu.

"Chấn Bằng, tôi và Á Nam lần này đến chủ yếu là muốn định hôn sự cho Minh Khai và Anh Nhi, tôi thấy hai đứa nó đều thích đối phương, hai người thấy thế nào?"

"Nếu con gái thích, chúng tôi cũng không phản đối, dù sao Minh Khai đúng là thích con bé thật." Hoàng Chấn Bằng nói ra những ý nghĩ trong lòng.

"Vậy cứ quyết định trước đi, chờ chúng nó tốt nghiệp xong liền lập tức đính hôn, mọi người thấy có được không?"

"Được rồi." Điền Nhã Lâm luyến tiếc con gái lập tức đỏ cả hốc mắt, bảo bối của mình cũng sắp rời xa mình rồi.

"Nhã Lâm, không cần buồn phiền, bé Anh Nhi sau khi gả xong cũng có thể thường xuyên trở về nhà, hai nhà chúng ta cách nhau đâu có xa." Phương Á Nam nhìn thấy bộ dạng đau lòng của bạn tốt thì không đành lòng, thế nhưng cũng không thể nói là không cho con bé kết hôn, bà đã chấm nó làm con dâu bà rồi.

"Ừ, tôi biết, chỉ là vẫn không nỡ xa con bé thôi."

"Con gái lớn sẽ phải rời xa chúng ta mà, nếu nhớ nó, thường xuyên cho chúng nó về nhà không phải là được rồi sao." Thấy vợ mình đau buồn, Chấn Bằng trong lòng cũng không chịu nổi, tuy rằng con gái luôn nghịch ngợm gây rắc rối, nhưng nó vẫn là hòn ngọc quý của mình mà.

.....

Vương Minh Khải lên lầu, vừa mở cửa ra, liền thấy Anh Nhi đang trồng cây chuối trên cái giường lớn ở giữa phòng, đến mức toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều ứng đỏ, cũng bởi vì trồng cây chuối mà áo ngủ trên người cô đều trượt xuống, để lộ ra chiếc rốn xinh xắn, cả da thịt mềm mại, hần đột nhiên có cảm giác miệng lưỡi khô khốc.

"Hey, Khải ca ca, tại sao anh lại tới đây?" Anh Nhi đang ở trên giường thấy cửa phòng mở ra, còn tưởng là Daddy có lương tâm, đến giải thoát cho mình, ai ngờ lại là Khải ca ca, thật là bẽ mặt mà. Trong khi cô vẫn đang nghĩ đến vấn đề mặt mũi của mình, căn bản không chú ý tới người đối diện đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt càng ngày càng rực nóng.

"Ah, cô đang làm cái gì thế?"

"Nga. . . . Hắc Hắc . . . . Tôi nhân rồi sinh nông nổi, liền trồng cây chuối một lát, anh có muốn thử không, vui lắm!" Tiểu Anh Nhi mở miệng nói dối không chớp mắt, đương nhiên sẽ không nói là Daddy đang phạt mình, không còn mặt mũi nào mà nhìn người khác.

"Ừ. . . Di Á Nam của cô đến đây, bảo cô đi xuống đó."

Không muốn vạch trần cô gái ngốc nghếch tự cho mình là thông minh kia, Minh Khải giả bộ như không biết gì.

"Thật sao, tốt quá rồi, di Á Nam đến thật là đúng lúc, ha ha. . . . ."

Cô lập tức từ từ thể đứng bằng hai tay trở về với tư thế đứng bằng hai chân, trượt xuống giường, mang dép chạy ra.

Nhìn thấy tiểu Anh Nhi kích động, Vương Minh Khải im lặng không nói gì, cô còn có thể kích động đến như vậy sao?

* * * * *

Người lớn đang ở dưới lầu nói chuyện, nghe thấy tiếng la hét trên lầu, vừa ngừng đầu, liền thấy bé Anh Nhi đầu tóc như cái mào gà, mặc áo ngủ hoạt hình, miệng gọi di Á Nam, kích động chạy xuống.

"Đứng lại, quay trở về chỉnh đốn bản thân rồi mới được xuống."

Trông thấy Daddy vô cùng phẫn nộ, tiểu Anh Nhi mới ý thức được chính mình có chút thiếu lễ độ, vội vàng vàng quay lại, vừa mới lên lầu liền thấy Minh Khải từ trong phòng đi ra, cô liền trừng mắt lên án, dường như muốn nói, vừa rồi sao anh không gọi tôi lại, hại tôi mất mặt như vậy, cô thờ hờn hờn quay đầu trở về phòng.

Còn lại Vương Minh Khải sững sờ một chỗ, muốn nói, cô có cho tôi cơ hội để nói không, chạy nhanh như vậy lại còn trách ai.

.....

Anh Nhi thay quần áo xong vừa kịp lúc ăn cơm, đi thẳng đến nhà ăn, vừa mới ngồi xuống, liền thấy di Á Nam và bác Vương Hạo nhìn mình rất kì lạ, cô nghĩ không biết mình có làm chuyện gì khác người nữa không. Thật may sau đó bọn họ cũng rời mắt đi.

"Anh Nhi à, tại sao hôm nay con lại xông vào võ trường, không phải con trước đó đã biết hôm nay anh Khải tuyển vợ nên mới đi thi đó chứ?" khi những người giúp việc đang bê đồ ăn, thừa lúc rảnh rỗi, Vương Hạo liền hỏi cái chuyện mà mọi người đều đang tự hỏi.

"Cái đó. . . . Ha ha . . . . Con vốn là đi chơi, ai biết vừa lúc nhìn thấy viên ngọc rất giống của con được treo làm phần thưởng, viên ngọc của con thì đã bị trộm mất, con liền chiếm luôn, kết quả lấy được rồi mới phát hiện không phải ngọc của mình. . . . Ha ha"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Bạn mới và dụng cụ trong nhà ăn

Sự nhầm lẫn này khiến bản thân cảm thấy rất xấu hổ, Anh Nhi đỏ mặt cúi đầu.

"Ồ, hóa ra là như vậy, con nhận lỗi là có thể tha thứ rồi, thật ra viên ngọc của con với của Minh Khải vốn là một đôi, một cái là long một cái là phượng, nếu không nhìn kĩ rất có thể nhận lầm." Vương Hạo giải thích.

"A? Thảo nào mà giống nhau gì đâu, con nhớ rõ mẹ từng nói viên ngọc này là duy nhất, hóa ra là như vậy nha" Nếu không biết viên ngọc của mình là được đặc chế, chỉ có một cái, không làm nhái được, thì chính cô sẽ không xúc động đánh nhau như vậy, còn làm hại chính mình bị Daddy bắt.

"Chấn Bằng, bé Anh Nhi hiện đang học ở đâu vậy?" Vương Hạo cùng Chấn Bằng chụm ly, đều đang rất hào hứng.

"Ồ Thánh Anh, khai giảng là học sinh mới."

"Thật sao? Minh Khải cũng học ở đó, như vậy đúng là thuận tiện cho Minh Khải chăm sóc Anh Nhi, chúng ta cũng yên tâm." Vương Hạo nghĩ thật đúng dịp để hai đứa vun đắp tình cảm, một công đôi việc.

"Đúng vậy, Minh Khải ở trường phải chăm sóc Anh Nhi một chút, đừng để người khác bắt nạt con bé!" Phương Á Nam tất nhiên đối với chuyện này cũng thực vừa lòng.

"Ai có thể bắt nạt nó? Minh Khải nên đi dọn dẹp mớ hỗn độn mà nó gây ra thì đúng hơn." Chấn Bằng cười nói.

"Anh thật là, sao cứ nói xấu con gái hoài vậy." Diên Nhã lâm bất mãn phản đối.

* * * * *

Nghỉ hè chấm dứt, tân sinh khai giảng, hôm nay học viện Thánh Anh đông nghịt người.

Bởi vì là trường quý tộc nổi tiếng, do đó, một loạt các loại xe hàng hiệu đậu ở trước cổng trường. Quy định của trường rất rõ ràng, không cho chạy xe máy vào trong trường học, cho nên có thể thấy những người hầu đang cầm hành lý, theo sau những tiểu thư trang điểm rất xinh đẹp cùng các thiếu gia nhà giàu rảo bước trên khắp sân trường.

Cực tuyệt sự giúp đỡ của anh Cường, Anh Nhi tự mình mang theo hành lý đi dưới sân trường xanh mướt rợp bóng cây, cảm thấy nơi mà mình sắp theo học 4 năm này cũng không tệ lắm, thực sự là một số tiền lớn để xây dựng nên nơi này, đúng là một đẳng cấp khác.

"Nè, cậu ơi, có phải cậu muốn mang đồ lên không, để tớ giúp cậu, cậu ở lầu nào vậy?" Tống Tư Ánh thu dọn xong hành lý, vừa đi xuống lầu, đang định đi dạo quanh sân trường liền thấy Anh Nhi đang rầu rĩ một chỗ, cô nhiệt tình bước đến chào hỏi.

"A ... Hihi, tốt quá, tớ đang không biết mang đồ đồ này lên thế nào đây, cảm ơn cậu nha, tớ ở lầu ba phòng 302." Nhìn thấy cô bạn niềm nở, Anh Nhi cũng không từ chối sự giúp đỡ của cô.

"Thật không vậy, tớ cũng ở lầu ba phòng 302 nè, đúng là có duyên, vốn một phòng hai người ở chung, vừa lúc tình cờ gặp nhau, ha ha"

Hai cô gái nhiệt tình hoạt bát rất nhanh làm quen với nhau, sau khi mang đồ lên xong thì một quả nằm nhoài xuống giường.

"Tư Ánh, cậu tự mình tới đây sao, tới sớm thật đó nha!"

Nhìn thấy căn phòng được quét tước sạch sẽ, Anh Nhi biết là do Tư Ánh làm rồi.

"A, đúng vậy, nhà của tớ khá xa, cho nên ngày hôm qua đã tới rồi, cậu thì sao, tại sao cũng không thấy người nhà đến giúp cậu?"

"Tớ a, tớ nghĩ đồ vật này nọ cũng không nhiều lắm nên bảo bọn họ quay về rồi, ai biết lại mệt như vậy chứ."

"Nhà tớ không giàu có, ba mẹ đều là làm nông, còn có một em trai đang đi học, làm gì có thời gian rảnh rồi đưa tớ đến đây, tiền đi đường lại đắt như vậy. Nếu tớ không học giỏi làm sao có thể vào được trường tốt thế này!" Nằm ở trên giường, Tống Tư Ánh cảm thán, tuy rằng Thánh Anh là trường quý tộc, nhưng nếu là học sinh đặc biệt xuất sắc vẫn có thể miễn học phí.

"A, như vậy sao, vậy cậu về sau có khó khăn cứ nói cho tớ biết, tớ nhất định giúp cậu!"

Nhìn thấy quần áo giày dép của Anh Nhi đều là hàng hiệu mà chính mình cũng chưa được mặc bao giờ, Tống Tư Ánh hiển nhiên biết gia đình bạn mình rất khá giả, một cô gái được nuông chiều vậy mà cũng không ngang ngược, thực thích cô bạn này, cũng biết cô không có khinh thường mình, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

"Được, chờ ngày nào tớ không có gì ăn, nhất định đem cậu ăn hết, haha"

"Sắp đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta đi nhà ăn ăn cơm đi, xem nhà ăn trường mình thế nào."

"Ừ, tớ cũng đang đói bụng."

* * * * *

Canteen được trang hoàng long lanh, sạch sẽ, sáng sủa, bàn ăn được xếp thành hàng thật dài. Lấy com xong Anh Nhi và Tur Ánh bụng đồ ăn tìm chỗ ngồi, thấy cái bàn bên cạnh chưa có ai ngồi liền lập tức đi đến.

Mới vừa ngồi xuống, Anh Nhi chợt nghe thấy một giọng nữ ngang ngược kiêu ngạo truyền đến, nhìn lại, liền thấy chính là cô gái ngày đó bị mình làm cho trượt vô chuối, bực mình nhú nhú mày, quay đầu chuẩn bị ăn com.

"Này, nói cậu đó, không nghe thấy hả, mau tránh ra, chỗ này tôi ngồi trước rồi!" Lí Tô Cẩm ngạo nghễ nói, cảm giận nghĩ ngày đó nếu không phải con nhỏ này quấy rối thì mình đã là hôn thê của Minh Khải rồi, đều bị con nhỏ này quấy rối làm thất bại. Phía sau cô còn có hai người nữa đi theo, cũng là vẻ mặt khinh bỉ.

"A, phải không. . . Lúc tôi đến, chỗ này làm gì có ai đâu, cậu chiếm trước khi nào vậy, sao tôi không biết nhỉ, Tur Ánh, cậu có nhìn thấy không?" Anh Nhi phớt lờ nói, thật phiền phức, cô gái này tại sao luôn tìm mình gây phiền toái chứ!

"Không thấy, không biết hiện tại người này da mặt dày như thế nào nữa." Nhìn mấy vị khách không mời mà đến, vẻ mặt của Tur Ánh cũng không mấy hòa nhã.

"Bảo các cậu tránh ra thì mau tránh ra, đừng có nhiều lời như vậy!!"

Thấy hai người kia không có ý rời đi, Lí Tô Cẩm đang định khóc lóc om sòm, chợt nghe thấy mọi người xung quanh đang la to Minh Khải đến, lập tức quay đầu lại, liền thấy Vương Minh Khải cùng Thiệu Vi Thần vào nhà ăn, Thiệu Vi Thần cũng là công tử của một công ti lớn, có điều không lạnh lùng như Minh Khải, cả đầu tóc đỏ đậm, trên tai trái có đeo ngọc xanh long lánh, ngũ quan tinh tế lộ ra yêu mị, cả ngày cợt nhả, một bộ dạng lưu manh.

Thấy người trong lòng đến đây, Lí Tô Cẩm vẻ mặt vui mừng, ông ọ đi đến.

"Minh Khải, các anh cũng đến ăn com hả, đúng lúc em cũng vừa đến, cùng nhau ăn đi." Không thấy người ta đang làm mặt lạnh, Lí Tô Cẩm lấy lòng bắt chuyện.

"Oh? Minh Khải, người ta đang chào hỏi kia, cậu đừng có làm cái mặt xấu như vậy, lạnh nhạt với mỹ nữ cũng không phải là phong độ của đàn ông nha!" Nhìn thấy vẻ mặt mền mọ Minh Khải của Lí Tô Cẩm, Thiệu Vi Thần liền "vui sướng khi người gặp họa".

Không phản ứng với Lí Tô Cẩm, Minh Khải đi về phía Anh Nhi.

"Ăn com chưa? Tại sao lại đứng?" Nhìn thấy Anh Nhi đứng ở trước bàn, Minh Khải cũng không cho rằng cô đang ngênh đón mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tìm Minh Khải giúp đỡ

"Chưa ăn, bị làm cho tức muốn no rồi!" Vốn ở trường học muốn làm bộ như không quen Minh Khải, cuối cùng hấn gây vạ như vậy, nhìn thấy ánh mắt mền mọ của những nữ sinh xung quanh, Anh Nhi vẫn là đặc biệt mất hứng. . .

"Ngồi xuống ăn trước đi, anh đi lấy com, lát nữa quay lại." Nhìn thấy Anh Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, tâm trạng Minh Khải tốt hẳn lên.

"Minh Khải, anh đi đi, bọn em chờ anh." Lí Tô Cẩm chạy đến ngồi ở một bên.

"Ồ? Mấy người đang ăn com cùng nhau sao?" Tuy rằng cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng nhìn bộ dạng thì có vẻ như là như vậy.

"A, là vậy, cái bàn này vốn là em đến trước, sau đó Anh Nhi cũng lại đây, em thấy chỗ khác cũng không có bàn trống nữa rồi, vì vậy đã cho bọn họ ngồi ăn chung." Lí Tô Cẩm cướp lời nói.

"Hả. . . cậu đúng là dối trắng thay đen nha. . ." Tur Ánh đứng bên cạnh thấy Lí Tô Cẩm không biết xấu hổ, cô rất tức giận.

"Oh, bên kia không phải là vừa có bàn trống sao, em đến đó trước đi, lát nữa anh qua đó." Đã biết ngọn nguồn sự tình, Minh Khải cũng không để ý Lí Tô Cẩm, nhìn xung quanh một chút, thấy cách đó không xa vừa lúc có cái bàn trống.

"Vậy anh mang một cái đùi gà đến cho tui, tui còn muốn ăn!" Anh Nhi thấy Minh Khải không để ý đến Tô Cẩm, cảm thấy rất vui.

"Ừ."

Trông thấy hoàng tử lạnh lùng lại bị một con bé vừa mới tới sai khiến, tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn Anh Nhi, có điều Minh Khai chẳng hề tức giận, mọi người cũng không dám ho he gì.

* * * * *

Tuy rằng là học sinh mới, nhưng lại được Vương Minh Khai "đặc biệt chăm sóc", chỉ qua hai ngày, tên tuổi Hoàng Anh Nhi đã vang dội khắp toàn trường, lúc tan học luôn có vô số người "đi ngang qua" lớp A, đều muốn nhìn xem rốt cuộc ai là người đã cướp đoạt hoàng tử lạnh lùng đi mất rồi.

Anh Nhi khó chịu vì bị người khác xem như con khỉ mua vui, cảm giác mình thật sự là rất xui xẻo, sớm biết chính mình sẽ rước lấy phiền toái lớn như vậy, ngày đó sẽ kiên quyết không bảo Minh Khai mua đôi giày cho mình nữa, bây giờ thì hay rồi, bỗng dưng nổi danh, lại còn cùng Lí Tô Cẩm chung một lớp, đúng là ngày nào cũng có "phong ba".

"Anh Nhi, cậu quen Minh Khai hả, anh ta không phải là học sinh trong Hội chủ tịch sao, cậu bảo anh ta ra mặt giải quyết một chút không phải là xong rồi sao." Thấy bộ dạng sắp sụp đổ đến nơi của bạn tốt, Tổng Tư Ánh nhìn không được nói.

"Ừ, chắc cũng chỉ có thể như vậy."

Tuy rằng không nghĩ sẽ đi cầu hãn giúp, nhưng sớm hay muộn cứ phải tiếp tục thế này thì cô điên mất, hỏi được lớp của Minh Khai, Anh Nhi cũng ngồi không yên, còn tưởng rằng qua hai ngày thì sẽ không có chuyện gì nữa, ai biết mình lại càng ngày càng nổi tiếng như vậy.

* * * * *

"Học trưởng, xin chào, xin hỏi Vương Minh Khai có trong lớp không?" Thấy các nữ sinh xung quanh đều nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, Anh Nhi liền chặn một nam sinh đang định tiến vào phòng học lại, mỉm cười ngọt ngào.

"A, là em à. . . . Chờ Khai một chút, anh giúp em gọi nó." Thấy em gái xinh xắn đang cười với mình, cậu nam sinh lập tức đỏ mặt.

Tiểu Anh Nhi lớn lên vốn xinh xắn vui tươi, còn có má lúm đồng tiền rất đáng yêu, lúc này còn mở to hai mắt trong veo nhìn mình, ai mà chịu nổi a~

Nhìn thấy Minh Khai đi ra, tiểu Anh Nhi lập tức phi tới, túm lấy cánh tay hãn, đi đến góc hành lang.

"Khai ca ca, anh cứu tui đi, tui sắp bị anh hại chết rồi, những nữ sinh đó đều muốn ăn tươi nuốt sống tui nè." Tiểu Anh Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, tức giận nhìn Minh Khai. Hãn đang mặc một cái áo sơ mi đen, quần tây đen, cao hơn cô cả một cái đầu, còn cô vốn nhỏ nhắn, ở trước mặt hãn cô cứ như là đứa trẻ con không lớn được vậy.

"Oh? . . . . . Vậy hả, không phải định làm bộ như không biết anh sao, sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy?" Minh Khai thấy Anh Nhi nhăn mặt đáng thương, nghĩ cô không muốn có quan hệ với mình, liền nhìn không được mà nổi nóng, đương nhiên cũng biết hai ngày nay có rất nhiều người đi "thăm" cô, vốn nghĩ cô có thể chống đỡ hơn hai ngày cơ, nào ngờ hôm nay đã tới rồi.

"Không có a, anh cũng không quần áo của anh đi, thật đáng sợ, thấy tui đáng yêu thế này mà bị tra tấn thành như vậy, anh nở lòng sao?" Vốn nghĩ bảo hãn ra mặt giúp xử lý chuyện này cơ, ai biết người ta còn cố ý, thật tức chết mà.

"Oh. . . . vậy em muốn anh làm thế nào?" Thấy sắc mặt của Anh Nhi không tốt lắm, chẳng nhẽ thật sự là mình gây sức ép quá lợi hại sao.

"Hắc hắc, anh chỉ cần ra mặt làm sáng tỏ quan hệ của chúng ta một chút, nói tui là em gái anh, như vậy bọn họ sẽ không xem tui là kẻ thù nữa, như vậy nhờ có người thăm mền anh, muốn tặng anh đồ ăn vặt linh tinh, ngược ngùng đưa cho anh, tui có thể giúp anh xử lý. . . . Hắc hắc. . . Tui khẳng định không ăn vụng, đều còn nguyên đưa cho anh. . . " Tiểu Anh Nhi vốn đang hăng hái nói bỗng nhiên thấy khuôn mặt "đen sì" của Minh Khai, liền đem ý tưởng tốt đẹp của mình cất lại trong bụng, đổi giọng, kết quả phát hiện mặt hãn lại càng đen, sợ tới mức cũng không dám lên tiếng, thành thành thật thật đứng im, chờ chịu xử phạt, mặc dù không biết mình sai ở đâu.

"Oh? Em nghĩ như vậy sao. . . Được, ý tưởng này cũng không tồi. . . . Còn có thể ăn đồ ăn vặt miễn phí. . . . Được, cứ làm như vậy đi. . . em trở về chờ xem." Nhìn bộ dạng vô tội của Anh Nhi, Minh Khai bỗng nhiên cảm thấy ngay cả tức giận cũng không suy nghĩ, như vậy chỉ làm chính mình thêm tức giận mà thôi, cô ấy nghĩ vậy cũng tốt, chỉ là cô đã quên mất một điều. Nhìn ánh mắt đầy áp chờ mong của cô, hãn cũng không muốn nhắc nhở cô, chờ chính cô phát hiện đi, Minh Khai phúc hắc nghĩ thầm.

"Thật sao? Hắc hắc, Khai ca ca anh thật sự là quá tốt, vậy tui về trước đây, có việc cứ gọi tui, tui tới liền àh, hehe" Chào theo nghi thức quân đội một cách chuẩn mực, tiểu Anh Nhi cười ha ha bước đi, đi ba bước thì nhảy một bước, không may may ý thực được chính mình lại sắp rước phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bỉnh Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Học trưởng Lí Hạo Hiên

A a a a a, chịu không nổi, vừa mới bước vào lớp học lại thấy trên chỗ ngồi của mình bị vứt đầy thư tình, Anh Nhi lại một lần nữa sụp đổ, từ ngày tìm Minh Khải nhờ giúp đỡ trở về, sau khi hắn tuyên bố với mọi người mình chính là em gái hắn, tai họa đã tới rồi, liên tiếp mỗi ngày đều có thể thu được vô số thư tình, có cái là gửi cho cô, có cái là nhờ cô đưa cho Minh Khải.

Chứng minh thân phận rõ ràng, vốn nghĩ là chuyện tốt cơ, ai biết là những nam sinh thích mình trước đây tưởng mình là bạn gái Minh Khải nên không dám theo đuổi, hiện tại biết mình độc thân, cho nên thư tình cũng cuộn cuộn không ngừng đưa đến.

Vốn đang nghĩ có người đưa đồ ăn vặt gì đó cho hắn, mình sẽ chiếm lấy một chút, suy nghĩ lại mới thấy con gái chẳng tặng đồ ăn vặt cho con trai bao giờ, liền cảm thấy chính mình bị lừa, chẳng trách ngày đó Minh Khải lại nói chuyện tốt như vậy, thì ra là đã sớm dự đoán được kết quả rồi. Nhưng mà tại sao cũng không có người tặng đồ ăn vặt cho cô chứ, chẳng nhẽ những nam sinh này không hiểu được điều đó? Aizzz thật không hiểu nổi.

Cầm một tập thư tình, Anh Nhi vừa đi vừa nói thầm, đến chỗ quẹo thì đâm vào một người, thư tình trong tay rơi xuống đất, tâm trạng vốn không tốt, cô đang định mắng chửi người, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một anh đẹp trai phong độ, mặc áo sơ mi trắng, dáng người cao gầy nhưng vẫn toát ra vẻ mạnh mẽ, những lời muốn mắng chửi của cô đều nghẹn trở về bụng.

"Cô bé, thật xin lỗi a, không có thấy cô ~" Lí Hạo Hiên đang nghĩ ngợi, không phát hiện Anh Nhi vừa mới quẹo vào, nhìn cô gái trước mặt, làn da trắng nộn, đôi mắt thật to, cái mũi thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, thật sự rất xinh xắn. Cúi mình xuống nhặt những thứ bị rơi, áy náy nói.

"A, haha, không có gì. . ." Nhìn thấy trai đẹp, suy nghĩ của Anh Nhi lại bắt đầu chập mạch.

"Cô bé, những nữ sinh kia ăn hiếp cô, bắt cô thay bọn họ đưa thư tình sao?" Lí Hạo Hiên bởi vì nhà mình có việc, mãi đến hôm nay mới quay lại trường học, tất nhiên không biết "sự tích lừng lẫy" của Anh Nhi, nhìn một đồng thư tình rơi trên mặt đất, tưởng có người bắt nạt cô, bắt cô làm chân sai vặt đi đưa thư tình.

"Ách. . . Không phải, đây là người khác gửi cho anh trai tôi, nhờ tôi chuyển qua cho anh ấy" Tự động xem nhẹ những bức thư gửi cho chính mình, tất cả đều giao cho Minh Khải, trong tiềm thức không muốn cho anh ta biết mình đang bị người khác theo đuổi.

"Uhm, vậy là tốt rồi, nếu có người bắt nạt cô, có thể tìm tới tôi, tôi là Lí Hạo Hiên, lớp A năm ba." Là Hội phó Hội chủ tịch, Lí Hạo Hiên cũng là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, nếu nói Vương Minh Khải là hoàng tử hắc mã, thì Lí Hạo Hiên chính là hoàng tử bạch mã trong lòng các cô gái, một người lạnh lùng phúc hắc, cả người tỏa ra hàn khí, một người là ánh mặt trời ôn nhu, khéo mỗi luôn nở nụ cười âm áp lòng người.

"Được, cảm ơn học trưởng, vậy tôi đi trước đây, tạm biệt."

Ngán nga một bài hát nhỏ, tiểu Anh Nhi trong lòng thật vui vẻ, gặp được anh đẹp trai chính là tâm trạng thật thoải mái a~

Tiểu Anh Nhi như đi vào cõi thần tiên bỗng cảm thấy phía sau lạnh cả người, nhìn nhìn xung quanh, không có ai a, chỉ nhìn thấy một chiếc xe màu đen đỗ ở ngoài tòa nhà giảng dạy, trong xe hẳn không có ai, cô nhỏ giọng nói thầm. Vừa mới tính quay lại kí túc xá, chợt nghe thấy âm thanh của tiếng phanh xe, liền thấy chiếc xe đến gần sát mình, làm trái tim nhỏ bé của cô đập bùm bùm, chỉ thiếu chút nữa thôi. . . chỉ thiếu chút nữa thôi chân cô đã bị xe chẹt tới rồi.

"Lên xe."

Hạ cửa kính xe xuống, Minh Khải lạnh lùng nói, thật ra vừa nãy đã tới rồi, kết quả vừa lúc thấy bộ dạng khua tay múa chân của Anh Nhi khi bị Lí Hạo Hiên mê hoặc, liền nhìn kích động, chờ cô phát tiết hết rồi hắn mới xuất hiện.

"Ách. . . . Khải ca ca, tui còn tưởng ai cơ, lại lái xe như vậy. . . . có kỹ thuật, haha. . . Có việc gì sao?" bỏ qua khuôn mặt lạnh lùng của Minh Khải, cô cầm tập thư tình trong tay nhét vào xe qua ô cửa kính.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nụ hôn đầu bị cướp mất rồi!

"Dì Lâm cho em về nhà ăn cơm."

"A, được."

"Phía trước." Thấy Anh Nhi định ngồi phía sau, Minh Khải lạnh lùng nói.

"A," Sững sốt một chút, cô trào xuống từ phía sau xe đi lên phía trước, mở cửa vội vàng ngồi xuống.

Sau khi đi vào, cô phát hiện không khí xung quanh có chút lạnh lẽo, tiểu Anh Nhi không được tự nhiên nhích lại gần cửa kính xe, nhìn tòa nhà, cây cối không ngừng tụt lại phía sau. Cô thông minh không lại gần quả núi băng kia, không hiểu sao lại khiến hấn tức giận, chắc hấn vẫn luôn có cái mặt giận dữ như vậy, cô nghĩ thầm.

Nhìn cử chỉ lén lút của cô, Minh Khải lạnh lùng liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Trầm mặc cả đoạn đường từ trường về nhà, cô mở cửa xe bay nhanh vào nhà.

"Cha, mẹ, nhớ hai người muốn chết. . ." Hôn lên mặt mỗi người một cái, vui vẻ ôm cổ cha không buông tay, về nhà thật là tốt, được tự do tự tại.

"Chú Hoàng, đi Lâm."

"A, Minh Khải, vào đi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, lát nữa chúng ta ăn cơm." Thấy Minh Khải vào cửa, Điền Nhã Lâm nhiệt tình đi đến kéo tay hấn dẫn vào phòng khách, cầm một quả táo lên gọt vỏ.

"Minh Khải, ở trường học có mệt hay không, Anh Nhi không quấy rối con chứ?"

Nhìn tiểu Anh Nhi đang đi tới, cổ ý yên lặng trong giây lát, nói: "Không có."

Thấy biểu tình của Minh Khải, Điền Nhã Lâm tưởng con gái ở trường học lại buồn bực, đưa quả táo đã gọt xong cho Minh Khải, còn tiểu Anh Nhi thì lại "được" nhận một trận lai nhải.

"Anh Nhi, con ở trường phải hiền lành một chút, đừng có nghịch ngợm như vậy, đừng có khiến cho Khải ca ca thêm phiền, biết không?"

"Mẹ, con không có quấy rối mà, mẹ thật bất công nha, con cũng muốn ăn táo!"

Chu cái miệng nhỏ nhắn, vì mình bị đối xử bất công, cái tên Minh Khải đáng giận, ngoài miệng nói không có, nhưng rõ ràng cái biểu hiện đó lại khéo léo nói với mọi người là "Có".

"Đây."

Đưa nửa quả táo cho Anh Nhi, thấy bộ dạng muốn ăn của cô, Minh Khải vốn đang tức giận cũng mềm lòng.

"Hừ." Trước mặt cha mẹ mình, tiểu Anh Nhi cuối cùng cũng dám làm chủ, vênh mặt hát hàm sai khiến, nhận lấy quả táo, cắn một miếng to, tưởng tượng quả táo đó chính là khuôn mặt tên Minh Khải đáng ghét.

Thấy bộ dạng yêu thương con gái mình của Minh Khải, Điền Nhã Lâm lại càng vui vẻ, đối với Minh Khải lại càng vừa lòng, ở trên bàn ăn lại nhiệt tình gấp thức ăn cho hấn, khiến cho Anh Nhi một lần nữa khó chịu, đúng là trọng nam khinh nữ.

* * * * *

Cơm nước xong, bởi vì buổi sáng hôm sau phải đi học, cho nên cũng không ở nhà, lại lên xe với vả đến trường học.

Xe chạy thẳng đến dưới kí túc xá của Anh Nhi, Minh Khải thấy Anh Nhi đang ngủ, lông mi của cô thật dài, khẽ động một chút, khuôn mặt trắng mịn nhỏ nhắn khi ngủ lại đỏ hồng, cái miệng nhỏ xinh khẽ nhếch lên, thật hấp dẫn người ta muốn nhắm nháp. . . .

Minh Khải mê mẩn nhìn, căn bản không phát hiện khoảng cách giữa mình với Anh Nhi ngày càng gần, môi hấn đã dán vào cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia, mới phát hiện sự thất thường của mình, nhưng hương vị ngọt ngào này khiến hấn muốn ngừng mà không được, ôm lấy khuôn mặt cô, khiến hai đôi môi càng dán vào nhau, làm cái hôn càng lúc càng sâu, bá đạo chiếm lấy khoang miệng cô, hung hăng bám trụ lấy đầu lưỡi cô, sức lực trên tay không tự chủ được mà gia tăng, trong xe dần dần tràn ngập ra một loại không khí mị hoặc. . . .

"Ừm. . ." Tiểu Anh Nhi đang ngủ say sưa bỗng nhiên cảm giác hô hấp bị dán đoạn, cơ thể càng ngày càng nóng, không thoải mái ngậm khẽ một tiếng.

Minh Khải đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn thấy Anh Nhi bị mình hôn đến sưng đỏ cả môi, thờ gấp một ngụm khí thô, chậm rãi áp chế những xao động của mình xuống, nhìn cô đang dần dần tỉnh lại, không nói chuyện.

"Khải ca ca, đến trường rồi sao?" Ngủ mơ mơ màng màng, tiểu Anh Nhi còn không biết cảm giác vừa rồi chính là đã bị mất đi nụ hôn đầu tiên, tỉnh lại liền thấy Minh Khải đang lẳng lặng nhìn mình, ánh mắt thâm trầm, cô không tự chủ liếm liếm môi, không biết động tác vừa rồi của mình có bao nhiêu mị hoặc. . .

Thấy động tác tự nhiên kia của Anh Nhi, Minh Khải cảm thấy ngọn lửa mình vừa áp chế hiện tại lại lần nữa nổi lên.

"Ừ, tới rồi, mau đi lên đi, kí túc xá sắp đóng cửa rồi." Hấn quay đầu đi chỗ khác, hít sâu một cái.

"A, được, Khải ca ca, anh cũng về sớm đi, chú ý an toàn nha, tui lên trước đây." Cô cởi chiếc áo khoác của Minh Khải đang khoác lên người mình, để

xuống ghế dựa, mở cửa xuống xe.

Nghe thấy âm thanh mở cửa, Tống Tư Ánh đang ở trong phòng liền chạy tới.

"Anh Nhi, cậu đi đâu vậy, sao bây giờ mới trở về?"

"A, tớ về nhà một chuyến, đã trễ thế này sao cậu còn chưa ngủ?" Nghĩ Tư Ánh bình thường đều đi ngủ rất sớm, vậy mà hôm nay còn chưa ngủ, có chút buồn bực.

"Đương nhiên là còn chờ cậu, đồ ngốc này, không biết là tớ sẽ lo lắng sao, vậy mà cũng không biết gọi cho tớ một cú điện thoại."

"Ách. . . Ha ha, lần sau tớ sẽ chú ý, hắc hắc, mau đi ngủ sớm một chút, đã trễ thế này, nếu cậu không đi ngủ tớ lại càng thấy áy náy, ha ha"

Vừa thấy Tống Tư Ánh còn muốn cãi nhai, Anh Nhi chạy nhanh trốn vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tổ chức ra ngoài du ngoạn

Trong nháy mắt, khai giảng đã gần một tháng, trong một tháng này, Anh Nhi việc lớn không có, việc nhỏ không ngừng, Lí Tô Cẩm vẫn có cơ hội là tìm cô gây phiền toái, quan hệ với Minh Khải vẫn bị đồn đại một cách mơ hồ. Anh Nhi cũng tích cực tham gia các hoạt động do trường học tổ chức, trải qua tầng tầng sàng chọn, cô đã trở thành bộ viên của Bộ Văn Nghệ, tiểu Anh Nhi nhiệt tình tích cực giành được sự khen ngợi của tất cả mọi người, chỉ trừ Bộ trưởng là có vẻ không thích cô lắm.

Kì nghỉ dài ngày tháng 11 đã đến, sắp tới Hội học sinh tổ chức cho toàn thể bộ viên đi bờ biển du ngoạn, nói là vì làm cho các tân nam sinh, tân nữ sinh có thể nhanh chóng hòa nhập với tập thể, bộ viên năm nay càng kích động, bởi vì năm trước Minh Khải, thành viên trong Hội chủ tịch không tham gia, năm nay phải đi theo mọi người cùng nhau du ngoạn.

"Tư Ánh, cậu thật sự không đi nha, không dễ gì mới có thể ra ngoài chơi mà." Trong kí túc xá, Anh Nhi hưng phấn hỏi Tư Ánh cũng là thành viên trong hội học sinh.

"Không đi, cậu đi một mình đi, đây chính là cơ hội làm thêm thật tốt, làm sao tớ có thể lãng phí được." Tống Tư Ánh đã sớm tìm được công việc làm thêm, chỉ chờ được nghỉ là bắt đầu làm luôn.

"Nga. . . rất đáng tiếc nha. . . vậy tớ đi một mình thật đấy."

"Ừ, chơi vui nha." Nhìn thấy Anh Nhi đã sớm không nín được sự hưng phấn, Tống Tư Ánh buồn cười nói.

Anh Nhi lưng đeo ba lô, vui vẻ đi theo đám đông ra khỏi cổng trường, lấy điện thoại đi động ra định gọi cho lái xe trong nhà, bảo ông ta tới đón mình, liền thấy chiếc BMWs màu đen của Minh Khải đang từ từ đi đến, đôi chân nhỏ bé liền chạy đến, vọt thẳng tới trước xe, bàn tay nhỏ bé đưa qua đưa lại, thấy Minh Khải chú ý tới mình, liền chạy đến bên kia, mở cửa xe ngồi xuống.

"Hắc hắc, Khải ca ca, đưa tui về nhà." Hưng phấn nghĩ sau khi trở về nhất định phải bảo mẹ chuẩn bị cho mình một cái bao to đựng toàn thức ăn ngon để vác đi, như vậy tới bờ biển rồi có ăn, có chơi, tưởng tượng đã thấy thật thích.

Minh Khải lái xe nhìn thấy Anh Nhi một bên đang cười toe toét, đôi mắt vốn thật to giờ đã híp cả lại thành một đường thẳng, má lúm đồng tiền lại càng sâu hơn, tâm trạng hẳn tốt lên rất nhiều, khóe miệng cũng không tự chủ được mà cong lên một cái.

"Khải ca ca, Hội học sinh các anh trước kia cũng thường xuyên đi ra ngoài chơi sao, đều đi đâu a, có vui không?" Tiểu Anh Nhi nhìn thấy tâm tình Minh Khải tốt lắm, không khỏi mở miệng hỏi.

"Có đôi khi sẽ đi leo núi." Chưa tham gia qua những hoạt động kiểu này của Hội học sinh bao giờ, Minh Khải nào biết bọn họ cảm thấy thế nào, có điều đối với hắn mà nói, hắn là chẳng thấy vui tí nào đi, cổ tình không trả lời vấn đề phía sau.

"Nga, vậy ngày mai đi bờ biển chắc cũng vui lắm đây, có thể nướng thịt, kiếm vỏ sò, đắp tòa thành, ha ha..."

"Ừ." Minh Khải không biết nói gì, yên lặng, mấy thứ đó mà thú vị sao?

"Sáng mai anh tới đón em, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi." Đưa tiểu Anh Nhi đến nhà, Minh Khải không xuống xe, trực tiếp lái xe đi, bởi vì ngày mai còn phải ra ngoài du ngoạn, còn có thật nhiều việc phải chuẩn bị, cũng không có nán lại lâu.

"Được, vậy ngày mai anh đến sớm một chút nha." Tiểu Anh Nhi nói xong liền vội vàng chạy vào nhà chuẩn bị đồ vật này nọ.

"Mẹ, thịt bò khô của con đã chuẩn bị xong chưa?" Cả buổi chiều, trong ngôi biệt thự to như vậy luôn luôn truyền đến giọng nói líu lo của tiểu Anh Nhi, rõ ràng đồ vật này nọ đã chuẩn bị cả một cái ba lô to đùng, còn sợ không đủ, nghĩ đến tất cả những thứ mình hay ăn, càng không ngừng bắt mẹ chuẩn bị.

Cũng quả thật không thể trách Anh Nhi rất hưng phấn, trước kia vẫn đến trường, trong trường học cho tới bây giờ không tổ chức loại hoạt động như thế này, cả kì nghỉ Daddy đều bắt cô lên đảo Storey huấn luyện, năm nay thật không dễ dàng gì Daddy mới cho mình tự do, có thể không hưng phấn sao.

"Được rồi, bảo bố, con mang nhiều như vậy có ăn hết không, mang nhiều mệt lắm nha." Điền Nhã Lâm thấy con gái vui mừng như vậy, chính mình cũng cao hứng, cho nên con gái muốn cái gì liền chuẩn bị cái đó, nhưng mà cả cái bao to đều đã đầy ắp, còn một mực đòi nữa, không phải ngại nhiều đồ, mấu chốt chính là sợ con gái mang nhiều thì mệt nhiều, cũng không thể cho lái xe đi phía sau để mang đồ đạc giúp cô được.

"Nhiều sao? . . . Ngày mai nếu ăn hết rồi, lại không có chỗ mua, vậy mang nhiều không tốt sao mẹ?" Anh Nhi cau mày nhìn cái bao to trên giường, dường như còn lo lắng có đủ hay không.

"Đủ rồi, nhiều như vậy con ăn đâu cho hết!"

"Vậy được rồi, mang như vậy đi."

Hưng phấn mà lặn lội qua lại không ngủ được, tiểu Anh Nhi cầm lấy đi động trên tủ đầu giường gọi cho Minh Khải, nhắc nhở Minh Khải ngày mai phải đến sớm một chút.

Tắm rửa xong Minh Khải quần khăn tắm bên hông đi ra khỏi phòng tắm, đang lau tóc thì nghe thấy chuông điện thoại kêu, nhìn qua thì thấy là tiểu Anh Nhi, nhủ mày.

"Khải ca ca, đã ngủ chưa?" Tiểu Anh Nhi bắt đầu ồn ào.

"Chưa." Nói nhảm, ngủ rồi mà có thể trả lời được sao.

"Chúng ta nói chuyện một lát đi, tui không ngủ được, anh thì sao, Khải ca ca, anh không phải cũng hưng phấn quá nên không ngủ được chứ?" Tiểu Anh Nhi nghĩ mình không ngủ được, còn tưởng người khác cũng giống mình cơ.

"Mới vừa tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ, em cũng nghỉ ngơi sớm chút đi, nếu không ngày mai không có tinh thần mà chơi đâu." Minh Khải tưởng tượng đến bộ dạng Anh Nhi ở bên kia đang hưng phấn lặn lội qua lại trên giường, khóe miệng không khỏi cong lên.

"Đừng mà, tui ngủ không được, Khải ca ca anh nói chuyện với tui một lát đi, hắc hắc, tui chuẩn bị thiệt nhiều đồ ăn, Khải ca ca anh chuẩn bị cái gì, nói đi nói đi, tui xem xem còn cái gì quên không chuẩn bị không." Tiểu Anh Nhi còn đang lo lắng mình mang chưa đủ đồ ăn.

"Anh không chuẩn bị, em đừng có mang nhiều quá, mang nhiều quá rất bất tiện." Nằm ở trên giường Minh Khải một bên xem tờ lịch trình cụ thể cho ngày mai, một bên nghe Anh Nhi riu rít trong điện thoại.

"A? Khải ca ca, anh lại không mang theo đồ ăn, ngày mai đi chơi còn gì thú vị nữa, lúc mọi người đều đang ăn, còn anh thì không có gì ăn a~" Nghe nói Minh Khải cái gì cũng không mang, Anh Nhi liền ngồi dậy khỏi giường.

"Ừ, ngày mai Hội học sinh sẽ chuẩn bị thịt nướng cho mọi người."

"Tui biết a, cái đó đã được thông báo rồi, nhưng không phải vẫn nên mang thêm đồ ăn vặt đi sao, ngày mai mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm vừa ăn đồ ăn này nọ, vậy càng tốt mà".

"Ừ, mặc kệ em, mang ít chút, ngày mai đến đón em, đi ngủ đi, nếu không ngày mai không dậy được." Thấy đã sắp 12h, Minh Khải thúc giục.

"Vậy được rồi, ngày mai đến đón tui sớm chút nha, tui ngủ đây."

Treo điện thoại, tiểu Anh Nhi còn nghĩ ngợi nhiều lắm, cuối cùng mệt quá chịu không nổi mới thiếp đi, khóe miệng còn mỉm cười ngọt ngào, tựa hồ đang mơ một giấc mơ thật đẹp. . .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bỉnh Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tiểu Anh Nhi VS Lưu Thi Ngôn

"Mẹ mẹ, nhanh lên chút, bị muộn rồi, Khải ca ca tại sao còn chưa đến nhà."

Buổi sáng, Anh Nhi ngày thường vẫn hay nằm biếng hôm nay đã dậy rồi, bay nhanh đi rửa mặt đánh răng xong, chạy xuống lầu, thấy mẹ mình đang chuẩn bị bữa sáng, không khỏi thúc giục.

"Anh Nhi, không cần phải vội, hiện tại mới có 7 giờ, Minh Khải cũng phải ăn cơm mà." Điền Nhã Lâm bụng bữa sáng tới, thấy Anh Nhi đang chờ trước bàn ăn, cười nói.

"Hắc hắc, con hơi bị kích động quá haha, Daddy đâu, sao còn chưa rời giường đi, như thế nào mà còn lười hơn cả con vậy, con đi kêu Daddy rời giường đây." Nhìn trái nhìn phải, không phát hiện Daddy, cô nói xong định lên lầu gọi ông xuống.

"Không cần kêu, mới sáng sớm đã nghe tiếng con, ai còn ngủ được." Hoàng Chấn Bằng mặc quần áo bình thường từ cầu thang đi xuống, nhìn thấy tiểu Anh Nhi đang hưng phấn, vốn hôm nay là ngày nghỉ ngơi, còn tính ngủ lười một giấc, vậy mà con bé làm như đang chọc tiết gà, mới sáng sớm mà bắt đầu kêu to, còn sợ ông dậy trễ, bình thường buổi sáng lúc ông đi làm, cô còn đang ngủ say không biết gì hết.

"Daddy, cuối cùng cũng rời giường, con và mẹ đang chờ ba ăn cơm nè."

"Đã biết, nhanh ăn đi."

Nghe thấy tiếng động cơ ô tô bên ngoài, tiểu Anh Nhi đã sớm đứng ngồi không yên liền chạy vọt lên lầu lấy ba lô của mình.

"Minh Khải, tới rồi, ăn cơm chưa?" Điền Nhã Lâm nhìn Minh Khải cười nói.

"Con ăn qua rồi, di Lâm, Anh Nhi đâu, con đến đón cô ấy." Nhìn xung quanh phòng khách một vòng, không thấy tiểu Anh Nhi, có chút buồn bực.

"Nó đi lên lấy đồ đạc, con cứ ngồi xuống một lát đã." Điền Nhã Lâm ôn nhu nói.

"Khải ca ca, tui đến đây, không cần ngồi, chúng ta mau đi thôi."

Thấy Anh Nhi vác hân một cái ba lô to đùng, Minh Khải ngây ngẩn cả người, cô sẽ không chuẩn bị nhiều đồ vậy chứ, chính hân nhìn mà còn cảm thấy nặng.

"Tất cả những thứ này đều phải mang đi?" Cau mày nhìn tiểu Anh Nhi.

"A? Đúng rồi, đều phải ăn mà, sao vậy?"

Nhìn thấy tiểu Anh Nhi vẻ mặt phấn khởi, Minh Khải vốn tính bảo cô bỏ xuống chút đồ. miệng cũng không mở ra được nữa, không nói gì đón lấy cái ba lô, chào tạm biệt di Lâm, dẫn tiểu Anh Nhi ra cửa.

* * * * *

"Oa, đẹp quá a~" Anh Nhi kích động trên bờ cát chạy tới chạy lui, đôi chân nhỏ trắng nõn dính đầy cát, trước kia cũng thường xuyên ra biển chơi, nhưng lần này cảm giác hoàn toàn không giống a~

Minh Khải vì là thành viên trong Hội chủ tịch, không thể luôn đứng bên cạnh cô, di chuyển khắp nơi.

"Em gái, em là Anh Nhi đúng không?" Một mỹ nữ ăn mặc thực tùy ý đi tới trước mặt Anh Nhi, đeo một cái kính râm thật to.

"Đúng vậy, chị tìm em có việc gì sao?" Tiểu Anh Nhi nhìn mỹ nữ trước mặt, chắc là bộ viên trong câu lạc bộ khác, thấy cô ấy hình như là đang tìm mình, có điều hình như chưa gặp qua cô ấy bao giờ.

"À, không có việc gì, chỉ là nhìn em rất đáng yêu, còn chơi rất vui vẻ, muốn kết bạn với em thôi." Lưu Thi Ngôn đã sớm biết Anh Nhi, là Bộ trưởng Bộ tuyên truyền trong trường, khi Anh Nhi còn chưa chuyển đến trường, cô vẫn tự xưng là bạn gái Minh Khải, tuy rằng Minh Khải không thừa nhận, nhưng cũng không có phản đối.

Lưu Thi Ngôn tất nhiên biết "Chuyện xấu" trong một tháng qua của Anh Nhi và Minh Khải, chính mình đương nhiên không tin bọn họ là quan hệ bình thường, cô biết Minh Khải lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy Minh Khải chủ động quan tâm đến ai, sự xuất hiện của Anh Nhi khiến cô có dự cảm không tốt, lúc này cuối cùng cũng có cơ hội tiếp xúc Anh Nhi, muốn dò xét cho rõ ràng.

"Được a, em cũng muốn làm bạn với chị." Nhìn nụ cười của chị gái này, Anh Nhi có cảm giác không thoải mái cho lắm, tuy rằng chị ấy đối với cô rất tốt, rất hòa thuận, nhưng dựa vào trực giác của con gái, cô không thích chị gái này cho lắm . . .

Thực ra, tiểu Anh Nhi nghĩ rất đúng, Lưu Thi Ngôn nghĩ, nếu Anh Nhi và Minh Khải là anh em thật, vậy cô càng phải tạo quan hệ tốt với Anh Nhi, như vậy sau này lấy Minh Khải sẽ có ích a~

"Ha ha, Anh Nhi, nghe nói Minh Khải là anh trai em." Lưu Thi Ngôn cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính.

"A, đúng vậy."

"Vậy hai người là anh em họ hả?" Nghĩ Anh Nhi và Minh Khải không cùng họ, hẳn là anh em họ đi.

"A? . . . Không phải, ba mẹ em với ba mẹ anh ấy là bạn bè tốt."

"À. . . . Hóa ra là như vậy. . . . Ha ha, chị còn tưởng hai người là anh em họ cơ, hóa ra không cùng quan hệ huyết thống a. . ." Khuôn mặt "ôn nhu" của Lưu Thi Ngôn có chút cứng ngắc, đều nói "gần quan được ăn lộc", xem ra cô cũng phải đề phòng Hoàng Anh Nhi, chính là anh em mà còn có thể làm loạn, huống chi bọn họ lại không cùng huyết thống, bây giờ là anh em, về sau vạn nhất lâu ngày này sinh tình cảm, còn chưa biết thế nào. . .

"Em gái, chị đi trước nha, về sau có cơ hội lại nói chuyện." Nếu đã vậy, không cần phải đối xử tốt với cô nữa, cũng không muốn nói nhiều lời, mau chóng rời đi.

"Vâng, tạm biệt chị." Tiểu Anh Nhi vốn không quen biết Lưu Thi Ngôn, đang không biết phải nói gì, hiện tại cô ta chủ động rời đi, đương nhiên đồng ý ngay.

"Các tân học sinh, hôm nay chủ yếu hoan nghênh các bạn gia nhập Hội học sinh, nhân dịp này, mọi người làm quen với nhau một chút, là các anh chị khóa trước, chúng ta phải tích cực giúp đỡ bọn họ mau chóng thích ứng với môi trường công việc, tích cực tham gia các hoạt động trong trường học, hôm nay, để nhanh chóng làm quen với nhau, trước hết hãy cùng chơi một trò chơi, sau đó mọi người tự do hoạt động, nếu mọi người không có ý kiến gì thì chúng ta bắt đầu." Lí Hạo Hiền đứng ở phía trước, lớn tiếng nói xong, Minh Khải đứng bên cạnh, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng không chút thay đổi.

"Lần này chúng ta chơi ném bóng, hai người một cặp, một nam một nữ, tôi vừa mới nhìn một chút, chúng ta số nam và số nữ tương đương nhau, mọi người chia làm hai đại đội, từng đại đội đều có số cặp nam nữ bằng nhau, mỗi đại đội đứng một bên, chỉ có một quả bóng, ném qua lại, nam sinh trong mỗi tiểu đội phải che chở cho nữ sinh trong đội mình, nếu nữ sinh trong đội mình bị bóng đập vào, vậy tiểu đội đó thua, đội thắng có thể trừng phạt bọn họ. . . Bây giờ mọi người tự do chọn cặp đi, chú ý nhất định phải là một nam một nữ nha! Chúng ta không chỉ là chơi trò chơi, mà còn là rèn luyện tinh thần đoàn kết." Lí Hạo Hiền phổ biến quy tắc.

Thấy tất cả mọi người đều tích cực tìm kiếm bạn đồng hành, tiểu Anh Nhi vốn tính toán tìm Lí Hạo Hiền cơ, sau lại thấy Minh Khải còn lạnh lùng đứng một bên, không có ý định di chuyển, nhìn bộ dạng những nữ sinh kia đều muốn cùng một cặp với hắn mà không dám đi đến, tiểu Anh Nhi nhìn thấy đã muốn cười, đang định đến cười hắn một chút, liền thấy chị gái vừa rồi nói chuyện với mình đi tới, về mặt dịu dàng lại quyến rũ, nhìn thấy thực không thoải mái, buồn bực đi qua.

"Minh Khải, anh tìm được cặp chưa? Nếu vẫn chưa thì hai chúng ta một tổ đi!" Lưu Thi Ngôn vẫn chờ ở một bên, thấy Anh Nhi không có ý định cùng một cặp với Minh Khải, lập tức tận dụng thời cơ chạy tới.

Minh Khải nhũn nhũn mảy, còn chưa nói, chợt nghe thấy giọng của Anh Nhi.

"Khải ca ca, hai chúng ta một cặp đi" Tiểu Anh Nhi đi tới nghe thấy lời nói của Lưu Thi Ngôn, lạnh lợi đến bên Minh Khải, trực tiếp kéo tay hắn, làm nũng nói, chỉ là trong mắt cô như phát ra lửa, dường như muốn nói: Nếu anh không đồng ý, tui liền khóc cho anh xem!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bỉnh Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tình hình chiến đấu thực kịch liệt!

"Uk" Nhìn thấy Anh Nhi bĩu môi, Minh Khải tâm tình tốt lắm, vừa rồi còn thấy cô đứng ở một bên, không định đến chỗ hắn, vừa nhìn thấy nữ sinh khác lại đây, đã vui vẻ chạy tới, xem ra con gái phải chịu chút kích thích thì mới thể hiện tình cảm, hắc hắc ==))

Tất nhiên chỉ là hắn tự tưởng tượng vậy thôi chứ Anh Nhi thì đâu có nghĩ như thế.

"Thi Ngôn, cô chọn người khác đi, tôi chọn cô ấy rồi." Minh Khải nói với Lưu Thi Ngôn đang đứng một bên nhìn bọn họ.

"A, vâng, không sao, em tìm người khác là được rồi." Lưu Thi Ngôn miễn cưỡng làm khuôn mặt tươi cười, sau đó chứng kiến Minh Khải kéo Anh Nhi

bên người hần rồi đi mất. Mặt cô ta lập tức "chảy thướt" xuống, cảm giận chà chân, đáng giận. . .

"Chị à, đừng buồn, vẫn còn cơ hội mà!"

Lí Tô Cẩm vẫn quan sát từ nãy tất nhiên đã nhận ra Lưu Thi Ngôn thích Minh Khải, vừa rồi còn cùng Anh Nhi không biết nói gì đó, thấy Minh Khải từ chối chị ta, trong lòng vừa vui mừng vừa cảm phần, vui mừng vì Minh Khải không có hứng thú với chị ta, vậy mình có thể bớt đi một đối thủ, tức giận vì lần nào Anh Nhi cũng nhanh chân đến trước, xem ra phải nghĩ một biện pháp mới được. . .

Trước mắt tốt nhất tất nhiên là kết đồng minh cùng với Lưu Thi Ngôn, cùng nhau chống lại Anh Nhi, nghĩ đến đây, Lí Tô Cẩm mới đi ra, "an ủi" Lưu Thi Ngôn.

"Uk, biết, cảm ơn." Lưu Thi Ngôn vừa thấy Lí Tô Cẩm như vậy, đã biết cô ta không phải người tốt gì, không muốn tiếp tục nói chuyện với cô ta, xoay người bước đi.

Lí Tô Cẩm thấy Lưu Thi Ngôn như đi guốc trong bụng mình, tức giận không được, kiêu ngạo cái gì nha, lại còn tỏ vẻ, chính chị ta không phải cũng thất bại dưới tay Anh Nhi sao.

Đã phân đội xong, phân biệt đứng ở hai bên, Lưu Thi Ngôn với Lí Hạo Hiền một cặp, nhưng ánh mắt lại luôn lơ đãng nhìn trộm Minh Khải đứng đối diện với cô ta.

"Được rồi, nếu tất cả mọi người đã chuẩn bị tốt, chúng ta sẽ bắt đầu! Thua là sẽ bị phạt đó nha!" Lí Hạo Hiền cầm bóng trong tay nói.

"Nếu Chủ tịch đã ở đội kia, vậy đội chúng tôi bắt đầu trước nhé, mọi người không có ý kiến gì chứ?" Lí Hạo Hiền hỏi.

"Không có, bắt đầu đi," mọi người trong đội Minh Khải cùng đồng thanh, có Chủ tịch đồng nghĩa với đã thắng một nửa, vậy còn "xoắn" gì nữa, tuy rằng tất cả mọi người đều sợ Minh Khải, nhưng là không ai không khâm phục hần, năng lực của hần là phi thường, cho dù là trong hoàn cảnh nào.

"Tốt. . . Chuẩn bị. . . Bắt đầu. . . ." Vừa nói xong, Lí Hạo Hiền liền vô cùng nhanh chóng ném bóng ra, thẳng đánh nữ sinh đối diện ở đội kia.

Tình hình chiến đấu thực kịch liệt. . . À, không. . . Phải là thực thảm thiết, vừa mới bắt đầu mọi người còn khá "thân thiện", lúc sau đã xem nhau như kẻ thù, bóng ném qua ném lại, các nam sinh bay nhanh che trở đồng đội của mình, sau đó nhặt bóng lên, vốn nhắm ngay một nữ sinh trong đội đối phương, lúc ném bóng lại đổi hướng, ném vào đầu nữ sinh khác, làm cho rất nhiều đội trở tay không kịp.

Tiểu Anh Nhi lại hưng phấn cười haha không ngừng. Bởi vì những nữ sinh trong đội khác đều sợ bị bóng đập đến, cho nên cơ bản là vẫn được che chở, còn tiểu Anh Nhi mỗi lần đối phương ném bóng xong, cô đều lộ hơn phân nửa cái thân mình, nhìn thấy đối phương bị bóng đập đến, cô kích động nhảy cẫng lên, một chút cũng không lo lắng, Minh Khải mỗi lần đều phải rất nhanh ngăn trở bóng ném về phía cô.

Hiện tại mỗi bên đều chỉ còn có ba đội, à, không. . . Lí Hạo Hiền bên kia chỉ còn lại có hai đội, vì một nữ sinh bên đó vừa bị Minh Khải đập trúng, bị bắt rồi đi.

Thấy bộ dạng hưng phấn của Anh Nhi, Lưu Thi Ngôn đã sớm bóc khỏi, vừa lúc quả bóng lăn đến chân mình, không chút nghĩ ngợi cầm lấy ném về phía Anh Nhi, lúc này Anh Nhi đang cách khá xa Minh Khải, thấy khoảng cách lúc đó giữa bọn họ, cô ta cũng không tin lần này hần có thể cứu được Anh Nhi, Lưu Thi Ngôn tự đắc nghĩ, chỉ cần Minh Khải bị ra ngoài, đối phương thua chắc rồi, bởi vì đội Lí Hạo Hiền cũng rất lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bỉnh Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hình phạt

Nhưng mà kết quả luôn không theo ý người. . . .

Tiểu Anh Nhi vốn chết chắc, nhìn thấy bóng bay tới phía mình, tránh không kịp, đang chuẩn bị chờ chết, vừa rồi còn cười rất vui vẻ, hiện tại chết chắc rồi. . .

Đang nhắm mắt chờ chết, bỗng nhiên cảm giác một lực mạnh mẽ kéo mình qua, sau đó liền va vào một cái ôm cứng rắn.

A. . . Tại sao lại cứng như vậy a, ngực hần làm bằng sắt hay sao vậy, xoa xoa cái mũi bị đau, tiểu Anh Nhi nén giận.

Không cần mở mắt cũng biết là cái tên Minh Khải này, người khác đâu có rãnh để lao vào cứu cô nha, có điều động tác của hần thật là nhanh, đau một

chút cũng được, dù sao không bị bóng đập đến là may rồi.

Tiểu Anh Nhi bên này còn đang nói thầm, Minh Khải đã nhặt bóng lên nhanh chóng ném về phía Lưu Thi Ngôn.

Xoa căng chân bị bóng đập vào, Lưu Thi Ngôn nước mắt suýt chút nữa thì trào ra, đau quá. . . . Minh Khải thực tàn nhẫn, dù sao mình cũng thích hắn, ngẫm lại chính mình rõ là thích bị ngược, rõ ràng biết Minh Khải tỏ ra rất dịu dàng với Anh Nhi, chính mình còn đi khiêu chiến hắn. . . .

Lí Tô Cẩm đã sớm bị Minh Khải cho "game over", nhìn thấy Lưu Thi Ngôn cũng bị hắn ném bóng vào người, mà Anh Nhi còn được hắn ôm trong lòng, lúc này khuôn mặt cô ta thật dữ tợn.

Chính cô ta lúc trước cũng cầm được bóng, liền ném về phía Anh Nhi, hơn nữa còn dùng lực rất lớn, vậy mà lần nào cũng bị Minh Khải đỡ được, lần thứ ba, bản thân cô ta còn chưa phản ứng đã bị Minh Khải ném bóng ngược về, thật đau. . . Thấy Anh Nhi được hắn ôm vào trong lòng, ánh mắt ngoan độc bắn thẳng về phía Anh Nhi. . . . Hoàng Anh Nhi, quá đáng lắm rồi, cô chờ đó. . . .

Tiểu Anh Nhi bên này lại hưng phấn, không may mắn phát hiện mình còn đang ở trong lòng ngực Minh Khải, nhìn thấy Lưu Thi Ngôn bị hắn không chút lưu tình đập bóng vào, trong lòng thật khoan khoái, cảm giác được bảo vệ thật là tốt a~

Cặp Lí Hạo Hiên - Lưu Thi Ngôn đã bị loại, vì vậy đội bên kia nhanh chóng tan rã.

Thấy đối phương cuối cùng đều đã bị out hết, đội Minh Khải nhanh chóng sôi trào, đều kích động nhảy dựng lên, khiêu khích nhìn đội bên kia.

"Nếu đội chúng tôi đã thua rồi, chúng tôi nguyện chịu phạt, đội bên kia muốn trừng phạt như thế nào?" Lí Hạo Hiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui vẻ của Anh Nhi, khuôn mặt cô còn đỏ hồng lên, cảm thấy thua cũng đáng.

"Học trường, trên bờ cát này phương tiện gì cũng không có, trừng phạt kiểu gì a?" Một nữ sinh cau mày hỏi.

"Ah. . . Có thể nghĩ một phương pháp nào đó hao tổn thể lực chút. . . Hay là phạt những nam sinh trong đội thua cuộc phải bế những nữ sinh trong đội thắng cuộc chạy đến chỗ kia, sau đó bế trở lại, trong lúc chạy không được dừng lại nghỉ ngơi, có được hay không?" Lí Hạo Hiên cau mày nghĩ nghĩ, chỉ vào một tảng đá lớn phía xa xa, kỳ thật hắn đã sớm nghĩ rồi, chỉ là hiện tại vừa vận nói ra mà thôi. . . . (hiện tại xem ra Lí Hạo Hiên ôn nhu như vậy mà thật ra cũng thật là phúc hắc, ha ha ha ha)

"Được được, nếu ai không ôm được, sẽ xử phạt người đó," Nhìn tảng đá mà Lí Hạo Hiên chỉ, ít nhất cũng phải cách chỗ này 300 mét.

Không cho nghỉ ngơi thì chắc là rất mệt. Lo lắng một chút, tất cả mọi người cảm thấy chắc cũng được, cũng quả thật nghĩ không ra biện pháp khác, mặc dù có những nam sinh cơ thể gầy yếu, sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng không phản đối, ai dám nói mình không bế được nha, bế không được cũng phải cắn răng dùng sức mà bế.

Sắc mặt Minh Khải cũng không tốt, lông mày nhíu lại, lạnh lùng nhìn Lí Hạo Hiên, thấy được mục đích "không trong sáng" của hắn, trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng lần này hoạt động, chính mình đã cho hắn toàn quyền phụ trách, cho nên bây giờ cũng không phản đối được.

"Được, nếu tất cả mọi người đồng ý, vậy các bạn nam trong đội thua cuộc hãy đi tìm các bạn nữ đội kia đi," Lí Hạo Hiên nói xong liền đi về phía Minh Khải và Anh Nhi đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bỉnh Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mềm mại trong lòng ngực

Minh Khải lạnh lùng nghiêm mặt nhìn Lí Hạo Hiên, tay không tự chủ được ôm sát Tiểu Anh Nhi trong ngực.

"Anh Nhi, tôi đến bế em được không?" Lí Hạo Hiên vươn bàn tay thon dài về phía Anh Nhi, chờ tiểu mỹ nữ đồng ý.

"Ách. . . học trưởng Hạo Hiên, tui rất nặng đó. . ." Tiểu Anh Nhi đang bối rối vì sao lại bị Minh Khải ôm chặt như vậy, nghe thấy Lí Hạo Hiên gọi tên mình, ngẩng đầu lên, nghe anh ta nói muốn bế mình, thật là ngượng ngùng.

Tuy rằng chính mình cũng khá nhỏ xinh, nhưng thật ra cũng không nhẹ lắm a, thấy Lí Hạo Hiên kia đáng người cao gầy, tuy rằng bế mình cũng có thể coi là khá nhỏ bé, nhưng mà. . .

Nhờ đâu. . . nhờ đâu. . . Lí Hạo Hiên phát hiện ra mình rất nặng. . . như vậy thật là dọa người a~

"Haha, không sao. . . Em có thể nặng đến thế nào, so với những nữ sinh khác không phải em vẫn nhẹ hơn sao. . ." Lí Hạo Hiên thấy Anh Nhi ngượng

ngừng, dịu dàng cười nói.

“Hắc hắc, vậy được rồi.” Nhận thấy không từ chối được, Anh Nhi không hề do dự đặt bàn tay mình vào bàn tay Lí Hạo Hiên.

Mình Khải mặt trở nên đen sì, ôm chặt Anh Nhi không định buông tay, nhưng cũng không nói gì hết.

“Khải ca ca, anh buông ra đi, những người khác đều sắp xuất phát rồi.”

Thấy Minh Khải ôm mình còn không buông tay, Anh Nhi có chút sốt ruột. Đúng vậy, có thể không sốt ruột sao, có trai đẹp muốn bế mình, mà lại còn là học trưởng Lí Hạo Hiên ôn nhu, trong lòng Anh Nhi đã sớm lâng lâng, đây chính là cơ hội do mình chiến thắng mà có được, tại sao lại không được...

Càng nghĩ càng thấy bức mình, Anh Nhi dấy dựa thoát ra khỏi cánh tay Minh Khải.

Nhìn Anh Nhi một cái thật sâu, Minh Khải chậm rãi buông lỏng bàn tay đang ôm Anh Nhi bên hông.

Anh Nhi vui vẻ kéo tay Lí Hạo Hiên, chạy tới phía trước, không may phát hiện sự bất thường của Minh Khải.

“Được rồi, vậy bắt đầu đi.” Thấy tất cả mọi người đều chuẩn bị tốt, Lí Hạo Hiên cũng bế Anh Nhi một cách gọn gàng.

Hình phạt bắt đầu rồi, những người còn lại đang nhìn những người kia đang chạy càng ngày càng xa, nữ sinh thấy Lí Hạo Hiên vững vàng mạnh mẽ lại dịu dàng, mến mộ trong ánh mắt lại có thật sâu ghen tị...

“Học trưởng Hạo Hiên, anh có mệt hay không nha”

Anh Nhi mặt đỏ hồng được Lí Hạo Hiên bế trong ngực, nhìn thấy mồ hôi trên trán Lí Hạo Hiên, cảm thấy thực sự là xấu hổ...

Quả nhiên, mình quá là nặng a~

Tuy rằng thấy các nam sinh khác còn thảm hại hơn, cánh tay đã bắt đầu run lên, còn cắn răng kiên trì...

Cũng thật sự không thể trách bọn họ không bế nổi, đến lúc này một hồi cũng phải gần 800m, vẫn bế không cho nghỉ ngơi, mặc cho các nam sinh ai cũng mệt lắm rồi...

“Không sao, em một chút cũng không nặng, nhìn bộ dạng nhỏ như vậy, về sau nên ăn nhiều một chút, haha” Lí Hạo Hiên mặt không đỏ, thở không gấp, cười nói, dường như để chứng minh lời mình nói không phải là giả, còn hướng lên trời cười to.

Anh Nhi sợ đến mức ôm chặt cổ hắn, lại khiến cho Lí Hạo Hiên cúi đầu cười, hơi nóng thổi ra thẳng tới cổ Anh Nhi, ngứa ngứa, tiểu Anh Nhi cọ cọ.

Anh Nhi thật sự không nặng, cô bình thường vẫn rèn luyện, cũng thường xuyên phải chạy 5km, thể này, thực sự không có cảm giác gì, có điều, hình như làm khổ các nam sinh khác rồi, Lí Hạo Hiên nhìn bộ dạng sắp không chịu nổi của bọn họ, sinh ra áy náy, là chính mình vì lợi ích cá nhân mà gây chuyện =))

Thấy tiểu Anh Nhi trong ngực không dám nhìn mình, tâm trạng Hạo Hiên rất tốt, nhìn thấy cái cổ trắng nõn của Anh Nhi trước mắt mình, hắn càng ôm Anh Nhi chặt hơn, khiến cho cô gần sát mình...

Cảm nhận được sự mềm mại trong lồng ngực, Lí Hạo Hiên không kìm lòng được mà cúi đầu...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Minh Khải tức giận

"Học trưởng... nghe nói anh...." Bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, tiểu Anh Nhi đột nhiên vừa lúc ngẩng đầu, đang định nói cùng Lí Hạo Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa lúc đụng tới Lí Hạo Hiên đang cúi đầu, cảm giác được bờ môi của học trưởng Lí Hạo Hiên đụng phải mặt mình, khuôn mặt trắng mịn của Anh Nhi phút chốc đỏ ửng lên, không biết nên phản ứng thế nào.

Nhìn thấy cô bé trong ngực dường như bị dọa tới rồi, Lí Hạo Hiên bật cười thành tiếng, trên môi truyền đến cảm giác mềm mại, còn thấy chưa đủ, nhưng chưa đủ cũng biết phải một vừa hai phải.

"Làm sao vậy?" Nhẹ giọng hỏi cô bé đang nép vào lồng ngực mình, lời nói của Lí Hạo Hiên có chút chiều chuộng.

"Ax.... tôi quên rồi....." Trái tim nhỏ đập thành thạch đường như còn chưa tiếp thu được chuyện vừa xảy ra, bàn tay nhỏ bé chầy mò hồi, gắt gao túm lấy áo Lí Hạo Hiền, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ hồng tựa như có thể luộc chín trứng gà, hồi hộp đến nỗi đã quên vừa rồi muốn hỏi chuyện gì.

"Haha, vậy khi nào em nhớ ra thì đến hỏi lại tôi nhé." Lí Hạo Hiền biết cô đang hồi hộp, tâm trạng hẳn rất tốt, cũng không có trêu chọc cô nữa, nhẹ nhàng bước đi tiếp.

Tới đích rồi, miễn cưỡng buông tiểu Anh Nhi vẫn đang ngượng ngùng, để mọi người tự do hoạt động, nhìn cô bé đang chạy nhanh ra phía xa, Lí Hạo Hiền trong lòng cảm giác mất mát.

Tiểu Anh Nhi vừa vui vẻ đáp tòa thành, vừa nghĩ chuyện vừa rồi, trên mặt lại nóng lên, tiểu Anh Nhi đang thất thần tất nhiên không phát hiện Minh Khải cả người tỏa ra hơi lạnh đang đến gần mình.

Ngồi bên cạnh Anh Nhi trên tấm thảm, Minh Khải cau mày, nhìn thấy cô còn đang ngẩn ngơ, sắc mặt càng khó coi.

Cảm giác được một ánh mắt mãnh liệt đang "bắn" vào mình, Anh Nhi phục hồi tinh thần, vừa nhấc đầu liền thấy Minh Khải đang neho mắt nhìn mình, nhất thời cảm thấy xung quanh thổi tới một trận gió lạnh, đây là làm sao vậy, ai lại trêu chọc hắn tức giận? Tại sao nhìn bộ dạng của hắn cứ như chính mình là người đã khiến hắn nổi giận vậy? =.=

Chính mình? Ax... Chính mình hình như là trêu chọc hắn hả?

"Ax, Khải ca ca, anh làm sao vậy, không thoải mái sao?" Thật cẩn thận hỏi, vẫn là mau nhận sai đi, ai biết hắn sao lại tệ thế này, mình cứ nhận sai trước đã, vì thế Anh Nhi lấy lòng, nịnh nọt nhìn Minh Khải.

"..... Không sao..... "

Đợi nửa ngày, tiểu Anh Nhi đang nghĩ, mình nên mau mau chuồn đi chỗ khác, hay là ôm hắn làm nũng, cũng không biết làm nũng còn tác dụng gì nữa không, thấy khuôn mặt dọa người của Minh Khải, ngấm lại đều sợ hãi, hay là mình cứ mau chuồn đi, nhưng mà..... mình hình như chạy không thoát nổi hắn đi, phòng chừng nếu chạy, bị hắn bắt về sau đó còn thảm hại hơn, huhu, làm sao bây giờ?..... Rốt cuộc, "húi băng" nói chuyện, nhưng mà nói mà còn không bằng không nói, "không sao", nhìn hắn thế này giống như là không sao lắm hả?

"Haha, Khải ca ca, anh ăn đồ ăn vặt không, tui chuẩn bị một cái bao to nè." Nói xong liền đến trước mặt Minh Khải, lấy cái "bao nhỏ" của mình, tùy tiện lấy ra một túi đồ ăn vặt, định đưa cho Minh Khải, kết quả vừa thấy đó chính là món thịt bò khô mà mình thích nhất, nhất thời đau lòng không được, đang định "lặng lẽ" nhét lại vào trong bao, rồi lấy cho hắn cái khác, nhưng mà, nhìn ánh mắt hắn đang nhìn mình chăm chăm, bàn tay cũng không dám nhét lại nữa, chỉ có thể tro mắt nhìn bàn tay mình không cam tâm đưa đến cho Minh Khải.

Huhu, thịt bò khô của mình...

Nhìn biểu tình sắp khóc đến nơi của Anh Nhi, Minh Khải cũng không vui vẻ, đó là cái biểu tình gì vậy? Mình ăn thịt bò khô của cô ta, liền luyến tiếc như vậy sao? Nhìn thấy cô như vậy, ăn chút đồ của cô ta còn khó chịu hơn giết cô ta? =.=

Túm lấy bàn tay nhỏ bé hướng đến lồng ngực, tiểu Anh Nhi liền ngã trên đùi Minh Khải, hắn bá đạo ôm lấy thất lưng cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiếng hét lạ

"A?...." Anh Nhi giật mình sùng sốt, vội vàng mở gói, nhặt ra một miếng thịt bò khô, vừa đưa vào miệng Minh Khải vừa nuốt nước miếng.

Nhìn thấy bàn tay nhỏ bé vươn đến trước mắt, Minh Khải vốn không định ăn nhưng miệng lại không tự chủ mà mở ra.

Không ngờ cảm giác hương vị lần này hoàn toàn không giống với những lần khác, dường như nó thơm ngon hơn hẳn. Ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn nhìn cô gái bé nhỏ đang núp trong lòng mình.

A, thực ngon, Anh Nhi vừa ăn vừa cảm khái, đây là món mà mình thích nhất, vừa thơm vừa mềm lại đậm vị.

Đang ăn say mê bỗng nhiên cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy đôi mắt đen láy sáng rực của Minh Khải, ax, tại sao nhìn ca ca như là đang muốn ăn tươi nuốt sống mình như vậy? Sợ tới mức lại nhanh chóng cầm miếng thịt bò khô đưa tới trước mặt hắn.

Neho mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Anh Nhi, Minh Khải bỗng dừng cầm tay cô, đưa lên miệng..

Thấy Minh Khải mở miệng ra, đang định đưa thịt bò vào miệng hán sau đó mình sẽ ăn tiếp, nhưng lại thấy ngón tay mình có cảm giác ẩm áp, aaa, đây là cái tình huống gì? Như thế nào mà hán còn muốn ăn cả ngón tay của mình? Là do không cẩn thận? Nhưng mà không giống a, hán nhìn mình chăm chăm cứ như là cố ý vậy.

Cố ý? Vợ vàng rút ngón tay ra và nhảy ra khỏi lồng ngực Minh Khải, không quên mang theo gói thịt bò khô, cô lấp bắp nói: "Haha, Khải ca ca, anh cứ từ từ ăn, tui đi chơi một lúc." Nói rồi chạy như bay (cầm hết đồ ăn đi rồi còn bảo người ta từ từ ăn là sao =.=)

Ngồi ở xa trên tảng đá, Lưu Thi Ngón nhìn thấy Minh Khải ôm Anh Nhi trên bờ cát, lòng ghen tị lại nổi lên, đây mà là "anh em" sao, hừ.... Nhìn thấy tòa lâu đài trên cát kia vẫn còn chưa đắp xong, trong lòng khẽ động, sau đó lại im lặng tiếp tục nhìn bọn họ, Hoàng Anh Nhi, là cô không nên đối địch với tôi.....

Lí Hạo Hiền sắp xếp ổn thỏa mới chuẩn bị đi tìm Anh Nhi, chợt nghe thấy có người hét một tiếng, vợ vàng xoay người đi xem xét xem có chuyện gì xảy ra.

Minh Khải ngồi ở cạnh đó không xa cũng nghe được tiếng kêu, nhú nhú mày, ngẩng đầu lên vẫn thấy tiểu Anh Nhi đang chơi đùa, liền để cô tiếp tục chơi, còn hán thì đi đến nơi phát ra tiếng hét.

*****

"Hi!" Vừa đến bờ biển, Anh Nhi liền thấy người bình thường vẫn hay đi cùng Minh Khải - Thiệu Vĩ Thần, liền cất tiếng chào hỏi. Anh ta vừa lướt sóng trở về, tóc còn nhỏ nước, ngũ quan tinh xảo càng có vẻ yêu nghiệt. Con người anh ta cũng rất tốt, có điều anh ta có quá nhiều bạn gái, chỗ nào cũng treo hoa ghẹo nguyệt.

"Ồ, là bé Anh Nhi hả, em đang làm gì vậy, hay là đặc biệt đến đón anh?" Nhìn thấy cô thấp hơn hán cả cái đầu, liền không nhịn được muốn bắt nạt một chút.

"Haha, không phải, tui chỉ đang tìm một ít đá cuội thôi."

"Ax, em đang làm tổn thương trái tim anh đấy, lừa gạt anh một chút không được sao, em không sợ tâm hồn anh yếu ớt chịu không nổi đá kích của em hả?"

"Haha, chiều này tốt nhất anh nên dùng với mấy cô bé khác đi, đối với tui hình như không có tác dụng đâu." Thấy điệu bộ đáng thương của Thiệu Vĩ Thần, Anh Nhi không khách sáo nói, chẳng thấy anh ta đang chịu tổn thương chỗ nào, một "đại nam nhân" mà suốt ngày vờ vịt yếu đuối, thật sự là bất nam bất nữ! ~.~

*****

P/s: đạo này t/g phải đi học nên ko viết đều đặn dc, cảm ơn các bạn vẫn đọc và like, cmt, thực sự là động lực rất lớn hihi ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tiểu anh nhi bị thương

"Haha, chiều này tốt nhất anh nên dùng với mấy cô bé khác đi, đối với tui hình như không có tác dụng đâu." Thấy điệu bộ đáng thương của Thiệu Vĩ Thần, Anh Nhi không khách sáo nói, chẳng thấy anh ta đang chịu tổn thương chỗ nào, một "đại nam nhân" mà suốt ngày vờ vịt yếu đuối, thật sự là bất nam bất nữ! ~.~

"Ai, đau lòng quá, không thèm nói chuyện với em nữa, anh đi an ủi tâm hồn bị tổn thương của mình đây, cả ngày chịu sự đá kích của em, thật đúng là không thoải mái nha."

"Hắc hắc, học trường, tạm biệt!"

*****

"Chuyện gì xảy ra?" Minh Khải lạnh lùng nhìn cô nữ sinh đang sợ hãi trước mặt.

"Ách, không có chuyện gì đâu, vừa rồi em thấy một con rắn trên tảng đá bên cạnh, cho nên mới hoảng sợ." Cô nữ sinh nhìn những người bị tiếng hét của mình thu hút đang đứng xúm quanh, ngượng ngùng nói.

"Vây là tốt rồi, cẩn thận một chút, chú ý an toàn." Lí Hạo Hiền nhìn cô nói, không sao là tốt rồi, mọi người cùng nhau đến đây chơi, sẽ đảm bảo phụ trách an toàn cho tất cả mọi người.

Anh Nhi ôm một đồng đá cuội buông xuống bên tảng đá lớn, đi đến chỗ cái tòa thành bằng cát mà chính mình đắp, bàn chân trắng trẻo dẫm lên trên cát, "A" một tiếng, tiểu Anh Nhi thấy dưới chân truyền đến cảm giác đau đớn như bị một vật nhọn đâm vào, lập tức té ngã trên mặt đất.

Cô nhìn thấy bàn chân mình đang chậm rãi chảy máu, thực đau a, nước mắt chảy ra, ôm chân, ngồi bệt dưới đất.

"Làm sao vậy?" Minh Khải vừa đi tới liền nhìn thấy Anh Nhi đang ngồi dưới đất, trên người dính đầy cát, hình như là bị ngã.

"Khải ca ca, huhu, chân chảy máu rồi..." Nhìn khuôn mặt đáng thương ướt đẫm nước mắt trước mặt, Minh Khải nhíu mày, cúi đầu nhìn bàn chân cô, máu chảy ra đều dính cả với cát, sắc mặt hẳn vốn không tốt nay lại càng khó coi hơn.

Cúi xuống ôm lấy cô, bước nhanh đến cái xe ở phía xa.

Lí Hạo Hiền trông thấy Minh Khải bế Anh Nhi đi, có chút buồn bực, hình như Anh Nhi bị thương rồi, rất muốn đi theo, nhưng mà Minh Khải đã rời đi, nếu mình không ở lại thì mọi người ở đây phải làm sao, vẫn là lát nữa gọi điện thoại cho Anh Nhi vậy, lo lắng nhìn chiếc xe đã đi xa, Lí Hạo Hiền bất an nghĩ, không may may phát hiện cách đó xa xa có ánh mắt lạnh lẽo...

Minh Khải chạy như bay đến bệnh viện của nhà mình, bởi vì lúc trên đường đi hắn đã gọi điện thoại rồi, cho nên hết thấy đều thực nhanh chóng, rửa sạch, sát trùng, băng bó, rất nhanh chóng đều đã làm xong, mọi người rời đi, chỉ còn lại Minh Khải đang đứng một bên và tiểu Anh Nhi đang nằm trên giường.

"Tại sao lại bị như vậy?" Minh Khải ngồi bên cạnh sắc mặt không tốt hỏi, cả người tỏa ra hàn khí, nhìn bàn chân nhỏ kia bị băng gạc, lại nhìn đôi mắt khóc có chút sưng đỏ kia, cuối cùng cũng không thể tức giận được.

"Ách... Không biết... Hình như giẫm lên thủy tinh..." Nhìn nét mặt âm trầm của hắn, tiểu Anh Nhi thật cẩn thận nói, vừa rồi chân tê rần, chỉ lo khóc, ai còn quan tâm rất cuộc là giẫm vào cái gì nha, những lời này đương nhiên không dám nói ra, nói ra hẳn tuyệt đối sẽ cười mình ngu ngốc, tuy rằng hình như mình cũng không thông minh như vậy...

"Ừ." Minh Khải cũng không nghĩ nhiều, vốn trên cát cũng không phải là sạch sẽ cho lắm, cũng không nghĩ tới là có người cố ý.

*****

Từ bệnh viện bị Minh Khải bế về nhà, tiểu Anh Nhi lại bị ba mẹ mắng một hồi, trực tiếp thành "động vật cần bảo tồn" trong nhà, ăn uống đều là ở trên giường, cơm nước xong cũng không thể xem ti vi, chỉ được nằm trên giường lên mạng.

"Ding ding ding ding"

Vừa mới vào phòng, Minh Khải chợt nghe tiếng di động vang, đưa máy lên nghe, chợt nghe thấy đầu bên kia truyền đến giọng Thiệu Vĩ Thần hỗn hển gầm lên giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bỉnh Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thiệu Vĩ Thần giận dữ

"Họ Vương kia, cậu có phải bạn tốt của tôi không vậy hả, không phải đã bảo cậu lúc về thì phải đón tôi hay sao, cậu lại làm ngược lại, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu rồi." Thiệu Vĩ Thần vừa về đến nhà đã nổi giận nhắc điện thoại bàn gọi cho Minh Khải, tại sao lại phải dùng điện thoại bàn? Là vì ban ngày lướt sóng hăng quá quên không bỏ di động ra, thế là....

"À, quên mất." Thật đúng là đã quên, thấy Anh Nhi bị thương, liền trực tiếp bế cô đến bệnh viện.

"Chết tiệt, cậu còn dám nói sao, hôm nay tôi phải ngồi xe bus, suýt nôn chết tôi, cổ nén mới không đem cơm hôm qua nôn ra, bây giờ mới vừa về đến nhà,... nói mau, hôm nay có chuyện gì, tại sao lại dám về trước?" Nghe bên kia Minh Khải nhàn nhàn nói hai chữ "quên mất", Thiệu Vĩ Thần tức muốn học máu.

Minh Khải nhăn mặt, lại cái giọng kiêu giạo đối người yêu =))

"Anh Nhi bị thương, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện."

"A? Sao lại thế? Hôm nay tôi thấy cô ấy còn bình thường mà, còn hào hứng nhặt đá cuội nữa kìa." Thiệu Vĩ Thần rớt cuộc bình tĩnh một chút, nghĩ đến hôm nay còn đấu võ mồm với Anh Nhi, sao lại đã "hy sinh" rồi.

"Lúc nghịch cát không cẩn thận giẫm vào thủy tinh."

"A? Bị nặng như vậy cơ à... Giẫm phải thủy tinh? Nhặt đá cuội xong mới bị hả?" Thiệu Vĩ Thần bỗng nhiên nhớ tới ban ngày khi cùng Anh Nhi nói chuyện, hình như có bóng dáng ai đó lén lút lút lút, người đó hình như là..... Lưu Thi Ngôn, chẳng lẽ.....

Ở trường cũng lâu rồi, Thiệu Vĩ Thần đương nhiên biết Bộ trưởng Bộ tuyên truyền trong Hội học sinh - Lưu Thi Ngôn có tình cảm với Minh Khải, trước kia không thêm để ý, là vì không can sự gì, hiện tại lại làm người của mình bị thương...

Đừng thấy Thiệu Vĩ Thần cả ngày bắt nạt tiểu Anh Nhi, kì thật là rất mến tiểu Anh Nhi, thấy cô rất hồn nhiên, không giống lũ oanh oanh yến yến vây quanh mình, thật sự đã coi cô là em gái, hiện tại em gái bị thương, tất nhiên không thể ngồi yên được.

Hơn nữa vốn trong mắt đã không thích Lưu Thi Ngôn, luôn cảm thấy cô ta không dịu dàng như vẻ bề ngoài, rất có "tâm kế", lúc trước khi vừa khai giảng, cô ta cũng giống những nữ sinh khác, bày tỏ với mình, tuy rằng sau đó lại giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, thay đổi về dạng dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng bản tính của con người đến thời điểm nào đó cũng sẽ lộ ra...

"Đây chưa chắc là do Anh Nhi không cẩn thận, hôm nay hình như tôi thấy có người làm chuyện xấu."

"Có ý gì?"

"Chính là hôm nay vừa lúc thấy Lưu Thi Ngôn lén lút không biết làm cái gì, hẳn là cũng có liên quan đến chuyện Anh Nhi bị thương, có cần tôi điều tra một chút không?"

"Không cần, tôi tự điều tra."

"Ừ, vậy hôm nay tôi "thả thử" cho cậu, lần sau không được như thế nữa, cúp máy đây."

"Ừ."

Tắt điện thoại, Minh Khải đứng trên ban công, nhìn cảnh đêm xa xa, hơi hơi nheo mắt, trầm tư...

Ngày hôm sau.

"Đại ca, người đã đến rồi, ở bên trong."

Anh Thiệu nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Thiếu chủ, thầm nghĩ, ai đắc tội với Thiếu chủ tuyệt đối là muốn chết, mà còn dám làm tiểu thư Anh Nhi bị thương, aizz, tiểu thư Anh Nhi thật là đơn thuần, cho nên luôn bị thương... (tính lại đi anh Thiệu...)

"Ừ." Minh Khải tiến vào nhà kho cũ nát.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bắt cóc Lưu Thi Ngôn

Lưu Thi Ngôn đang không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy cánh cửa sắt lớn bỗng nhiên mở ra, ánh sáng chói mắt làm cho người ta không mở mắt ra được, đợi cho đến khi thích ứng được với ánh sáng, liền nhìn đến Minh Khải đi đến trước mặt mình, trong lòng run sợ.

"Minh Khải? Vì sao lại bắt em?" Lưu Thi Ngôn giả vờ tỏ ra bình tĩnh, kỳ thật trong lòng đã sớm rối loạn, chẳng lẽ là bởi vì chuyện của Anh Nhi? Không thể nào, lúc ấy căn bản là không ai thấy, nhưng nếu không phải vì chuyện này, Minh Khải cũng không thể tự dưng bắt mình được, hay là Anh Nhi không thích mình, nhân cơ hội hăm hại, muốn tiêu diệt chính tình địch. . . . . Đáng giận. . .

"Cô chẳng lẽ không biết?" Minh Khải lười biếng dựa vào ghế, nhìn cô gái đang quỳ rạp trước mặt mình, mặc dù đang làm bộ như không có việc gì, nhưng sự bối rối trong mắt đã bán đứng cô ta, trước kia không chú ý, cô gái này thế nhưng cũng có tâm kế như vậy.

"Minh Khải, anh nói vậy là có ý gì?" Luru Thi Ngôn nhớ lại chuyện lúc chiều, đang đi trên đường, bỗng nhiên một chiếc xe đỗ lại, ba người đàn ông hung hãn bước xuống, như là muốn bắt mình, lập tức sợ tới mức choáng váng, vừa mới chuẩn bị chạy, liền bị người phía sau túm lấy cánh tay, một bàn tay từ phía sau đầu cô cầm khăn trắng bịt miệng cô lại, sau đó liền hôn mê, tỉnh lại đã ở đây rồi, sững sốt nửa ngày, mới hiểu được mình đã bị bắt cóc.

"Thật sự không hiểu sao. . . . . ? Anh thiệu!" Nhìn thấy Luru Thi Ngôn còn không định khai ra, Minh Khải dường như cũng không thấy bất ngờ....

"Vâng, thiếu gia, "

"Luru Thi Ngôn, gia đình sống tại thành phố S bên cạnh, là con một trong nhà, ba mẹ ở nhà trồng trọt, gia cảnh nghèo khó, lại rất yêu thương con gái, bản thân dựa thành tích học tập ưu tú mới vào được học viện Thánh Anh, số tiền chi tiêu trong nhà khó khăn lại càng khó khăn hơn, phải đi mọi chỗ vay tiền cho con gái đóng tiền học phí, khi ở trường. . . . ."

Cả nhà kho im ắng, chỉ có tiếng nói của anh Thiệu không hề gợn sóng, kể lại hoàn cảnh của Luru Thi Ngôn, trên mặt cô ta dần dần trắng bệch, cơ thể giống như mất đi trụ cột lập tức ngã xuống dưới.

Nụ cười trào phúng, haha, thật ngốc, còn tưởng rằng mình rất thông minh, ở trường học chưa bao giờ nhắc đến gia cảnh, người khác có hỏi thì cũng chỉ mỉm cười, nói rằng không tốt lắm, nhưng mình luôn mua hàng hiệu, để cho người khác tưởng rằng gia thế của mình rất tốt, cũng không vì được yêu mến mà tỏ ra kiêu căng, còn vô cùng nhiệt tình giúp đỡ người khác, chỉ có cô biết những đồng tiền đó là do mình phải rất dấn vật mới dám mang từ nhà đi....

Ha ha, giờ phút này bị vạch trần, mới biết được chính mình thật là ngu xuẩn, Minh Khải là ai, mình có thể chọc vào sao. . . . .

Lúc này nhà kho lại yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng muỗi kêu, anh Thiệu nói xong liền đứng một bên, khinh thường瞥 nhìn Luru Thi Ngôn mặt xám mày tro đang ngồi dưới đất, hừ, người như cô mà còn muốn đầu tiểu thư Anh Nhi? Đúng là không biết lượng sức mình, tâm địa thì độc ác, lần này thế nhưng còn dám làm cho tiểu thư Anh Nhi bị thương, buồn cười. . . . .

Minh Khải lại không nói gì, đôi mắt thâm thúy không dao động nhìn cô gái đang ngồi bệt dưới đất,

"Tôi nói. . . . . Anh muốn biết cái gì. . . . . Tôi đều nói, "

Cảm giác trên người Minh Khải tản ra địch hàn khí, Luru Thi Ngôn cũng không dám khinh suất, dù sao Minh Khải đã biết cả rồi, nếu mình còn không thành thật khai ra, cũng chỉ khiến tình hình càng thêm tồi tệ mà thôi. . . . . Nhìn những người đàn ông to lớn hung dữ đứng xung quanh mình, Luru Thi Ngôn tính toán, có lẽ cũng chưa chắc sự việc đã tệ đến như vậy, vừa lúc thừa dịp cơ hội này, thổ lộ với Minh Khải, nói cho hắn biết đều là bởi vì mình quá yêu hắn, mới làm những việc như vậy, hắn nhất định sẽ hiểu cô. . . . .

Nhìn thấy phía trước Minh Khải còn im lặng, Luru Thi Ngôn chậm rãi bắt đầu nói ra. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Luru Thi Ngôn thổ lộ

"Lúc mới nhập học, các người đều là con nhà giàu, được chiều chuộng, tôi mới đến thành phố H, không tiền không thế lực, chỉ có thể mặc cho người khác ức hiếp, sau đó lại đụng tới Thiệu Vĩ Thần, hắn đối tôi rất tốt, tôi nghĩ rốt cục cũng có người là thật lòng đối xử tốt với tôi mà không phải coi trọng gia thế, sau đó, tôi mới biết được, hắn đối với tất cả các nữ sinh xinh đẹp cũng đều tốt như vậy, là công tử háo sắc, lòng tôi cũng nguội lạnh, sau đó thì được phân lớp, đó là lần đầu tiên gặp anh. . . . ."

Luru Thi Ngôn nhớ tới lần đầu tiên gặp Minh Khải, khi đó đang là giờ lên lớp, bởi vì Minh Khải học rất giỏi, gia thế lại vững vàng, cho nên thường xuyên trốn học, giáo viên cũng không quan tâm, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi,

Lúc ấy cô giáo đang đứng trên bục giảng nước miếng bay tứ tung giảng bài, cửa phòng học mạnh mẽ bị đẩy ra, tiếp theo liền thấy Minh Khải cả người mặc đồ đen, mang theo ánh mặt trời, tiến vào phòng học, dáng vẻ lạnh lùng, đôi mắt thâm sâu khiến cho người khác không nhìn thấu, cả lớp học im phăng phắc.

Trên bục giảng cô giáo vẽ mặt lấy lòng nhìn Minh Khải ngồi xuống vị trí mới sau đó mới bắt đầu giảng bài. . . . .

Minh Khải lúc đó, tựa như ngọn núi cao sừng sững, làm cho Luru Thi Ngôn nhỏ bé rung động, cảm thấy tuy rằng hắn rất lạnh lùng, nhưng hắn không giống với những người khác, mình phải có được hắn, sau đó liền chủ động tiếp cận hắn, gia nhập Hội học sinh, cố gắng làm việc, khiến khoảng cách với hắn ngày càng được thu hẹp. Dần dần đối với các bạn học khác cũng dịu dàng nhiệt tình hơn, hay giúp đỡ mọi người nên được yêu mến, quên dần thân thế của cô.

Cô lại thường xuyên cùng Minh Khải bàn chuyện của Hội học sinh trước mặt những học sinh khác, khiến mọi người nghĩ rằng Minh Khải cũng có cảm tình với cô, bởi vì bình thường Minh Khải nói rất ít, vậy mà Bộ trưởng Luru Thi Ngôn có thể thường xuyên nói chuyện cùng Minh Khải, tất nhiên nghĩ rằng

Lưu Thi Ngón và Minh Khải là quan hệ tình cảm nam nữ, tuy rằng không thấy Minh Khải tỏ ra quan tâm chăm sóc Lưu Thi Ngón, nhưng hẳn bình thường vẫn lạnh lùng như thế, mọi người nghĩ rằng cho dù hẳn có bạn gái cũng vẫn như vậy, Lưu Thi Ngón lại không làm sáng tỏ suy nghĩ của mọi người, người khác vừa hỏi, còn mắc cỡ đỏ mặt ngượng ngùng, càng làm cho người khác hiểu lầm. . . .

" . . . . . Lần này Anh Nhi bị thương, là tôi cố ý vứt thủy tinh ở chỗ đó, cô ta mới có thể bị nó cứa vào."

Lưu Thi Ngón nói xong, ngẩng đầu nhìn Minh Khải, không thấy rõ biểu tình của hắn.

"Khải, là em quá yêu anh, mới làm nhiều chuyện xấu như vậy, anh tha thứ cho em được không, em không bao giờ ... như vậy nữa, em thích anh, anh cũng thích em đúng không?"

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Lưu Thi Ngón, Minh Khải mặt không chút thay đổi.

"Không. . . . Nếu anh không thích em, tại sao còn đối tốt với em như vậy! Lúc trước chẳng ai để ý đến em, bọn họ đều khinh thường em, chỉ có anh không như vậy, chắc chắn là anh thích em đúng không, em cũng rất yêu anh, Khải, cho em một cơ hội nữa, chúng ta thử bên nhau có được không, anh sẽ nhận ra điểm tốt của em, Khải, cho em một cơ hội nữa, cho em ở bên anh có được không?"

Lưu Thi Ngón vẻ mặt cầu xin, hy vọng Minh Khải có thể cho mình một phản ứng. . . . . Nhưng, từ đầu đến cuối mặt hắn đều không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn cô. . . . . Ha ha, bỗng nhiên phát hiện chính mình giống như một vở hài kịch, sao có thể quên được. . . . Người kia không có trái tim, cho tới bây giờ đều là lạnh lùng vô tình, à, không, hiện tại có một người, Hoàng Anh Nhi, chỉ có ở trước mặt Anh Nhi, Minh Khải có phản ứng khác, tức giận, bá đạo, dục dăng. . . . .

Ha ha, thật buồn cười, Lưu Thi Ngón một mực ngây ngô cười, xung quanh một mảnh im lặng.

Anh Thiệu nhìn thấy Thiếu chủ lạnh lùng, ha ha, đồ "đàn bà" xấu xa, còn có thể tự kỷ như vậy nữa, Thiếu chủ kia không phải thích người, đó chỉ là lười phản với cô thôi. . . . . Hừ, đáng đời. . . . .

"Nói xong chưa?" Minh Khải vẫn ngồi yên lặng cuối cùng cũng nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bỉnh Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lưu Thi Ngón Bị Uy Hiếp

"Tôi cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thích cô, cô tốt nhất cũng nên chấp nhận sự thật, đừng có thách thức tôi nữa, Anh Nhi không phải người cô có thể động vào, nếu còn khiến tôi phát hiện, cô tuyệt đối sẽ hối hận sống trên đời này. . . . . Anh Thiệu. . . . ." Minh Khải đứng lên, nhìn anh Thiệu một cái, xoay người đi ra nhà kho,

"Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, cô thật đúng là gan không nhỏ a, tiểu thư Anh Nhi mà cô cũng dám động vào. . . . . Lại đây, ngẩng đầu lên, đại gia nhìn một cái, " anh Thiệu ngả ngón nâng cằm Lưu Thi Ngón, nụ cười gian tà xem xét cô gái có chút hỗn loạn trước mặt.

"Không có, tôi cũng không dám ... nữa, anh mau thả tôi ra, bằng không Minh Khải sẽ không tha cho anh, " Lưu Thi Ngón nhìn Minh Khải không chút lưu tình rời đi, có chút sợ hãi, nhìn người đàn ông ngồi xổm trước mặt mình, cũng cảm thấy hẳn chẳng có ý tốt gì.

"Nga? Còn muốn tìm Thiếu chủ của chúng ta a. . . . . Xem ra phải dạy dỗ cô một chút, cô mới biết được mình sai ở đâu. . . . ." Anh Thiệu vốn tính toán buông tha cho cô, có điều thấy cô còn tự cho mình là đúng nhắc tới Thiếu chủ, thật sự là đánh chết cũng không biết thay đổi, không biết tốt xấu, xem ra người chưa bao giờ đánh con gái như mình hôm nay cũng không nín được. . . . Ân, chỉ cần mình không động thủ không phải là được rồi sao, ha ha, thật sự là thông minh. . . . .

"Hai người các cậu, lại đây, đi chuẩn bị cameras, cậu, lột quần áo cô ta ra, lão tử chụp chút ảnh là kỉ niệm" chỉ vào thủ hạ đứng một bên, anh Thiệu phân phó.

Như vậy, cô gái này về sau hẳn là thành thật hơn đi, , ,

"A. . . . . Tránh ra a, các người muốn làm gì. . . . . Buông ra. . . . . Buông ra. . . . . Minh Khải sẽ không bỏ qua cho các người. . . . ." Lưu Thi Ngón nhu nhược có giấy dựa như thế nào cũng không ngăn cản được những người đàn ông khỏe mạnh, chỉ chốc lát sau đã bị cởi hết, ngay cả đồ lót cũng không chừa lại, , ,

Lưu Thi Ngón xấu hổ và giận dữ ôm lấy cơ thể mình, hung hăng đích trừng mắt nhìn bọn họ.

"Ai, tiểu mỹ nhân, đừng che, không có mệnh lệnh của ta, bọn họ cũng không dám động đến cô! Tuy rằng bộ dạng cô cũng chẳng làm cho bọn họ hứng thú đâu. . . . ."

Anh Thiệu nhìn cô gái toàn thân lửa lòe, vẻ mặt châm chọc, xem ra cô ta cũng còn biết xấu hổ, còn biết che những chỗ nhạy cảm, chính mình còn tưởng rằng cô sẽ sung sướng nhào lên cơ (anh Thiệu à, tưởng tượng hơi quá đáng)

Lưu Thi Ngôn nhìn thấy anh ta mặt không chút thay đổi, hình như thật sự là mình tự đa tình rồi.

"Nhanh lên chút a, còn ngây ra làm gì, cậu, kéo tay cô ta ra, cho tôi chụp chuẩn xác chút. . . . . Hắc hắc, các huynh đệ, các cậu nếu ai muốn nhìn, cũng có thể giữ lại vài tấm a "

Thù hạ nhìn thấy đại ca bộ dáng rất không đứng đắn, sớm đã thành thói quen, cũng không lên tiếng, một chút cũng không để ý tới câu nói đùa của anh ta.

Đừng nhìn anh Thiệu cả ngày một bộ dáng ba lẳng nhăng, kỳ thật hắn cũng phi thường lợi hại, năm đó Thiệu chủ gặp tập kích, bị thương nặng, là anh Thiệu chịu nhiều phát đạn, vẫn cứ đưa Thiệu chủ trở về,

Ở trong bang, anh Thiệu lại coi mọi người như huynh đệ, quan hệ của mọi người với hắn đều vô cùng tốt, cho nên mọi người ngoài bội phục Thiệu chủ ra, đối với anh Thiệu cũng rất trung thành, đương nhiên, anh Thiệu chắc chắn không bao giờ phản bội thiếu chủ. . . . .

Tách tách tách tách

Nhà kho rộng như vậy chỉ nghe thấy tiếng bấm máy ảnh liên tục, và tiếng thét chói tai của cô gái. . . . .

Anh Thiệu cầm một tập ảnh đi đến trước mặt Lưu Thi Ngôn, ngồi xổm xuống, một chút cũng không bị bộ dạng mềm yếu của cô làm cảm cảm động, uy hiếp :

"Tiểu mỹ nhân, về sau đừng có làm phiền Thiệu chủ của chúng tôi, đương nhiên, còn có tiểu thư Anh Nhi, nhớ kỹ chưa? Bằng không tôi cũng không dám cam đoan, ngày nào đó tôi ngứa tay lại mang đồng ảnh này ném ra ngoài đường đâu."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bỉnh Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ngủ cùng nhau

"Tôi biết rồi." Không thể không thỏa hiệp, Lí Thi Ngôn thành thật nói.

"Tiểu mỹ nhân a, thật ra, cái tên gì đó ở trường các cô. . . . . À, đúng rồi, Lí Hạo Hiên, hắn thật ra cũng không tệ a, lại có tiền, đối với người khác lại dịu dàng, cô có thể suy nghĩ một chút, trước mặt thiếu chủ nhà chúng tôi cô đã bị mất hết hình tượng rồi, nhưng vẫn có thể đi câu dẫn mấy gã ngốc khác a, cơ hội của cô khẳng định là rất lớn, dù sao, bộ dạng cô cũng có vài phần quyến rũ a,"

Anh Thiệu nhớ lần trước đưa thiếu chủ đến trường học, vừa lúc thấy tiểu thư Anh Nhi cùng với một tên diện mạo không tởm sánh vai nhau đi qua, liền bảo thù hạ điều tra một chút, mới biết được nam sinh kia là công tử của tập đoàn tài chính Lí thị - Lí Hạo Hiên, hình như cũng thích tiểu thư, vậy sao có thể được, thiếu chủ nhà mình với tiểu thư Anh Nhi mới là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi. . . . .

Cô gái này yêu hư vinh như vậy, có lẽ có thể cổ vũ cô ta theo đuổi cái tên Lí Hạo Hiên kia, nếu nói như vậy, kia thật đúng là vẹn toàn đôi bên. . . . .

Nhìn thấy cô gái trước mặt cúi đầu không lên tiếng, anh Thiệu biết cô đã hiểu rồi.

Cùng thù hạ ra khỏi nhà kho, nhìn bầu trời trong xanh, anh Thiệu một trận đau đầu, nhớ tới bang chủ còn chờ tin tức của mình, ai, thật không biết lão gia nghe tin tức ở đâu, biết tiểu thư Anh Nhi cùng Thiệu chủ lúc đi ngoại khóa bị thương, hung hăng mắng Thiệu chủ một hồi không nói, ngay cả chính mình cũng phải chịu liên lụy, lúc ấy Thiệu chủ căn bản là không có cho mình đi theo mà, mình thật đúng là "hầm cũng trúng đạn" a. . . . .

Buổi tối,

"Nhã Lâm a, bé Nhi bị thương thật sự là thực xin lỗi a, đều là Minh Khải không bảo vệ nó, " Phương Á Nam ngồi ở phòng khách về mặt xin lỗi gọi điện thoại.

"Không sao, Á Nam, Anh Nhi nghịch ngợm như vậy bà cũng không phải không biết, lần này bị thương vừa lúc có thể yên tĩnh hai ngày, bà đừng tự trách, Minh Khải sao có thể đi theo Anh Nhi mãi được, bị thương nhẹ là chuyện thường ấy mà, "

Nghe bạn tốt không có tức giận với mình, Phương Á Nam càng áy náy ,

"Hai ngày trước bà không phải nói đi du lịch cùng Chấn Bằng sao, khi nào thì đi, tôi nghĩ cho bé Nhi sang bên này, " Phương Á Nam nhớ rõ bạn tốt hình như từng nói muốn đi du lịch đâu đó.

"À, vốn là định hôm sau đi, nhưng chân Anh Nhi lại bị thương, tôi không yên tâm, muốn chờ đến lần sau lại đi." Điền Nhã Lâm nhớ đến bàn chân bị băng bó của con gái, đau lòng nhũn nhũn mây, có thể không đau lòng sao, vừa rồi nói như vậy chính là để an ủi bạn tốt thôi. . . . . "

Bà cùng Chấn Bằng đi đi, ngày mai tôi bảo Minh Khải đến đón Anh Nhi, ở nhà tôi không phải cũng giống nhau sao"

"A? Không cần, Anh Nhi rất nghịch ngợm, hai người căn bản là không trị được nó, chốc lát không để ý nó mà nó để làm lộn tung cả phòng lên rồi, ha ha" nghĩ đến bộ dáng nghịch ngợm của con gái, Điền Nhã Lâm nhịn không được cười khẽ ra tiếng, năm đó nằm trong bụng mình còn "giày vò" khiến mình không ngủ được, ra khỏi bụng mình rồi còn nghịch hơn chứ không giảm, ngay cả Chấn Bằng cũng không trị được nó, sợ tới mức chồng mình còn không dám sinh thêm đứa nữa, thêm đứa nữa chắc là hai ông bà cũng điên mất.

"Không sao, tôi thích nó nghịch ngợm như thế, tôi ở nhà cả ngày nhìn thấy cái mặt lạnh của hai bố con nhà nó, liền hối hận năm đó không sinh một đứa con gái" Nghĩ đến thằng con mình tính tình một chút cũng không tốt, cả ngày giống bố nó cái bản mặt lạnh, ngấm lại liền tủi thân.

"Ha ha, vậy bà không chê phiền thì được rồi." Bình thường luôn nghe thấy bạn tốt lái nhái, nói trong nhà có hai tên đàn ông mà lại chẳng ai có khuôn mặt tươi cười, ngấm lại cũng đúng, Minh Khải giống bố nó, không thích cười, đều lạnh lùng như vậy, tuy rằng Vương Hạo rất yêu thương Á Nam, nhưng thói quen nhiều năm vẫn không sửa được.

"Phiền gì chứ, tôi còn muốn để Anh Nhi đến quấy nhiễu tôi nữa này, vậy tốt rồi, ngày mai tôi bảo Minh Khải đến đón Anh Nhi."

"Được."

Treo điện thoại, Phương Á Nam trong lòng rốt cuộc cũng thoải mái một chút, quay đầu liền thấy lão công đang ngồi trên sofa nhìn mình, giật mình một cái.

"Ông làm cái gì vậy, định hù chết tôi hả." Vỗ vỗ ngực, Phương Á Nam tức giận nói.

"Lão bà còn muốn có con gái?"

Vương Hạo vừa về nhà chợt nghe thấy lão bà đang ôm điện thoại oán giận, không đoán cũng biết là đang cùng với bạn tốt nói xấu mình rồi, nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống, lại nghe thấy lão bà bĩu môi nói muốn sinh con gái, Vương Hạo nhũn mày.

"Ông xuống địa ngục đi, đều là ông đó, cả ngày mặt lạnh, khiến cho Minh Khải cũng biết cười, không biết làm nũng, cả ngày lạnh như băng, cứ như là ai thiếu nợ các người vậy, ông xem xem Anh Nhi nhà người ta, trong nhà lúc nào cũng náo nhiệt."

Giận dữ chồng, Phương Á Nam bất mãn nói.

"À? Vậy lão công buổi tối cố gắng chút là có thể có con gái rồi?"

Ôm chặt lấy vợ, để bà ngồi trên đùi, bá đạo ôm lấy thắt lưng bà, Vương Hạo thì thầm bên tai vợ, nói xong khiến Á Nam lại mặt đỏ tim đập.

"Tránh ra, đáng ghét, ai muốn sinh con gái với ông" Phương Á Nam đỏ mặt đẩy lồng ngực cứng rắn trước mặt.

"Ha ha, không phải vừa rồi nói muốn sinh con gái sao, thế nào, bây giờ lại không thừa nhận?" Nhìn vợ mình ngượng ngùng trong ngực, Vương Hạo mang theo nét cười trên mặt.

"Yên tâm, năng lực của lão công, bà còn không yên tâm sao, khiến bà sinh mười tám đứa cũng không thành vấn đề, muốn hay không?"

Vương Hạo đùa giỡn với vợ mình, lại đặt môi lên môi bà.

"Đáng ghét, ông nghĩ tôi là heo hả, a..."

Minh Khải về đến nhà. liền thấy ba mẹ mình ở trong phòng khách hôn nhau khí thế ngất trời, ho nhẹ một tiếng, lại thấy ba mình ngồi ở sofa cảm xúc nhìn mình, còn mẹ thì khuôn mặt đỏ bừng ở trong lòng ba, Minh Khải thờ ơ đi qua, trực tiếp ngồi xuống sofa.

"Hai người lần sau đổi địa điểm khác đi..."

"A a a.... Vương Hạo, đều tại ông, bị con trai thấy rồi." Nghe thấy lời nói lạnh lùng của con trai, lại còn đầy thâm ý, Phuong Á Nam liền nhéo vào lưng chồng, nhỏ giọng than thở.

"Con không thể lút nữa rồi vào sao?" Vương Hạo cảm giác sau lưng không đau không ngứa, lạnh lùng nhìn con trai.

".....Con đi ăn cơm....." Làm bộ như không phát hiện ánh mắt muốn giết mình, Minh Khải một chút cũng không để mặt mũi cho ba mẹ mình, đều đã thành thói quen. Đã là vợ chồng già rồi, còn luôn không khồng chế được mình, thật sự là.....

"Ách, tôi đi xem cơm đã chín chưa." Đồ mặt rời khỏi đùi chồng, cũng không dám nhìn con trai, rất nhanh đi về phía nhà bếp.

"Ngày mai con đi đón Anh Nhi đi, chú Hoàng với dì Lâm đi du lịch, Anh Nhi ở nhà chúng ta vài ngày."

"Vâng."

*****

Buổi sáng

"Anh Nhi, con ở nhà đi Á Nam không được nghịch ngợm biết chưa?" Diên Nhã Lâm dặn dò con gái, tuy rằng biết nói cho nó thì cũng như nước đổ đầu vịt, vẫn là nhin không được lải nhải một chút.

"Biết rồi, mẹ, mẹ với ba mau ra ngoài chơi vui chút đi, không cần quản con, con sẽ tự "chăm sóc" bản thân mình." Thấy mẹ mình còn không định ngừng lải nhải, tiểu Anh Nhi bịt tai nói.

"Đừng khiến ta thêm phiền biết không, đừng cho là ta và mẹ con lúc chưa về thì được coi trời bằng vung, trở về ta sẽ chỉnh đốn con như thường." Chấn Bằng nhìn thấy bộ dáng một chút cũng không thành thật của con gái, đau đầu nghĩ, lần này đi cũng không biết là phúc hay họa....

"Vâng, con biết rồi." Tiểu Anh Nhi vẫn là rất sợ Daddy, động một tí là trừng phạt mình.

"Dì Á Nam, con tới rồi, "

Phuong Á Nam đoán rằng bọn nhỏ sắp quay lại, mới từ phòng bếp chuẩn bị chút điểm tâm, liền thấy con trai ôm tiểu Anh Nhi vào phòng, lập tức vui vẻ ra mặt,

"Anh Nhi a, chân có đau hay không a, mau, đặt chân lên sô pha, đừng đè nặng, "

"Dì Á Nam, chân con không nghiêm trọng như vậy, còn có thể nhảy nhót nhót nhót nè, đi với mẹ con lo lắng quá rồi " Tiểu Anh Nhi mới vừa ngồi xuống vì chứng minh chính mình không sao, nói xong lại đứng lên, khiến Phuong Á Nam hoảng sợ, may mà con trai một tay túm tiểu Anh Nhi lại rồi.

"Khải ca ca, không sao thật mà" Nhìn thấy Minh Khải ngồi trên ghế sô pha, một tay gắt gao ôm chính mình, tiểu Anh Nhi buồn bực , không được a, nhất định phải tranh thủ khoảng thời gian này, nếu không thì chẳng khác gì ở nhà, không cho xuống giường a, còn không tức ghen chết mất. . . . .

Vốn hôm nay lúc đi, Diên Nhã Lâm đưa cho Anh Nhi một cái ba-toong, kết quả vì hình tượng, có nói thế nào tiểu Anh Nhi cũng nhất định cái gì cũng không lấy, liền chạy vèo ra xa, khiến Diên Nhã Lâm sợ chết khiếp, sợ con gái đứng không vững mà dẫm vào cái chân bị thương, đang định đuổi theo đưa ba-toong cho con gái, kết quả Minh Khải đã mau chóng tiến lên, một phen ôm lấy tiểu Anh Nhi.

"Ngồi xuống." Minh Khải nhìn thấy Anh Nhi bị thương mà còn lạnh chanh, không khỏi nhíu mày,

"Nga. . . . ." Tiểu Anh Nhi ngậy ngốc đáp lời, cũng không biết sao lại thế này, chính cô ngoài sợ Daddy ra, sợ nhất đích chính là Khải ca ca , thật đáng buồn. . . . .

Thấy tiểu Anh Nhi nghe lời con trai như vậy, Phuong Á Nam cười: "Anh Nhi, lại đây, ăn chút bánh, ta mới vừa làm"

"A. . . Bánh gato, con thích nhất ăn bánh gato " tiểu Anh Nhi vừa còn nói chuyện, mới nhìn thấy trên bàn một cái bánh gato to đùng, vui sướng cầm lấy một miếng lên ăn, dì Á Nam làm bánh gạo ngon vô cùng, mẹ mình còn làm không được cơ. . . . .

Phuong Á Nam trước kia học làm bánh ngọt, vẫn muốn mở một cửa hàng bánh ngọt, kết quả vẫn không có cơ hội, chồng và con trai lại cũng không thích ăn đồ ngọt, cho nên bình thường cũng rất ít làm đồ ngọt, có lần tiểu Anh Nhi vô tình ăn được, nói thực thích, lúc này mới thường xuyên làm cho con bé,

---

Wương Hạo lúc trời nhá nhem tối mới về nhà, còn chưa vào cửa, đã nghe thấy trong phòng truyền tiếng cười, đẩy cửa đi vào, liền thấy tiểu Anh Nhi giương nạnh múa vuốt không biết đang nói cái gì, khiến cho vợ mình khanh khách cười không ngừng, con trai cũng hơi cong khóe miệng lên, ánh mắt dịu dàng, không khỏi nhíu mày,

"Bác Vương, bác đã về rồi, nhanh lên nào, sắp ăn cơm rồi, đều chờ bác đó, " nghe thấy tiếng mở cửa, tiểu Anh Nhi nghiêng đầu, thấy Vương Hạo đã trở

lại, ngọt ngào chào hỏi.

"Được, lập tức đến đây, ha ha" Vương Hạo cởi áo khoác, đổi dép lê, đi vào trong.

"Bé Nhi đang nói cái gì thế, vui vẻ như vậy? Nói ra cũng khiến bác vui đó"

"Ách. . . Ha ha, hào hán không nhắc chuyện chiến công, khiêm tốn một chút mới được, chuyện tốt không thể luôn nói ra, bác Vương, người bác muốn biết, buổi tối bảo đi Á Nam nói với bác đi, hắc hắc, "tiểu Anh Nhi vui tươi hơn hờ hững, có chút ngượng ngùng nói.

"Nga? Bảo đi Á Nam nói cho ta biết với con nói cho ta biết thì có gì khác nhau?" Vương Hạo nhìn thấy Anh Nhi cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường thẳng, cũng không kìm được nụ cười.

"Đương nhiên không giống rồi, nếu con nói cho bác, vậy là khoe khoang, con đây là người khiêm tốn mà, đi Á Nam nói cho bác, đó là truyền bá khắp nơi sự tích vinh dự của con, khác xa a "tiểu Anh Nhi mở to đôi mắt sáng ngời, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Ha ha ha. . . . . Tiểu Anh Nhi, con thật sự là. . . . . Thật tài tình, ha ha ha ha, , , , " Vương Hạo nghe lí lẽ của tiểu Anh Nhi, nhìn thấy cô còn giống như tự nhận là rất có đạo lý, khuôn mặt nghiêm trang, nhin không được cười lên tiếng, Phương Á Nam cũng ha hả cười không ngừng, Minh Khải nhíu mày, tựa hồ khó có thể lý giải tiểu nữ cô làm bằng gì nữa.

"Lão già, phu nhân, cơm làm xong rồi"

Thím Trương nhìn thấy cả nhà bị Anh Nhi làm cho cười không ngừng, cũng thật vui vẻ, thiếu gia và tiểu thư Anh Nhi bên nhau, khẳng định có thể rất hạnh phúc, hơn nữa tiểu thư Anh Nhi lại khiến cho người khác yêu mến như vậy, đơn thuần không có ý xấu, thật sự cùng thiếu gia rất xứng đôi, tính cách của thiếu gia cần một cô gái tính tình hoạt bát mới được.

"Được, đi thôi, tiểu Anh Nhi, chúng ta đi ăn cơm, " Vương Hạo đứng lên, chuẩn bị đi đến nhà ăn, lại bỗng nhiên nhớ tới chân cô bị thương, vừa quay đầu lại đã thấy con trai bé tiểu Anh Nhi, nhíu mày, không nói gì, xoay người ôm lão bà đi tiếp.

"A. . . . . Tui tự đi được mà, Khải ca ca." Thấy Minh Khải một mực ôm lấy mình, tức giận nói, gần như vậy, mình cũng tự đi được mà.

Bị Minh Khải thân nhiên liếc mắt một cái, tiểu Anh Nhi bất lực yên lặng, giật giật cái miệng nhỏ nhắn, không biết nhỏ giọng than thở cái gì.....

"Oa, đi Á Nam, đầu bếp nhà đi làm thức ăn cực ngon a, cho bà ấy đến nhà con đi." Tiểu Anh Nhi ăn mà miệng đầy dầu mỡ, còn chưa có ăn xong, lại gắp một miếng khác.

"Ha ha, nếu con thích ăn, mỗi ngày ta đều làm cho con." Phương Á Nam nhìn bộ dạng "dễ sợ" của Anh Nhi, vui vẻ cười lên, ở nhà chính bà cũng thường xuyên xuống bếp, có điều mỗi lần chồng và con trai đều ăn chậm rãi, thực tao nhả, không giống như tiểu Anh Nhi, khiến bà vui vẻ, xem ra phải mau cho con bé sang đây, vui vẻ như vậy không thể để người khác giành mất được.

"A? Đi Á Nam đây là đi làm? Vậy con không thể ăn mỗi ngày rồi, bác Vương khẳng định luyện tiết đi không cho đi đến nhà con." Tiểu Anh Nhi khuôn mặt tức giận, một chút cũng không hiểu ý đồ của đi Á Nam.

"Ta không đi được. con thể thể lại đây nha, như vậy ta không phải là có thể làm đồ ăn cho con rồi sao."

"A? Đúng nha, con đây lần sau sẽ thường xuyên đến, mọi người không được chê con phiền nha." Tiểu Anh Nhi nghĩ thông suốt lại vui vẻ rồi.

"Haha, không đâu." Thấy tiểu Anh Nhi vẫn không hiểu ý mình, Phương Á Nam bắt đầu đi lắc lắc đầu.

Vương Hạo thấy Anh Nhi vô tư ăn uống, thật sự là thấy cô có chút "đơn giản quá mức", gấp sùn xào chua ngọt để vào trong bát cô.

"Anh Nhi, ăn nhiều chút."

"Cám ơn bác hehe"

Minh Khải thấy ba mẹ đem tiểu Anh Nhi trở thành con dâu "chuẩn", lại nhìn tiểu Anh Nhi bộ dáng ngốc nghếch, trầm mặc không nói gì.

Cơm nước xong, Phương Á Nam ngồi nói chuyện cùng Anh Nhi một lát, liền đi lên lầu, để lại không gian cho con trai "xử lí"

Tiểu Anh Nhi đang xem ti vi, cảm giác có gì đó bất thường, ngẩng đầu liền thấy Minh Khải đang nhìn mình, ánh mắt đen bóng thâm trầm, có chút kì lạ nói không nên lời.

"Ách.... Khải ca ca, tui mệt rồi, muốn đi ngủ."

"Ừ."

Minh Khải trực tiếp ôm lấy Anh Nhi, lên lầu, đi vào căn phòng ngủ mơ mộng của cô, bật đèn, đặt cô ở chiếc giường lớn màu hồng nhạt, lại vút con gấu

bông mỗi buổi tối cô đều ôm khi ngủ ra khỏi giường.

"Ách... Khải ca ca, đây là..... gấu của tui.... " Tiểu Anh Nhi căng thẳng nắm lấy một góc khăn tắm, lắp bắp nói, nhìn Minh Khải đang nằm trên giường, lại nhìn gấu bông bảo bối của mình bị người nào đó ném xuống sofa, nuốt nuốt nước miếng, không biết nên nói cái gì.

"Câm miệng, ngủ"

"A....." Thấy Minh Khải nhắm hai mắt lại, lời nói đang định nói ra lại bị nuốt vào trong bụng, ngoan ngoãn nằm xuống.

Ô, không ngủ được a, có thói quen ôm gấu bông, bây giờ cảm giác thiếu thiếu khiến cô không thể ngủ nổi, lăn qua lộn lại trên giường mà vẫn không ngủ được.

Minh Khải nghe thấy tiếng động phía sau, xoay người ôm lấy cô, đặt trong ngực, ra lệnh: "Mau ngủ đi."

"Nga" Sợ tới mức tiểu Anh Nhi cứng cả người, mở to mắt nhìn áo ngủ màu đen trước mặt mình, không dám động đậy, lén lút lùi về phía sau, kết quả bị bàn tay to lớn xiết chặt, liền thành thành thật thật nằm im, nghĩ lát nữa Khải ca ca ngủ rồi mình sẽ lùi ra.

Kết quả tiểu Anh Nhi lăn qua lăn lại đến nửa đêm mà bây giờ đã ngủ say rồi, biết vì sao không? Là bởi vì cô trực tiếp đem Minh Khải trở thành con gấu bông của mình, cánh tay ôm lấy thắt lưng hần, hai chân lại gác lên chân hần.

Lần này đổi thành Minh Khải không ngủ được, cúi đầu nhìn thấy cơ thể mềm mại dính sát vào mình, có chút nóng bức, nhẹ nhàng buông cô ra, xuống giường đi vào phòng tắm.....

Nửa đêm, Minh Khải vất vả nằm ngủ cảm giác cả người khô nóng, thân thể tê dại, lại khó có thể trực kiểm chế, mở mắt ra, lại thấy cô đang gắt gao ôm mình, khuôn mặt cô dán vào lồng ngực hần, áo ngủ trên người không biết khi nào đã cởi hai cúc áo, trực tiếp lộ ra xương quai xanh trắng nõn, chân cô thì lại liên tục cọ vào người hần.... Rất không thoải mái a.

Khó có thể chịu nổi, hần đưa tay muốn đặt cô sang bên cạnh, ai ngờ cô đang mơ mộng đẹp, mơ được ăn ngon, lại tưởng có người muốn tranh ăn với mình, liền dùng sức cắn cắn ngực ai đó..... Đừng có cướp nha, đây là đồ ăn của ta... của ta....

Lần này thì hần không kiểm chế được nữa, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, áp người xuống, hôn lên làn môi mềm...

A.... đây là cái gì...

Trong lúc ngủ mơ lại cảm giác ăn được cái gì đó biết động đậy, cái gì nha đây là.... ? Tò mò cắn một cái, mềm a, nóng a, cảm giác cũng không tệ lắm.

Thấy cô gái kia vẫn không biết gì, Minh Khải đôi mắt tối sầm, đưa tay luồn qua làn tóc mềm, ôm lấy đầu cô, làm cho nụ hôn càng sâu hơn....

Cho đến lúc khuôn mặt cô đỏ hồng hơi giãy dụa, Minh Khải mới lưu luyến buông ra, lúc này môi cô đã hơi sưng đỏ, Minh Khải nhìn thấy lại cảnh khó nóng khó chịu, âm thầm áp chế, đắp lại chăn cho cô, lại đi vào phòng tắm.....

Đợi hai năm nữa, đợi hai năm nữa..... Cô ấy còn quá nhỏ.....

*****

Thỉnh thoảng tác giả lại ra một chap dài đăng dạng thể này độc giả có vui không? Nếu vui thì like đi hehe :D

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thách đấu ngầm

Trên bàn cơm

Nhìn thấy con trai sắc mặt mỗi một, Phương Á Nam đau lòng nói: "Minh Khải, lại thức đêm sao? Phải chú ý sức khỏe a!" Làm vợ Vương Hạo, Phương Á Nam tất nhiên biết trong bụng có rất nhiều việc phải xử lý, nhưng mà, sức khỏe mới là quan trọng nhất a.

Vương Hạo nhìn nhìn, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. . . . . Đây là trách nhiệm hần nên gánh vác, không ai thay thế được.

"Không sao, tối hôm qua ngủ không ngon." Minh Khải mặt không chút thay đổi nói.

"Hắc hắc, Khải ca ca, anh đã lớn như vậy rồi sao còn không biết tự chăm sóc bản thân nha!" Tiểu Anh Nhi tỏ vẻ người lớn gấp cái chân gà cho Minh Khải, nói đạo lý rõ ràng,

Minh Khải cúi đầu nhìn nhìn cô bé đang cười trộm nhìn mình, không nói chuyện. . . . .

*****

"Tư Anh, chúng ta hôm nay ra ngoài ăn đi, mình chán ngấy đồ ăn trong canteen rồi."

Buổi học sáng, đói đến nổi bụng dán vào lưng, chuông tan học mới vừa vang, tất cả mọi người vội vàng vàng đi ra ngoài, tiểu Anh Nhi một tay ôm sách, một tay lôi kéo Tống Tư Anh, cũng đi theo hàng ngũ của mọi người.

"Cái gì a, Anh Nhi, chỗ đó hình như đắt lắm, hơn nữa đồ ăn trong canteen cũng đâu có khó ăn như cậu nói." Tống Tư Anh cau mày, nhà hàng kia rất đắt được chưa, đi ăn một chút có thể một tháng tiền cơm của mình sẽ không còn nữa.

"Không cần lo lắng, mình mời cậu, sao có thể để cậu trả tiền a, nhanh lên, nếu không là hết chỗ đó."

"Phục vụ, cho một mì Ý, Ánh Ánh, cậu muốn ăn gì a?" Tiểu Anh Nhi mới vừa ngồi xuống liền nhận lấy hai cốc nước chanh từ tay người bán hàng.

"Ách. . . . . Tôi cũng muốn mì Ý đi."

"Vâng, xin chờ một chút."

Phục vụ mới vừa đi, Tống Tư Anh lại không ngồi yên được.

"Đây là mì gì, đắt như vậy, những 50k, làm bằng vàng hả! ?"

"Ách, Ánh Ánh, cậu nói nhỏ chút, mình từng ăn rồi, cũng không tệ lắm. . . . . ." Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của bạn tốt, Anh Nhi mau chóng khuyên nhủ, ăn một bữa cơm còn tức giận như vậy, thật sự là có chút ngượng ngùng. . . . .

"Anh Nhi, hai em cũng tới chỗ này ăn cơm?"

Lí Hạo Hiên mới vừa đi vào nhà hàng, liền thấy cái bàn bên cạnh cửa sổ, Anh Nhi cùng một cô gái đang nói cái gì đó, cô gái đối diện cảm xúc còn giống như có chút kích động, ha ha, cô thật sự là đến chỗ nào cũng vui vẻ, hưng phấn như vậy.

"Vâng? . . . . anh Hạo Hiên, chị, hai người cũng đến ăn cơm a?" Đang buồn bực ai gọi tên cô, theo tiếng nói nhìn lại, liền thấy Lí Hạo Hiên cùng Lưu Thi Ngôn đang hướng về phía này, thế giới thật sự là nhỏ a. . . . .

"Đúng vậy, chúng ta thật là có duyên, ... Không ngại thì ngồi cùng chỗ đi?"

"Đương nhiên không ngại, cùng ăn cơm với anh đẹp trai, đưa ngốc mới từ chối! Hắc hắc, "

"Ha ha"

Lí hạo hiên ôn nhu xoa đầu Anh Nhi, làm cho Lưu Thi Ngôn bên cạnh lại một trận ghen tị.

Hừ, Anh Nhi cô thật đúng là dễ tiện, đứng núi này trông núi nọ, thật đúng là bắt cả hai tay a. . . . . Đáng xấu hổ. . . . .

"Anh Nhi, chân của em thế nào, Khỏi chưa?" Nhớ tới lúc trước gọi điện thoại nói rằng chân bị thủy tinh cửa vào, Lí Hạo Hiên cũng rất sốt ruột.

"Khỏi rồi, hìhì" nói xong còn vươn chân, đập đập.

"Không sao là tốt rồi" nhìn thấy bé con lại vì vẻ, Lí Hạo Hiên cũng thấy nhẹ nhõm.

"Em gái, ở trường học thích ứng thế nào?"

Lưu Thi Ngôn cũng không khách sáo ngồi xuống bên cạnh Lí Hạo Hiên.

Vẫn nằm ở bệnh viện một tuần, liền đủ ghen ghét, chính mình cũng hiểu được, mình không thể với tới Minh Khải, không thể động vào, nhưng Hạo Hiên hẳn là không thành vấn đề đi, hẳn vừa có tiền, tính tình lại nhu hòa, đối với bất kì người nào cũng rất tốt, bây giờ tỏ tình với hắn lần nữa, hẳn khẳng định sẽ không tàn nhẫn từ chối mình.

Có điều tình huống trước mắt này, có vẻ Lí Hạo Hiên cũng thích Anh Nhi... Thật sự là tiện nhân...

"Cũng được ạ, dù sao ở đâu cũng có thể ăn no cơm, ngủ ngon giấc, haha" Anh Nhi thoải mái nói, không mấy may sợ người khác sẽ nghĩ cô ngốc nghếch.

"Haha, em chỉ nghĩ đến điểm đó thôi hả?" Lí Hạo Hiên nghe cô bé đối diện nói vậy, chỉ cười cười, thật đúng là vô lo vô nghĩ.

"A? Đương nhiên không phải, có điều việc đầu tiên là cần phải ăn no ngủ kỹ mới có thể làm việc khác đúng không?" Anh Nhi nhìn thấy ánh mắt xem thường của Tư Ánh, dường như muốn nói "cậu đúng là không khác gì con heo", Anh Nhi trừng mắt nhìn lại Tư Ánh, phản bác nói.

"Ừ... Anh chính là nói em tại sao chỉ nghĩ đến chuyện ăn uống thôi... " Lí Hạo Hiên nhìn thấy cô bé mặt đỏ hồng ngượng ngùng lại càng có ý muốn trêu trọc, mặc dù hẳn không phải là kiểu người hay trêu trọc người khác như vậy.

"Haha, hai người là đang... hẹn hò?"

Tiểu Anh Nhi mau chóng chuyển chủ đề, không biết rằng lại càng khiến mọi người xấu hổ.

"Không phải, đang thảo luận chút việc thôi." Nhíu nhíu mày, hình như lí do thoái thác này đối với Anh Nhi có chút mâu thuẫn.

Có điều câu hỏi của Anh Nhi thế nhưng lại lấy lòng Lưu Thi Ngôn, nhẹ nhàng cười cười, sắm tốt vai diễn của mình.

"Anh Nhi, anh chị chỉ đang thảo luận chuyện dạ hội của trường thôi, nếu em có hứng thú thì có thể tham gia."

Hừ, hàng năm đều là tôi được quán quân, lần này cô tham gia cũng tốt, ném chút đau khổ, mới biết được trời cao đất rộng, Lưu Thi Ngôn nghĩ thầm..

"Em không có hứng thú."

Lưu Thi Ngôn sao có thể bỏ qua cơ hội so tài tốt như vậy, tiếp tục tận tình khuyên bảo.

"Anh Nhi, dạ hội chính là không giống với những lần trước, lần này sẽ chọn ra hoa khôi đẹp nhất trường học, còn có thể nhận được phần thưởng đặc biệt của anh Minh Khải và Hạo Hiên."

"Em không có hứng thú."

"Hàng năm đều có rất nhiều nữ sinh tham gia, Anh Nhi không phải là đang không tự tin vào bản thân mình đó chứ?" Thấy Anh Nhi nhất quyết không nghe, Lưu Thi Ngôn sốt ruột.

"Ai nha, Anh Nhi, cậu tham gia đi, cậu không thấy chị Thi Ngôn sắp khóc rồi hả?" Tổng Tư Ánh thấy Lưu Thi Ngôn vẻ mặt chán thành khuyên bạn tốt, ngầm lại đều buồn cười, người ta không tham gia thì có liên quan gì đến chị ta.

"Haha, em lại nói đùa rồi, chị sao có thể khóc được, chỉ hy vọng các em tham gia thôi, không chừng các em chính là hoa khôi giăng đường năm nay đó." Lưu Thi Ngôn vô tội phản bác, bàn tay đặt trên đùi nắm chặt.

"Haha, Anh Nhi, em tham gia đi, anh cũng rất chờ mong biểu hiện của em, đến lúc đó anh sẽ có điều bất ngờ cho em"

Nhìn thấy sự nhiệt tình của Lưu Thi Ngôn, Lí Hạo Hiên nhíu nhíu mày, tuy rằng ba năm đều là cô được vương miện, nhưng cũng không nên tự tin như vậy, nhìn khuôn mặt kia có chút đắc chí, trong lòng hẳn lại thấy phản cảm.

"Ách..."

"Anh Nhi mình ủng hộ cậu, cậu siêu cute, khẳng định mê hoặc một đồng trai đẹp, anh Hạo Hiên, em quyết định thay Anh Nhi, cậu ấy khẳng định phải tham gia." Tổng Tư Ánh vốn không thích Lưu Thi Ngôn, lại thấy chị ta khiêu chiến như vậy, sao có thể lùi bước, tuy rằng không thể tự mình "dạy dỗ" chị ta, nhưng nếu Anh Nhi thành công không chừng cũng làm cho chị ta mất mặt.

"Haha, được rồi, anh sẽ chờ." Lí Hạo Hiên tận dụng thời cơ mở miệng, cơ hội Anh Nhi đoạt giải quán quân vẫn là rất lớn, chưa biết chừng năm nay sẽ không giống các năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Sự cố phòng thay đồ

"Ách. . . . . Tui còn chưa đồng ý, mọi người tại sao không thêm nhìn đến sự tồn tại của tui vậy?" Tiểu Anh Nhi vốn còn chưa nghĩ xong đã thấy hai người kia đàm phán ôn hòa rồi, bất mãn bĩu môi kháng nghị.

"Ha ha, mọi người đều muốn em tham gia, Anh Nhi em cũng đừng phản đối nữa, chờ trở về anh đưa cho em giấy báo danh, em điền một chút là được."

". . . . . Vậy được rồi."

*****

"Ba, cả nhà vẫn ổn chứ?"

Chung quanh im ắng, ngọn đèn xa xa lúc sáng lúc tối, ánh trăng bao phủ mặt đất, lại khiến đêm tối càng thêm thâm bí. . . . .

Có người vui vẻ có người buồn bã, đối với những người sắp bước vào mộng đẹp mà nói, không có gì khác biệt, nhưng đối với Lưu Thi Ngôn mà nói, lại là thời khắc thực đầy vò. . . . .

"À, chân của mẹ con đã khỏi chưa?"

"Vâng, không có việc gì là tốt rồi, ... Ba, cái kia. . . . . trường của con. . . . . lại bắt nộp tiền, con đã đi làm thêm, nhưng mà kiếm vẫn không đủ. . . . ."

"Không sao, nếu thật sự không được, con sẽ xin nhà trường, xem có thể để sau rồi trả hay không. . . . ."

"Vâng. . . . . Cần khoảng 10 triệu ạ." cân nhắc nửa ngày rồi nói ra một con số.

"Được rồi, ba nhất định chú ý thân thể a."

"Vâng. . . . . Vậy như vậy đi, con tắt máy đây."

Nói chuyện điện thoại xong, nghĩ đến tình cảnh nhà mình, nhú nhú mày.

Kỳ thật hàng năm quân quan vẫn nhận được tiền thưởng, nhưng Lưu Thi Ngôn vì làm ra về con nhà giàu, cho tới bây giờ vẫn không lấy tiền thưởng. . . . .

Hừ, Hoàng Anh Nhi, muốn đấu với tôi, cũng không nhìn xem đức hạnh của chính mình, tôi chính là hoa khôi giảng đường liên nhiệm ba lần, lần này giáo huấn cô một chút. . . . . Tuy rằng có thể gặp rủi ro, nhưng chỉ cần chặt chẽ bắt lấy Lý Hạo Hiền không phải được rồi sao, hy sinh chút tiền ấy có cái gì đáng tính đâu.

"Anh Nhi, cậu nhất định phải tham gia, cậu xem xem cái chị Lưu Thi Ngôn kia, nếu không thắng chị ta, trong lòng cậu có chịu nổi không?"

Trong kí túc xá, Tống Tư Ánh nhìn thấy Anh Nhi vẫn còn phụng phịu, thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, về mặt bị phần, ai nha nha, thật sự là không cứu nổi, thế này sao có thể thắng được a.

"Ai nha, Ánh Ánh, mình đồng ý tham gia rồi, khẳng định sẽ không chạy đâu, cậu mau cho mình nằm chút đi."

Thực chịu không nổi, lỗ tai sắp nổ tung rồi, từ khi trở về kí túc xá, đến bây giờ đã hơn hai tiếng rồi, vẫn còn lải nhải, nếu có thể đánh ngất Ánh Ánh thì tốt rồi. . . . .

"Cậu thật sự hiểu rồi? Tại sao mình chẳng thấy giống như vậy, cậu có phải là đang chê mình phiền đúng không?"

Nhìn bạn tốt đang bịt chặt tai, Tống Tư Ánh bắt đầu cù li cô.

"A, thực không phải, đừng nhiều nữa a. . . . . Ha ha. . . . . Ha ha, buồn quá. . . . . ,"

Trốn tránh hai móng vuốt sói công kích, tiểu Anh Nhi cầu xin tha thứ ,

"Hắc hắc, mình sẽ không buông tay đâu. . . . . A, còn dám phản kháng. . . . . Tiếp chiêu. . . , ha ha. . . . ."

"Tiểu bảo bối mau nghe điện thoại, tiểu bảo bối mau nghe điện thoại, tiểu bảo bối. . . . ."

Hai người đang ồn ào thì tiếng chuông điện thoại vang lên, đều dừng tay, Tống Tư Ánh không nói gì nhìn tiểu Anh Nhi cầm lấy cái di động đang phát ra bài hát ngu ngốc, khinh bỉ nhìn nhìn, đây là cái gì thường thức? Thật khó nghe, rõ ràng nhớ rõ đã đổi bài khác cho cô, tại sao lại đã đổi trở lại?

"Khải ca ca, chuyện gì a. . . . . À, được, tui lập tức xuống đây."

"Huh? Lại đi đâu, đều đã trễ thế này?" Nhìn thấy bạn tốt bay nhanh cầm lấy áo khoác chuẩn bị chạy ra ngoài, Tống Tư Ánh phần nộ ngăn cản, thật là, chính mình liền bị bơ như vậy sao, thật là trọng sắc khinh bạn, hừ. . . . .

"Ách, Ánh Ánh, Khải ca ca đến đây, bảo mình đi xuống."

Nhìn Tư Ánh đang chắn ở cửa, tiểu Anh Nhi cố gắng chen ra ngoài.

"VẬY mau đi đi, lần sau còn khiến mình nổi cáu, mình nhốt cậu ngoài cửa, hừ" Xê dịch sang bên cạnh, cho tiểu Anh Nhi đi qua, chính Ánh Ánh cũng không dám để Minh Khải phải chờ, Tư Ánh vốn đang định phát huy khí thế nhưng nháy mắt đã phải đầu hàng.

"Khải ca ca, sao anh lại tới rồi, không phải là nhớ tui đó chứ, hắc hắc."

Mới vừa chạy đến dưới lầu liền nhìn thấy Minh Khải mặc áo khoác đen dựa vào cửa xe, hai chân bắt chéo, hai tay nhét trong túi áo, lạnh lùng, khiến cho các nữ sinh đi qua đều quay đầu lại nhìn.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang sung sướng, Minh Khải không nói gì, mở cửa xe, lấy ra một cái hộp xinh đẹp, đưa cho cô bé.

"Thứ bảy không có việc gì chứ, mẹ anh bảo em về đi dạo phố cùng bà ấy."

Nhìn thấy ánh mắt cô bé hoàn toàn bị điểm tâm hấp dẫn, Minh Khải cong khóe miệng, vẽ ra một tia cười nhẹ.

"Uhm, thứ bảy tui không bận."

Hai tay ôm hộp, ngừi ngừi, biết là bánh gato mình thích nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vui sướng lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu, ngẩng mặt nhìn Minh Khải.

"Em muốn tham gia dạ hội?" Nhớ đến hôm nay ở Hội học sinh nhìn thấy tờ danh sách, Minh Khải quả thật ngẩn người, một cô gái chỉ hứng thú với đồ ăn như cô mà cũng đi báo danh.

"A? Tui cũng không muốn tham gia, chính là bọn họ ép tui tham gia, khiến cho tui cũng không thể từ chối."

"Bọn họ?"

"À, chính là bữa trưa hôm nay....." Kể lại sự tình cho Minh Khải, Anh Nhi quyết cái miệng nhỏ nhắn, ngẫm lại liền thấy phiền não.

"Phải không? Anh thấy em là ngưng ngừng từ chối Hạo Hiên học trưởng của em thì có... Đi lên đi, thứ năm anh lại đến đón em."

Không muốn nhìn thấy vẻ mặt "mê trai" của Anh Nhi, Minh Khải quay đầu lên xe, có loại buồn bực không nói nên lời.

"À được, vậy Khải ca ca, tạm biệt."

"Ừ." Trực tiếp lái xe nhanh chóng rời đi.

Nhìn chiếc xe đang rời đi, tiểu Anh Nhi bĩu môi.

Nói mỗi chữ "ừ", còn tưởng sẽ nói tạm biệt nữa, thật sự là....

Không hề cảm nhận được không khí lạnh bên ngoài, vui mừng ôm bánh lên lầu..... Trờ về cho Ánh Ánh ăn hai miếng, còn lại đều về mình, hắc hắc.....

*****

"Anh Nhi, con xem cái này thế nào?"

Trong một cửa hàng rộng lớn, hai cô gái xinh đẹp tùy ý đi dạo.

À, không, chắc là..... hai chị em đi, có thể, mọi người đều đoán như vậy.

"Vâng.... Đẹp lắm ạ!"

Cẩn thận nhìn bộ váy trong tay Phương Á Nam, quả thật rất đẹp, một cái váy trắng có cổ rất độc đáo, có thắt lưng, càng tô thêm dáng người thon thả.

Có điều.....

"Mẹ Nam, con cảm giác có chút chật, mẹ lấy một bộ rộng hơn thử xem."

Từ lần trước bị Phương Á Nam đặc biệt nhấn mạnh, tiểu Anh Nhi liền sửa miệng, trực tiếp kêu thành "mẹ Nam", tuy rằng cô không có cảm giác gì, nhưng trong mắt người khác chính là có ý khác, hắc hắc....

"Anh Nhi, bộ này mẹ mặc không nổi, đây chính là thời trang thiếu nữ a, con đi thử xem, ta thấy con mặc tuyệt đối đẹp, đúng không, Minh Khải?"

Phương Á Nam xoay người hỏi con trai, cũng chính là "lái xe" ngày hôm nay.

"Uhm"

"A? Mua cho con? Con không thiếu quần áo mà, mẹ Nam"

"Nhanh lên, đi thử đi, tuyệt đối đẹp." Phương Á Nam rõ ràng có con trai lớn như vậy rồi mà vẫn còn trẻ con, mồm môi, hướng về tiểu Anh Nhi bên cạnh làm nũng.

"Ách.... vậy được rồi."

Tại sao có cảm giác lạ về mặt này quen quen.... À, đúng rồi, đây không phải là kĩ xảo mình quen dùng hay sao, tại sao hôm nay đến lượt chính mình bị lừa? Anh Nhi lúng ta lúng túng cầm quần áo hướng về phòng thử đồ.

Nhìn bóng dáng Anh Nhi khuất dần, Phương Á Nam quay đầu tính toán tìm một chỗ ngồi xuống, liền thấy con trai mình đang đút tay túi quần, tựa vào chỗ giá áo bên cạnh, nhìn bà chăm chăm, ánh mắt kia.....

"Nhìn cái gì vậy, đột nhiên cảm thấy mẹ tuổi trẻ xinh đẹp hả?"

Ai, cũng thật sự là, lại còn biết act cute, chính mình còn cảm thấy xấu hổ, chiều này cũng chỉ hữu dụng với Anh Nhi, có điều cái này đủ rồi, dù sao con trai cũng không phải ngày đầu tiên ghét bỏ mình..

Thán nhiên nhìn mẹ mình một cái, Minh Khải trực tiếp đi đến sô pha ngồi xuống, chờ.

Ách... hay là mình đi chỗ khác đi, nếu không sẽ không chịu nổi ánh mắt "tàn nhẫn" của con trai.

"Haha... con trai, ở chỗ này chờ Anh Nhi đi, mẹ đi shopping chỗ khác, chờ Anh Nhi ra rồi gọi mẹ." Nói xong mang theo bọc nhỏ đi vào khu quần áo cách đó không xa.

"Nha, tại sao không kéo lên được.... không phải là bị mắc rồi chứ?"

Anh Nhi ở trong phòng thử đồ, gắng sức kéo khóa kéo sau lưng, nhưng kéo thế nào cũng không nhúc nhích, đã định cởi ra, kết quả bộ váy này bó sát, khóa đã kéo được một nửa, cho nên cũng không cởi ra được.

Ai, không thể không cầu cứu mẹ Nam.

Mở cửa ra, che ngực, thò đầu ra nhìn quanh, kết quả vừa lúc đụng phải ánh mắt Minh Khải, mẹ Nam đi đâu rồi?

"Thay xong rồi?" Nhìn thấy cô bé lộ đầu ra nhìn, Minh Khải nói.

"Ách.... Khải ca ca, mẹ Nam đâu, tui.... cái đó.... không kéo được khóa sau lưng, tui với không tới..." Cầu cứu nhìn Minh Khải, muốn hấn đi kêu mẹ Nam giúp cô.

Nhiu mày đứng lên, đi về phía cô.

"Ách... Khải... ca ca?"

Nhìn người nào đó đang đi tới, tiểu Anh Nhi bị dọa, đây là muốn làm gì? Không phải là muốn tự tay giúp cô chứ...

Đừng nha....

"Đề anh xem" Nhắc chân bước vào phòng thử đồ.

Vốn chính là không gian cho một người, đây lại có hai người, thật đúng là....

Đây là tình huống gì?

Phòng thử đồ chật hẹp, một thân hình cao lớn đang không ngừng tới gần một cô gái ôm ngực, có một loại cảm giác giống như....

"Lại đây."

Nhìn đôi mắt đáng thương của cô, Minh Khải tà mị cong môi lên một cái, một tay đưa đến phía cô gái đang không ngừng lùi về phía sau, bá đạo ôm lấy eo nhỏ non nớt.

"Trốn cái gì, anh có thể ăn em?"

"Ách, haha, không có, không trốn." Nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, tìm đập bùm bùm muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bàn tay nhỏ bé lại không tự giác nắm chặt áo sơ mi của Minh Khải.

"Phải không?"

Nhìn khuôn miệng nhỏ nhắn của cô bé, lại nhìn xuống bờ vai trắng nõn,... Ách, đây là....

Tiểu Anh Nhi thấy Minh Khải nhìn chăm chăm chính mình, cúi đầu vừa thấy...

A... Vội vàng bảo vệ trước ngực, sao cô có thể quên, cái váy này bởi vì đặc biệt bó sát, không thể mặc nội y, vừa rồi vừa buông tay, phía trước trực tiếp trống rỗng cái gì đều không có che a... Bị xem hết, huhu...

Không gian chật hẹp, dễ dàng làm chuyện xấu.

Minh Khải rút cuộc không kiềm chế được, trực tiếp kéo tay cô đặt lên trên cổ hân, cúi đầu chiếm lấy đôi môi xinh đẹp.

"Nhắm mắt lại."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Âm mưu của lí tô cẩm

"Nhắm mắt lại."

Tiểu Anh Nhi tư tưởng hỗn loạn bị mê hoặc, nhắm mắt lại, còn có chút mê man.

Hai bàn tay to lại không nhàn rồi, một tay luồn vào mái tóc dài, cường thế lại dịu dàng ôm cổ cô, miệng hung hăng cướp lấy vị ngọt ngào, một tay nắm chặt vòng eo cô, chậm rãi vuốt ve.

"Uhm.."

Nghe thấy cô vô ý thức kêu lên, Minh Khải lại càng thờ gấp.

"Ngu ngốc, thờ bằng mũi đi."

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn, Minh Khải mang theo nét cười, vỗ vỗ đầu cô, nhẹ nhàng nhấc nhỏ.

"Uhm..... "

.....

Hai người rốt cục cũng ngừng "chiến đấu", à, không, phải là Minh Khải rốt cục cũng ngừng chiến đấu.

Nhìn cô bé nằm trong lòng ngực đôi mắt long lanh nước, Minh Khải cong khóe miệng, cười khẽ ra tiếng, cúi đầu vuốt ve làn môi sưng mọng, lưu luyến thu tay lại, nhẹ nhàng giúp cô kéo khóa, lặng lẽ chờ cô tỉnh táo lại.

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú trước mặt ngày càng rõ ràng, ánh mắt mê man lập tức trừng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, xấu hổ vùi đầu vào cái ôm trước mặt, không tự giác dán vào cơ thể Minh Khải.

Ách... Khải ca ca đây là hôn mình sao.

Huhu, nụ hôn đầu tiên a.... Bị mất như vậy sao... Bị phần há miệng cắn "miếng vãi" trước mặt, đương nhiên còn cắn luôn thứ ở dưới lớp vải. (hắc hắc, biết cái gì ko?)

Nhìn thấy cô bé khóc không ra nước mắt còn không ngừng thấp giọng than thở, cúi đầu ghé sát vào nghe.

A.....

Có nên nhắc nhở cô, nụ hôn đầu tiên đã sớm bị mất rồi hay không?

Còn nữa, có nên nói cho cô, thứ mà cô đang cắn là.....?

Nhìn cô đáng thương như vậy, vẫn là bỏ đi, bằng không, có thể cô lại càng xấu hổ...

Cẩn đủ rồi rốt cục cũng phát hiện có gì đó không đúng, ách... Đây là... ? Ngẩng đầu nhìn, lại cúi đầu.

"Haha... Khai ca ca..." Nhìn thấy Minh Khai mang biểu cảm chế nhạo, tiểu Anh Nhi liếm liếm đôi môi, "ngọt ngào" cười nói.

"Sao?" Đút tay túi quần, nhìn cô gái đang muốn trốn vào trong góc, tà mị cong khóe môi.

"Ách, haha... Khai ca ca, tui ra ngoài trước... Anh cứ ở đây đi."

Thấy người kia không định đi ra ngoài, tiểu Anh Nhi thật cẩn thận mở miệng, dọc theo bên tường, tự cho là người khác nhìn không thấy, nhẹ bước đi, sau đó bay nhanh mở cửa thoát ra.

Phù phù... Hù chết, thật sự là "cửu trong miệng sói", thoát hiểm thoát hiểm, hắc hắc...

Anh Nhi đang thờ dài như trút được gánh nặng, vừa quay đầu, vui quá hóa buồn, thiếu chút nữa mắc nghẹn, thấy mẹ Nam đang ngồi trên sofa nghỉ hoặc nhìn mình.

"Anh Nhi, con chạy cái gì nha, phía sau có sói đuổi con hả?" Phương Á Nam đi dạo trở về mới vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy Anh Nhi hoang mang rồi loạn chạy đến.

"Ách... haha, không có."

Có thể nói "Có" hay không? Tiểu Anh Nhi nói thầm, thật muốn nói "Có" a, không phải sói a, quả thực còn đáng sợ hơn cả sói...

"Anh Nhi, Khai ca ca của con đâu, ta bảo nó chờ, tại sao lại không..."

Thấy con trai đi ra từ phía sau Anh Nhi, chắc chắn mà nói, hẳn là con trai từ phòng thử đồ đi tới, tâm tình còn rất tốt, Phương Á Nam ngây ngẩn cả người, lại nhìn về mặt gương ngùng của tiểu Anh Nhi, đôi môi sưng đỏ, vừa thấy là biết có người hung hăng khi dễ.

À... Thì ra là thế...

Tán thưởng nhìn nhìn con trai, ừ... có tiến bộ, rốt cục cũng biết chủ động.

"Anh Nhi, con xem, ta nói bộ này con mặc tuyệt đối hợp, lại đây, nhìn trong gương đi."

Phương Á Nam nhìn mặt cô bé như sắp chôn xuống đất, vội vàng nói sang chuyện khác.

Tiểu Anh Nhi vừa định thả lỏng một chút, nghe thấy câu nói của Phương Á Nam lại khấn trương lên.

"Minh Khai, thế nào, được không?"

Nhìn thấy con trai này giờ không nói gì, Phương Á Nam hết sức hoài nghi hẳn vừa rồi lừa được tiểu Anh Nhi như thế nào.

"Ừ, không tồi.... Cảm xúc tốt lắm" Tà mị cười cười, đưa ra đánh giá, Anh Nhi lại mất bình tĩnh, haha...

"Haha, là không tồi." Nghe rõ câu trả lời, Phương Á Nam cũng mất bình tĩnh, con trai quả nhiên lợi hại, thực không phải bình thường. Chỉ có thể giả bộ như không biết gì cho rằng hẳn đang nói về bộ váy.

"Ồ, anh Minh Khai."

Minh Khai đang chăm chú "ngắm" ai đó, đột nhiên nghe được giọng nữ nũng nịu, nhú nhú mày, nhìn thấy Lí Tô Cẩm đang đi tới, không nói gì. (Có ai nhớ Lí Tô Cẩm không? Hôm nay bạn ý lại xuất hiện hehe)

"Minh Khai, Anh Nhi, thật trùng hợp, mọi người cũng đến mua đồ a." Làm như không phát hiện người ta không thoải mái, Lí Tô Cẩm nhiệt tình chào hỏi.

"Haha, cô là?" Phương Á Nam cũng không biết Lí Tô Cẩm, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, cũng không đặc biệt thích.

"Haha, bác gái, con là bạn của anh Minh Khai, cùng bạn bè đến mua vài thứ, vừa lúc gặp mọi người, lại đây chào hỏi."

"À, ra vậy."

"Bác gái, mọi người tiếp tục đi, con cũng đi trước đây."

"Được."

"Tiểu thư, thật vất vả mới có cơ hội gặp mẹ Minh Khải, tại sao lại không nói gì?" Người bảo tiêu vẫn đi theo tỏ vẻ khó hiểu.

"Anh thì biết cái gì, cái này gọi là lấy lùi để tiến, Luru Thi Ngôn bên kia thế nào rồi?"

Tùy tiện nhìn quần áo xung quanh, Lí Tô Cẩm nghĩ làm sao để kích động Luru Thi Ngôn một chút, hừ, đừng tưởng rằng không đoạt Minh Khải với mình thì sẽ không có chuyện gì, có tấm bìa đỡ đạn sao có thể không dùng.

"Tiểu thư yên tâm, Luru Thi Ngôn xin gia đình 10 triệu để chuẩn bị cho dạ hội, định cho Anh Nhi thua bẽ mặt.

"Ồ? Vậy anh..."

"Hắc hắc, tiểu thư thông minh."

"Được rồi, đừng làm nhảm nữa, mau làm tốt cho tôi."

"Vâng."

Cầm bọc tiền vừa từ bưu điện mang về, Luru Thi Ngôn đọc theo ngã tư đường đi tới, trong nhà khẳng định là không có tiền, tiền này chắc cũng là đi mượn được.

Hừ, dựa vào cái gì mình sinh ra đã bần cùng, cha mẹ không có tài cán, ngay cả tiền cũng là gửi qua bưu điện tới đây.

Nhất định phải tìm nhà giàu, nếu không cả đời này khổ cực ai chịu nổi.

"A, buông tay... Cứu mạng... Cướp... Cướp!" Đang đi thì bị ai đó giật túi tiền lại.

Gắt gao ôm lấy túi tiền, chết cũng không buông tay, tiền đó có được đã khó khăn như vậy, nếu như bị cướp, mình lấy ở đâu được ngừng đó tiền, Luru Thi Ngôn cắn răng ôm chặt, bỗng nhiên thấy trong đám người hình như có bạn học, không khỏi buông lỏng tay ra, sợ bị mất mặt trước bạn học.

"Thi Ngôn, cậu sao vậy." Vừa mới đi đến, trông thấy bạn tốt, Triệu Tử Linh vội chạy lên xem xét.

"Không có việc gì, haha, bạn mình gửi cho mình chút đồ, bị cướp rồi."

"A? Cái gì vậy a, có nghiêm trọng không, có cần báo công an không?"

"Không sao đâu, chỉ là mấy bộ quần áo lần trước đưa bạn người Pháp thiết kế cho thôi mà."

"Vậy thì chắc là rất đắt, mất rồi thật là đáng tiếc."

"Không sao, không đắt."

"Cậu mua cái gì cũng không ngại đắt, thật xa xỉ, nếu là mình, khẳng định là đau lòng chết mất."

"Haha." Hừ, nếu không phải cô, có lẽ còn không bị mất đâu, đúng là đồ xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tên trộm kí túc xá nữ

Trở lại kí túc xá, Triệu Tử Linh bước vào buồng vệ sinh, Luru Thi Ngôn nằm trên giường, oán giận nghĩ nên kiếm tiền thế nào, làm thêm khẳng định là không được, nhờ đùng phải bạn học thì phải làm sao.

Aizz, tùy ý nhìn xung quanh, nghĩ biện pháp, bỗng nhiên thấy chiếc ví tiền màu đỏ trên giường của Triệu Tử Linh, ngăn người, lại quay đầu nhìn buồng vệ sinh đang khép cửa...

"Alô, Hạo Hiên, có chuyện gì không?"

Triệu Tử Linh mới đi ra đã thấy bạn tốt đang nghe điện thoại, tất nhiên biết Thi Ngôn thích Hạo Hiên, cũng rất ủng hộ, vốn đã xứng đôi, bạn mình lại ôn nhu lương thiện, gia thế cũng tốt.

"Vâng, được, như vậy đi."

Thấy bạn tốt treo điện thoại, Triệu Tử Linh bắt đầu trêu chọc.

"Hắc hắc, thế nào, có tiến triển gì chưa, mau công khai đi chứ."

"A? Haha, anh ấy hẹn mình ngày mai cùng đi thư viện."

"Oa, thật hả, chuyện tốt a, cậu nên nắm thật chặt."

"Ừ, ngày mai tớ sẽ không về kí túc xá, cậu ở đây một mình không sao chứ?"

"Mình có thể làm sao được, cậu cứ yên tâm đi đi."

"Ừ."

Thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình di động, Lưu Thi Ngôn bắt động thanh sắc nhìn nhìn Lí Hạo Hiền bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài.

"A lô, Tử Linh, có chuyện gì?"

"Hả? Cái gì, sao có thể mất được, cậu chờ ở kí túc xá, mình lập tức về đây."

"Hạo Hiền, bạn em có việc gấp tìm em, em đi trước đây, có việc gì thì gọi điện cho em nhé."

Dịu dàng nói với Hạo Hiền.

"Không sao, em đi trước đi, tôi tự tìm cũng được."

Buổi sáng nhận được điện thoại của Lưu Thi Ngôn, nói là muốn tìm tư liệu chuẩn bị cho buổi tiệc, bảo hân cùng tìm với cô ta, kết quả sau khi đến đây, cô ta lại có việc đi rồi, thật sự là không hiểu nổi...

"Tử Linh, chuyện gì xảy ra?" Lưu Thi Ngôn vừa về đến kí túc xá liền thấy Triệu Tử Linh đang lục tung cả căn phòng, vội vàng tiến đến hỏi.

"Mình cũng không biết, mình vừa mới đi ra ngoài một lát, lúc sau trở lại cũng không để ý, vừa rồi định đi ra ngoài mua chút đồ mới phát hiện không thấy ví tiền đâu, hôm qua mình vừa lấy 3 triệu, hôm nay đã mất rồi, phải làm sao bây giờ."

Đây là tiền cơm tháng của cô, lại bị mất như vậy thì lấy gì ăn bây giờ, một tháng cô mới được gia đình chu cấp tiền một lần, sợ cô tiêu tiền linh tinh. Bây giờ cô phải làm sao?

"Cậu nghĩ kĩ lại xem, có phải để quên chỗ nào rồi không?" Thấy bạn tốt đứng ngồi không yên, Lưu Thi Ngôn sắc mặt cũng lo lắng không kém.

"Không có, mình để cạnh gối đầu, sáng nay rời giường mình còn thấy mà."

"Cậu tìm hết trong phòng chưa?"

"Tìm rồi, vẫn không thấy, hu hu, làm sao bây giờ...." Thi Ngôn, cậu mau kiểm tra lại đồ của cậu đi xem có bị mất cái gì không, mình sợ có kẻ lên vào kí túc xá ăn cắp đồ rồi."

"A, ví tiền của mình cũng đặt dưới gối đầu, đừng có mất nha...." Còn chưa nói xong, Lưu Thi Ngôn mở ví tiền ra, ngây ngẩn cả người.

"Hôm qua mình cũng vừa lấy 10 triệu, bây giờ không thấy rồi, đây là có chuyện gì..."

"A, thật sao?" Triệu Tử Linh sắc mặt khó coi lại nghe được chuyện sét đánh, nhìn chằm chằm vào ví tiền của Lưu Thi Ngôn, tựa hồ không thể tin được chuyện tàn khốc như vậy.

"Oa oa... Hu hu...." Triệu Tử Linh rốt cục ghé vào trên giường khóc toáng lên.

"Tử Linh, đừng khóc, chúng ta mau nghĩ biện pháp tìm lại tiền đi..."

"Tìm cái gì nữa, có thể tìm lại được sao, hu hu, mình đã mất 3 triệu không nói, còn khiến cậu mất 10 triệu nữa, lúc nào mình mới có thể trả hết nợ hu hu... hu hu..."

"Tử Linh, nín đi, số tiền mình mất cậu không cần trả, mất cũng đã mất rồi, tháng này cậu phải làm sao, hay là mình cho cậu mượn 3 triệu nha?" Nhìn thấy bộ dạng đau lòng của bạn tốt, Lưu Thi Ngôn an ủi.

"Hà? Thi Ngôn, cậu thật tốt, chờ lúc mình có tiền, nhất định sẽ trả lại cho cậu, hu hu, không cần cho mình mượn tiền, mình vẫn còn mấy trăm nữa..."

"VẬY CŨNG ĐƯỢC, LÚC NÀO CẬU KHÔNG CÒN TIỀN THÌ NÓI VỚI MÌNH." Thấy Triệu Tử Linh khóc thút thít, Lưu Thi Ngôn vỗ vỗ lưng cô dịu dàng an ủi.

"Ừ, vậy giờ phải làm sao a, chẳng lẽ để cho tên trộm kia nhon nhon ngoài vòng pháp luật? Hay là chúng ta báo cảnh sát đi."

"Không được, Tử Linh, chúng ta không thể báo cảnh sát, nếu chúng ta báo, tên trộm kia cũng sẽ không gây án nữa, mình thấy chúng ta vẫn là đội đã, nếu hấn thiếu tiền, khẳng định sẽ tiếp tục trộm đồ, như vậy chúng ta có thể bắt được hấn."

"Ừ, đúng vậy, dù sao kí túc xá không cho người ngoài vào, kẻ trộm khẳng định là người trong kí túc xá, mình nhất định phải bắt được hấn."

Triệu Tử Linh cảm giận nghĩ, không may may phát hiện sắc mặt bạn tốt dường như có chút quá mức bình tĩnh....

Quả nhiên, các phòng khác trong kí túc xá cũng bị mất trộm, có điều tên trộm đặc biệt thông thạo, chưa hề bị phát hiện.

"Tên trộm này thật sự là rất đáng giận, tiền cũng lấy rồi, để lại cái ví cho mình không được sao..." Buổi tối, kí túc xá bên cạnh truyền đến tiếng oán giận của Tiểu Anh Nhi.

"Ai nha, Anh Nhi, có tên trộm nào đi trộm đồ mà còn để tâm chuyện đó không, không phải đã nhắc cậu rồi sao, vậy mà còn để bị trộm mất."

Tổng Tư Ánh ở bên cạnh quở trách, đã nói phải đề phòng cẩn thận, kết quả cô trực tiếp nhét vào trong chăn, còn bấm đảo đây là nơi cất giấu bí mật, chưa thấy người nào còn ngốc hơn cô được nữa.

"Cái này sao có thể trách mình, ai biết tên trộm lại thông minh như vậy, rõ ràng mình giấu kĩ trong chăn, chăn lại nhiều tầng như vậy, mình nghĩ hấn không lật được đến, hơn nữa, ai giống cậu chứ, để tiền trong bồn cầu, nghĩ đã thấy buồn nôn."

"Mình để trên chỗ xả nước chứ có nhét trong bồn cầu đâu, còn nữa, bên ngoài còn bọc một lớp ni lông, tiền của cậu mất rồi cậu có muốn nôn không? Mình tuy rằng có chút mất vệ sinh, ít nhất vẫn còn tiền a."

Tổng Như Ánh nhìn bạn thân bằng ánh mắt khinh bỉ, tức giận phản bác, thực tế chứng minh biện pháp của cô rất có hiệu quả.

"Aizz, kệ đi, coi như số mình đen."

Tiền cũng mất rồi, lại còn bị mất nhiều như vậy nữa, thật đau lòng, cô nhủ nhủ mầy, bĩu môi.

***

"Anh Nhi, kí túc xá của em không có việc gì chứ, chúng tôi đến điều tra, tìm hiểu tình hình một chút."

Anh Nhi đang nói chuyện cùng với Tư Ánh thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Lưu Thi Ngôn trực tiếp đẩy cửa bước vào.

"A, là chị sao, sao lại đến đây."

Ngắn người, vội vàng đứng lên mời Lưu Thi Ngôn và mọi người ngồi xuống.

"Kí túc xá của chúng ta gần đây liên tiếp bị mất cắp, bọn chị đến đây xem xét một chút, xem có phát hiện được cái gì hay không... Các em cũng không xảy ra chuyện gì chứ?"

"À, kí túc xá của bọn em cũng bị mất trộm, ví tiền của em bị mất, Tư Ánh thì giấu tiền có chút "bí ẩn" nên không bị trộm, tên trộm này quả thực là đáng ghét." Tiểu Anh Nhi thấy Lưu Thi Ngôn nghiêm túc xem xét tình hình, tâm tình rất không tốt kể lại chuyện bị mất trộm của mình.

"Sao có thể như vậy, thật là ngang ngược, em kể lại cụ thể được không?" Lưu Thi Ngôn tức giận nói.

"Là như vậy, ngày đó.....bla bla bla "

"Vậy các em về sau phải cẩn thận hơn nha, chị nghĩ rằng tên trộm sẽ không trộm đồ lần nữa tại nơi nó đã từng lấy cắp, nhưng em vẫn phải cẩn thận, trước tiên cứ như vậy đã, bọn chị đi trước, phát hiện được điều gì thì nói lại với chị nhé."

"Vâng, chị đi thông thả"

***

Liên tiếp không ngừng bị mất trộm rốt cục khiến cho trường học cảnh giác cao độ...

Vì là học viện quý tộc nên các đồ đạc cũng không phải là rẻ, tuy rằng cũng đã áp dụng nhiều biện pháp nhưng cũng không có hiệu quả, hơn nữa kí túc xá

lại nữ lại không có cameras, cho nên việc tìm kẻ trộm lại càng khó khăn.

Ngay lúc mọi người còn đang rầu rĩ, không biết phải làm sao, trường học lại thông báo một tin bất ngờ, nhanh chóng phổ biến ra cả trường.

Là chuyện gì?

Chính là thông báo với mọi người, bởi vì lo lắng tên trộm ngoài việc trộm đồ ra sẽ đe dọa đến an toàn thân thể của các nữ sinh, Vương Minh Khải đem theo các nam sinh trong Hội học sinh đến ở tại kí túc xá nữ.

Lại biết Minh Khải thân là Hội trưởng hội học sinh sẽ ở tại lầu 3 - nơi xảy ra tình hình trộm đồ nghiêm trọng nhất.

Tin tức này chấn động các nữ sinh trong kí túc xá, trời ạ, bị mất tiền, thế nhưng lại khiến Minh Khải ở lại kí túc xá nữ, cũng quá... tốt rồi, tuy rằng vẫn tiếc là Lí Hạo Hiền và Thiệu Vĩ Thần không ở lại kí túc xá nữ, có điều có Minh Khải cũng là quá thỏa mãn rồi.

Lí Hạo Hiền vì còn phải duy trì trật tự ở kí túc xá nam, Thiệu Vĩ Thần thì cùng bạn gái ra nước ngoài du lịch, nếu Vĩ Thần trở về khẳng định là sẽ ghen tị muốn chết, được trông coi nhiều nữ như vậy, tuy rằng Minh Khải người ta cũng không có lòng dạ đó...

"Tiểu thư, làm sao bây giờ, MINH Khải ở lại kí túc xá nữ."

Anh Nam cúi đầu nhìn vị tiểu thư trước mặt, trong lòng âm thầm lo lắng, vậy phải làm sao bây giờ a, vốn lão gia bảo mình đi trợ giúp tiểu thư, thúc đẩy tiểu thư cùng thiếu chủ, khơi mào mâu thuẫn giữa Lưu Thi Ngôn và Hoàng Anh Nhi, tiểu thư sẽ ngư ông đắc lợi, hiện tại thì ngược lại, trực tiếp đưa thiếu chủ đến bên ngoài Hoàng Anh Nhi.

"Hoàng cái gì, chờ bắt được Lưu Thi Ngôn, Minh Khải tự nhiên sẽ không có lí do tiếp tục ở lại kí túc xá nữ, Lưu Thi Ngôn hiện tại liên tiếp gây chuyện, không biết kiềm chế, chính là tìm cái chết, còn tưởng là hay lắm? Chờ xem, trong buổi dạ hội, cô ta tuyệt đối sẽ có chuyện."

Nếu Anh Nhi thắng, cô ta tuyệt đối thiếu kiên nhẫn, nếu cô ta thắng, vậy sẽ lại cho cô ta đùa nghịch một chút...

Hừ, trước tiên cứ cho các người vui vẻ, sẽ có lúc các người phải khóc.....

Nhìn đóa hoa bị tiểu thư cắt trụ lụi, anh Nam thấp giọng đáp lời, trong lòng tiểu thư chắc cũng chẳng thoải mái gì,,,

****

Buổi tối, nhà họ Vương.

"Minh Khải, có chuyện gì, sao con phải đến kí túc xá nữ, này cũng quá kì cục đi."

Vốn đang ăn tối, bị tiểu Anh Nhi trong lúc vô tình nói một câu làm mất bình tĩnh.

Cô nói cái gì?

Chính là "Mẹ Nam, kí túc xá nữ bọn con hiện tại vô cùng hưng phấn, biết Khải ca ca sẽ cùng ở tại một kí túc xá, buổi tối đều quẩy đến tận một hai giờ đêm"

Sau đó liền dẫn đến "chiến tranh" gia đình.

"Kí túc xá nữ liên tiếp xảy ra mất trộm, con là người của Hội học sinh."

Minh Khải ngẩng đầu thân nhiên nhìn mẫu thân đại nhân, lại liếc mắt đến cô gái đang mặc sức ăn uống, nhú nhú mày.

Vốn không định nói cho người nhà biết, ai ngờ con bé này suốt ngày gây chuyện với mình.

"Vậy cũng không được, chuyện này truyền ra ngoài cũng ảnh hưởng không tốt, về sau không lấy được vợ thì ai phụ trách?"

Phương Á Nam nói xong còn theo bản năng nhìn nhìn tiểu Anh Nhi đang vui vẻ ăn uống, kết quả người ta căn bản là "chuyện không liên quan đến mình", không may may coi con trai bà là vật sở hữu, khiến trong lòng Phương Á Nam buồn bực không thôi.

Con trai mình kém quyền rũ như vậy sao?

Minh Khải nghe câu nói của mẹ mình, trực tiếp đen mặt, hần tìm vợ thì có liên quan gì đến chuyện này?

Nhìn thấy biểu tình của con trai, Phương Á Nam lại càng tức giận, vừa muốn phát tác, lại bị chồng nói một câu ghen trở về.

"Lão bà, con trai ở phòng đối diện với phòng Anh Nhi."

"À... vậy cũng không được a...." Phương Á Nam hụt hơi, hừ hừ hai tiếng.

Được rồi... Lý do này còn miễn cưỡng có thể chấp nhận... Có điều muốn tiếp xúc gần gũi với Anh Nhi, cũng không đến mức phải đến kí túc xá nữ đi.

Thấy mẫu thân đại nhân rốt cục cũng yên lặng, Minh Khải khẽ cong khóe miệng, tiếp tục ăn cơm.

Một bên tiểu Anh Nhi lại có chút hồ đồ, đây là chuyện gì?

Hình như ba Hạo vừa nói Minh Khải ở phòng đối diện với mình, mẹ Nam lại không phản đối?

Chẳng lẽ ại muốn mình giám sát Khải ca ca, không cho hắn kết giao bạn gái?

Ừ... chắc là như vậy...

Hắc hắc, về sau nếu Khải ca ca không nghe lời mình, mình sẽ mách mẹ Nam, hắc hắc...

Vương Hạo và Phương Á Nam nhìn thấy Anh Nhi ngây ngô cười, không biết con bé nghĩ gì, cười có chút gian xảo, giống như đàn tính kế gì đó.

"Ách... ha ha, mẹ Nam, ba Hạo, cứ yên tâm, con tuyệt đối coi chừng Khải ca ca, không cho anh ấy làm chuyện xằng bậy."

A, đầu óc con bé này, sao có thể mong nó hiểu ý mình chứ, haizzz...

"Ha ha, Khải ca ca, tui đến giúp anh."

Thấy Minh Khải vừa mới chuyển đồ vào kí túc xá tiểu Anh Nhi nhiệt tình đến hỗ trợ.

Thần nhiên nhìn qua, Minh Khải không nói chuyện, tiếp tục sắp xếp quần áo.

"Hắc hắc, Khải ca ca, phòng của anh thật tốt, chỉ có mình anh ở."

Liếm liếm môi, tiểu Anh nhi tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Minh Khải đang cất quần áo vào tủ, thật tốt a, không uống giữ chức chủ tịch, có thể ở một mình.

"Sao? Muốn ở cùng với anh?"

Minh Khải nhũu mày, nhìn chăm chăm vào cô bé đang ngồi không yên.

"Ách... Ha ha, sao có thể... Khải ca ca, ngoài áo sơ mi ra, tại sao quần áo của anh toàn là màu đen, ngay cả quần chip cũng màu đen!"

Tiểu Anh Nhi đi dạo khắp nơi nhìn thấy tủ quần áo đang mở, trừ bỏ vài cái áo sơ mi màu trắng, còn lại tất cả đều là màu đen, nhìn thấy cái quần nhỏ cũng là màu đen, lạ lùng tùy tay cầm lấy một cái, xoay người hỏi chủ nhân ở phía sau, không hề phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

"Ừ..."

Ánh mắt Minh Khải tối sầm, túm lấy quần, bỏ vào tủ, đóng cửa lại.

"Ách, ha ha, xin lỗi a, tui không phát hiện là quần chip của anh, ha ha"

Tiểu Anh Nhi bắt đầu xấu hổ, vịn vịn đôi tay, thành thành thật thật ngồi trên chiếc giường lớn của Minh Khải, vồ vồ, thật mềm a.

Cái giường này thật tốt, nằm lên tuyệt đối thoải mái, nếu có gấu bông để ôm lại càng tốt!

Minh Khải dựa vào cửa tủ, hai tay nhét túi quần, nhìn cô bé trên giường.

Trong đầu cô đang nghĩ cái gì đều viết cả trên mặt, biểu tình của cô cũng thật là phong phú.

"Lại đây." Thần nhiên mở miệng.

"A? Tui sao?.... A..."

Nhìn thấy vẻ mặt ngu ngốc của hắn đang nhìn mình, tiểu Anh Nhi vội vàng đi đến.

Cũng đúng a, trong phòng này không có ai khác, khẳng định là đang nói mình, thật sự là dọa người!

"Chuyện gì a, Khải ca ca... A... "

Còn chưa nói xong tiểu Anh Nhi liền cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, sau đó lại trợn mắt nhìn khuôn mặt yêu nghiệt đang áp sát mình, phía sau lưng cô chính là cái tủ quần áo, nói cho dễ hiểu chính là, cô bị hấn ép sát vào cái tủ quần áo, không còn đường lui.

Ách... Khải ca ca, đây là định làm gì?

Lần trước bị Khải ca ca đoạt nụ hôn đầu tiên trong phòng thử đồ, hiện tại lại thấy mặt hấn ửng đỏ, tim cô lại đập bùm bùm, như sắp nhảy ra ngoài...

Khải ca ca mau chóng áp lên người cô, áp mặt vào cổ cô, thật là ngứa.

Xoay đầu lại, muốn rời xa nguồn nhiệt!

Minh Khải nhìn thấy động tác theo bản năng của cô, tâm tình rất tốt, cong môi cười, chôn mặt vào chiếc cổ trắng ngần của cô.

Ai đó hãy nói cho cô, cái thứ nóng nóng, ẩm ướt trên cổ cô là cái gì đi?

Không phải là... đầu lưỡi của hấn chứ?

Nghĩ vậy, cả người cô nổi lên một tầng da gà, sao lại có một loại cảm giác giống như con sói sắp ăn mồi vậy.

Cảm thấy đôi tay toát mồ hôi của cô nắm chặt hông hấn, cả người cứng ngắc không dám động đậy, Minh Khải mỉm cười, nhẹ nhàng liếm da thịt mềm mại, bàn tay không yên phen vuốt ve vòng eo nhỏ nhắn, bá đạo buộc chặt,... quả nhiên, cô gái trong lòng ngực lại càng cứng ngắc.

Ha ha...

"Ách.. Khải ca ca"

Muốn nhìn thấy mặt Khải ca ca, tiểu Anh Nhi vừa nói vừa quay đầu, dán vào khuôn mặt người kia, tim đập nhanh một nhịp, cảm giác nóng nóng.

"Ừ?"

Hôn nhẹ nhàng từ cổ, chậm rãi di động tới vành tai, khuôn mặt, khóe miệng...

"Uhm..."

Không hề phát hiện dưới thân đã đổi thành chiếc giường mềm mại, tiểu Anh Nhi bị hôn đến u mê.

Sao hấn lại hôn cô?

Người ta nói chỉ có những người yêu nhau mới hôn nhau, không lẽ hấn...?

"Minh Khải, anh thích tui sao?"

Hấn không hề ngừng lại động tác, thần nhiên trả lời: "Không."

Không hiểu sao cô có chút hụt hẫng, hấn không thích cô tại sao còn hôn cô? Không lẽ hấn cũng là tên háo sắc như Thiệu Vĩ Thần sao? Cô muốn vùng vẫy nhưng không sao chống lại được hấn. Bất chợt bên tai lại vang lên giọng nói quen thuộc, nhẹ nhàng mà ấm áp.

"Chỉ là bởi vì, em là của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Dạ hội

Cốc cốc cốc.

"Minh Khải, là em, Thi Ngôn, anh có ở trong phòng không?"

Minh Khải thiếu chút nữa không khống chế được, đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn cô gái nhỏ mê loạn dưới thân, không muốn để bộ dạng mê người của cô bị người khác nhìn thấy, đắp chăn lên người cô, đứng dậy xuống giường.

Mở cửa ra liền thấy bóng dáng Lưu Thi Ngôn đang định rời đi.

"Có việc gì?"

"À, không có gì, chỉ là muốn bàn bạc với anh một chút xem làm thế nào để bắt được kẻ trộm, anh đang bận sao?"

Lưu Thi Ngôn đợi nửa ngày nghĩ là không có ai, đang định rời đi, chợt nghe thấy tiếng cửa mở phía sau, quay lại liền thấy Minh Khải mở hé cửa, dựa khung cửa, sắc mặt tựa hồ có chút quái dị, không giống tức giận, nhưng hình như cũng không vui vẻ cho lắm, có chút buồn bực.

"Ừ, đang thu dọn chút đồ, chuyện này để hôm khác rồi nói."

Thản nhiên nhìn Lưu Thi Ngôn một cái, vẫn đứng ở cửa, không hề có ý định để người ta vào phòng.

"Ha ha, như vậy đi, anh cứ tiếp tục, em đi trước."

Nhìn thấy sắc mặt của Minh Khải, Lưu Thi Ngôn vội vàng mở miệng, không thể không nói, lần giáo huấn trước cô vẫn còn khiếp sợ, còn khiến hân không vui, không biết sẽ bị trừng phạt thế nào nữa.

"Ừ"

Đóng cửa lại, liền nhìn thấy "cái gì đó" lo ngại trên giường, cười khê đi qua, trực tiếp vén lên một góc chăn, ném sang một bên.

Tiểu Anh Nhi đã sớm tỉnh táo lại, nghe thấy Minh Khải cùng Lưu Thi Ngôn nói chuyện, ý thức được mình đang ở trên giường, hoảng sợ, đang trùm chăn cuộn chân chậm rãi chuyển động, ý đồ thần không biết quỷ không hay đảo tẩu, kết quả kế hoạch mới vừa khởi công liền trực tiếp đổ bể.

Cảm thấy ánh sáng truyền đến trên đầu, cô gái nhỏ chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt "đáp" một nụ cười.

"Ách... Ha ha, Khải ca ca, giường của anh thật mềm, haha..."

"..... Ừ, là rất mềm.... Vậy em nằm trên đó luôn đi."

Chế nhạo nhìn cô gái nhỏ, Minh Khải tâm trạng vui vẻ hẳn lên.

"Haha, cái này không cần, để hôm khác đi, tui bỗng nhiên nhớ ra tui còn chút việc, tui đi trước đây.... Haha, không cần tiễn tui, tui tự đi được rồi, haha."

Bay nhanh xuống giường đi đến trước cửa, nhìn lại người nào đó đang nhìn mình chăm chăm, tiểu Anh Nhi sợ tới mức đôi chân phi thật nhanh, ầm một cái đã đóng cửa lại.

Chạy một mạch đến phòng mình ở đối diện, đóng cửa lại, thở hồng hộc, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng lên, không hề chú ý tới ngoài hành lang còn có một người đang nhìn mình.

Lưu Thi Ngôn bỗng nhiên nhớ tới còn chút việc cần hỏi Minh Khải, vừa quay đầu liền thấy Anh Nhi thần sắc khẩn trương chạy đến, liền hiểu ra, vẻ mặt phức tạp...

Dạ hội mỗi năm một lần rốt cục cũng tới, tuy rằng vụ mất trộm lúc trước còn ồn ào huyền ảo nhưng từ sau khi Minh Khải vào ở tại kí túc xá nữ thì không xảy ra mất trộm nữa, không khí âm u cũng không ảnh hưởng lớn tới trận đấu lần này, vì Anh Nhi vui vẻ động lòng người dùng thời gian nửa năm mà nổi bật sánh với hoa khôi Lưu Thi Ngôn, cho nên mọi người đối với dạ hội lần này càng thêm mong đợi.

Có điều người nào đó hình như cũng không ý thức được mình đã dậy lên phong ba rất lớn....

Hậu trường dạ hội.

"Ai nha, Anh Nhi, cậu yên lặng cho mình một lúc, mau để người ta trang điểm cho cậu." Tổng Tư Ánh nhìn bạn mình ngồi cũng không yên, nhúu nhúu mày, nhìn không được cầu nhàu vài câu.

"Nhưng mà, thật sự rất không thoải mái, hơn nữa, đã lâu như vậy rồi mà còn chưa xong? Vì sao phải trang điểm a?"

Bầu trời nhìn chuyên gia trang điểm cho dạ hội lần này, liên tục bôi bôi trát trát trên mặt mình, ô.... Lại muốn hất xì phải làm sao bây giờ?

Thật chán ghét a!

Tiểu Anh Nhi ngu ngốc bình thường căn bản là không cần đồ trang điểm, trời sinh khuôn mặt trẻ con, mịn màng mềm mại, trong trắng hồng hào, tự nhiên không có phiền não như người thường.

Bất đắc dĩ nhìn bạn tốt một cái, dạ hội lớn như vậy chẳng lẽ để mặt mộc trực tiếp lên sân khấu hả, tuy rằng không thể không thừa nhận da bạn mình quả thật rất tốt, hơn nữa người khác đều trang điểm có làm sao đâu, sao cô bạn này lại nhiều chuyện như vậy, trang điểm một lần có chết được ai.

Thấy bạn tốt tức giận trừng mắt nhìn mình, bộ dạng như núi lửa phun trào, tiểu Anh Nhi chu chu miệng, ừm khuất nhìn cô.

"Bé Anh Nhi, sao vậy?"

Lí Hạo Hiên đến hậu trường xem xét, vừa mới đi vào, liếc mắt một cái liền thấy cô gái nhỏ trong đám người, lúc này ngồi trước bàn trang điểm, đang trề mắt chu mỏ với Tống Tư Ánh, hai tay chống nạnh.

Tiểu Anh Nhi đang ảo não thì nghe thấy giọng nói của Lí Hạo Hiên, kích động định đứng lên, bị người trang điểm giữ chặt, bấu môi, nhìn Lí Hạo Hiên đang đến gần mình, một bụng nước đắng rớt cục tìm được đối tượng thổ lộ.

"Làm sao vậy? Nói anh nghe."

Lí Hạo Hiên cười cười, cả ngày đều có thể thấy hai cô đầu vô mồm, nhưng quan hệ lại tốt hơn bất cứ người nào khác.

Thấy Anh Nhi còn muốn tố cáo, Tống Tư Ánh lại càng bức mình.

Hai người cãi qua lại một hồi, rốt cục cũng im lặng, sau khi quan hệ thân thiết, hai người thường xuyên vì một chút việc nhỏ mà cãi nhau, nhưng tiểu Anh Nhi một lần cũng chưa thắng nổi, bởi vì mỗi lần Tống Tư Ánh đều ra tay trước chiếm ưu thế, cô căn bản không kịp phản kháng, ngấm lại liền buồn bực....

"Được rồi được rồi, hai em đừng ồn ào nữa, chờ kết thúc dạ hội, anh mời các em ăn cơm, hiện tại chuẩn bị trước đã, được không?"

Nhìn hai cô gái mặt đỏ tía tai, Lí Hạo Hiên vội vàng ngăn cản, hai người cãi nhau hẳn đã gặp qua nhiều lần rồi, nếu không ngăn cản tuyệt đối có thể cãi nhau rất lâu nữa.

"Không cần đâu, anh Hạo Hiên, cậu ấy nói buổi tối nếu em thắng thì phải mời em đi ăn cơm, hai chúng ta không ăn thì phí quá, lần này vì cơm của cậu, mình cũng phải cố gắng chiến thắng a, haha"

Lần này phải hung hăng xả giận một chút, haha...

"Hừ, cậu cứ thắng trước đi đã rồi nói sau, hai ta ai mời còn chưa biết đâu."

Tống Tư Ánh tức giận nói, hai ngày trước vì kích động sức chiến đấu của bạn mình nên đã đánh cược với cô, ai thua sẽ phải mời người kia ăn cơm, hiện tại thấy Anh Nhi thực sự là quá kiêu ngạo rồi.

"Haha, vậy chuyện này để nói sau, anh đi xem những người khác, các em chuẩn bị cho tốt nhé."

"Vâng, tạm biệt anh."

"Tạm biệt anh."

"Hạo Hiên, xin đợi một chút."

Lí Hạo Hiên đang đi bỗng nhiên nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại liền thấy Lưu Thi Ngôn mặc một bộ váy tím, không thể không nói, Lưu Thi Ngôn như vậy quả thật rất cao quý xinh đẹp, thu hút ánh mắt mọi người.

"Có chuyện gì sao?"

Mỉm cười nhìn hai người trước mặt, có chút không hiểu, không biết gọi mình lại muốn làm gì.

"Anh Hạo Hiên, Thi Thi có chuyện muốn nói với anh, nếu không bận, xin đừng bước nói chuyện được không?"

Nhìn bạn tốt khuôn mặt ngượng ngùng, Triệu Tử Linh không nín được mở miệng.

"À? Được rồi, anh cũng không bận."

Nhìn nhìn đám người bạn rộn xung quanh, không có chuyện gì lộn xộn, Lí Hạo Hiên bước theo hai người.

"Em nói đi, có chuyện gì, bí ẩn như vậy."

Nhìn căn phòng không một bóng người, Lí Hạo Hiên nhíu mày, có chút kì quái.

".... Hạo Hiên, em thích anh."

Nhìn Lí Hạo Hiên nho nhả trước mắt, một thân áo trắng càng có vẻ tiêu sái tự nhiên, Lưu Thi Ngôn đỏ mặt cúi đầu trộm đánh giá phản ứng của hắn.

"Thích anh?"

Thấy Lưu Thi Ngôn vẻ mặt khản trương lại chờ mong, có chút buồn bực, tuy rằng bình thường quan hệ của hai người cũng không tệ lắm, nhưng sao mình lại không chút ý tới tâm trạng của cô, cũng không nghĩ đến cô luôn luôn ôn nhu dịu dàng thế nhưng lại chủ động tỏ tình với người khác.

"Hạo Hiên, em đã thích anh từ lâu rồi, anh thật dịu dàng..."

Lặng lẽ nhìn Lưu Thi Ngôn chậm rãi nói ra tình cảm của mình, trong lòng hần lại cảm thấy kì lạ, đương nhiên rất rõ ràng khẳng định không phải thích cô, nhưng lại cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng...

Tại sao cô đột nhiên tỏ tình với hần lúc này?

Nếu đã thích hần từ lâu, vậy cũng sẽ không tỏ tình thế này....

Hấp tấp, đúng, là hấp tấp, nhìn cách bài trí xung quanh, bầu không khí này hình như không thích hợp để tỏ tình...

Tại sao ngược lại lại có cảm giác bị ép buộc, chọn lúc này để tỏ tình, là sợ hần sẽ từ chối sao? Biết tình hình hần tốt, khẳng định sẽ không từ chối cô trước khi diễn ra trận đấu quan trọng như vậy?

Bình tĩnh ngẫm lại, bỗng nhiên phát hiện Lưu Thi Ngôn cũng không giống như vẻ bề ngoài...

Nhìn Lí Hạo Hiên vẫn im lặng khi nghe cô tỏ tình, Lưu Thi Ngôn trong lòng một trận hốt hoảng, hần sẽ không từ chối cô chứ.

"Đương nhiên, Hạo Hiên, anh không cần trả lời em vội, em có thể chờ, anh cũng không cần cảm thấy khó xử, nếu không thích em, có thể trực tiếp từ chối em, em không muốn khiến có gánh nặng trong lòng, như vậy đi, em ra ngoài chuẩn bị, chờ anh nghĩ kĩ rồi hãy nói cho em biết."

"Được." Vẫn là chờ dạ hội rồi nói sau, lại có cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó trong buổi dạ hội.

Về mặt tươi cười quay đầu liền biến mất, đáng giận, vốn hôm nay muốn tỏ tình với hần, phải chờ sau khi kết thúc dạ hội rồi nói, có điều trong lòng vẫn không yên tâm, giống như sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Sau đó nghĩ lại lúc này tỏ tình cũng có lợi, nếu hần thực sự thích mình, đó là tốt nhất, nếu không thích... trận đấu sắp tới, cho dù hần không thích thì cũng nên kiên nhẫn.

Tuy rằng tình huống không quá lạc quan, nhưng cuối cùng vẫn có thể ứng phó...

*

"Thế nào, thế nào, anh ấy đồng ý chưa? Ai nha, anh ấy khẳng định là đồng ý rồi chưa?"

Triệu Tử Linh vẫn chờ ở ngoài cửa nhìn thấy bạn tốt đi ra, lo lắng hỏi thăm.

"Ừ, Tử Linh, cậu đừng hỏi nữa, chờ sau dạ hội mình nói cho cậu được không, chúng ta mau chuẩn bị đi."

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Triệu Tử Linh, kìm nén lửa giận trong lòng, mỉm cười mở miệng.

"Được rồi được rồi, không hỏi thì không hỏi, có gì mà phải ngượng, nhìn cậu như vậy là biết đang giả vờ rồi."

Xem khuôn mặt ngượng ngùng ửng đỏ của Thi Ngôn là biết, Triệu Tử Linh tự cho rằng tỏ tình đã thành công.

_____

Hội trường dạ hội.

"Chết tiệt, tên họ Vương kia, chuyện tốt như vậy thế nhưng không cho tôi biết một tiếng, một mình lặng lẽ vào kí túc xá nữ, lại để tôi ở kí túc xá nam, lúc tôi không ở đây, cậu có thể chuyển đồ đạc của tôi về kí túc xá nữ, giúp tôi chiếm chỗ, chờ tôi trở về, hiện tại thì sao, hết mất phòng trống rồi."

Thiệu Vĩ Thần mới từ nước ngoài trở về chuẩn bị tham gia dạ hội, lúc này đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên dưới khán đài, bùng phát sự tức giận của mình với Minh Khải.

Chết tiệt, hàng năm hần đi du lịch đều vội vàng trở về trước khi bắt đầu dạ hội, lần này cũng như vậy, muốn nhìn xem hoa khôi năm nay là ai, không ngờ năm nay lại có chút ngoài ý muốn.

Mới vừa quay về kí túc xá đi tìm Minh Khải, thế nhưng lại được cho biết rằng hần đã chuyển sang kí túc xá nữ, tên vô lại này, chuyện tốt như vậy lại muốn độc chiếm một mình.

Thản nhiên nhìn bộ dạng bất mãn của thằng bạn, Minh Khải không nói gì, đã sớm liệu đến cậu ta sẽ kháng nghị, chuyện tốt như vậy cậu ta sao có thể bỏ qua, có điều lần này cho dù cậu ta không ra ngoài du lịch hần cũng sẽ không cho cậu ta đến kí túc xá nữ.

Dù sao cậu ta phong lưu như vậy đã nổi tiếng khắp toàn trường...

"Ai ai ai, cậu đây là ánh mắt gì a, đừng có mà được "tiện nghi" mà còn khoe mẽ, cậu nói xem, Hội trường hội học sinh tiếng tăm lừng lẫy đến kí túc xá nữ lâu như vậy, sao còn chưa bắt được kẻ trộm, không phải là cậu cố tình không định bắt đó chứ? Cậu quả thật là xấu ca, tôi nói này, cậu hoặc là để tôi đến, hoặc là chờ tôi tố giác cậu lợi dụng quyền lực giải quyết việc riêng, hắc hắc, cậu tốt, tôi tốt, mọi người mới tốt, haha."

"Không thể vào kí túc xá nữ, nhưng có thể ra khỏi kí túc xá nam." Miễn cưỡng nhìn Thiệu Vi Thần ngồi bắt chéo chân, một bộ dạng lưu manh, Minh Khải thờ ơ ra một câu, kỳ thật trong lòng đã tính rồi, mặc dù có chút ngoài ý muốn, đợi sau dạ hội sẽ xử lí.

Chết tiệt, còn dám uy hiếp mình, thật là tức chết mà....

"Hừ...."

Quay đầu nhìn MC đứng trên đài đọc diễn văn.

"Các thầy cô cùng các bạn học sinh thân mến, hoan nghênh mọi người...."

Nói liên miên một hồi vô nghĩa, MC rốt cục vào chủ đề chính.

Nghe thứ tự rút thăm của các thí sinh, Minh Khải và Thiệu Vi Thần đều nhủ mảy.

Vì sao?

Bởi vì số thứ tự của hai cô gái, Lưu Thi Ngôn là 17, Anh Nhi là 18.

Đây chính là có chút khó khăn a, phải biết rằng, Lưu Thi Ngôn bao năm qua biểu hiện vô cùng xuất sắc, tiểu Anh Nhi biểu diễn ngay sau cô ta, cho dù có làm tốt, nhưng có bức tường chắn phía trước, cũng sẽ làm giảm bớt về "xuất chúng".

Có điều cho dù cảm thấy có gì đó bất thường, cũng không có lý do yêu cầu rút thăm lại.

"Các vị, nói vậy tất cả mọi người đã biết kế tiếp sắp biểu diễn là ai rồi chứ, chính là hoa khôi 3 năm trường chúng ta, bạn Lưu Thi Ngôn, năm nay bạn chuẩn bị tiết mục gì đây, tin rằng mọi người cũng rất chờ mong, tiếp theo xin mời thí sinh Lưu Thi Ngôn mang đến cho chúng ta màn biểu diễn "Hồ thiên nga"

Kết thúc lời nói của MC, trên sân khấu mở ra ánh sáng mờ ảo, liền thấy Lưu Thi Ngôn từ một bên chậm rãi đi ra, một thân váy dài màu tím, bàn chân nhỏ mang theo một đôi giày thủy tinh tinh xảo, làn tóc dài mềm mại được búi lên đỉnh đầu, yên lặng dịu dàng nhìn về phía dưới khán đài, chậm rãi bắt đầu vũ bước.....

*****

"Xem ra mọi người rất thích màn biểu diễn của bạn Lưu Thi Ngôn, nhưng hiện tại mời mọi người tạm thời giữ lại sự yêu thích đó, đợi cho dạ hội chấm dứt sẽ bầu phiếu cho thí sinh mình thích được không, chưa biết chừng sau đây còn có bất ngờ nào khác. Tiếp theo là màn biểu diễn "Tình linh vui vẻ" của bạn Hoàng Anh Nhi"

Bởi vì hàng năm đều là các bạn học sinh bầu phiếu, chờ tất cả các màn biểu diễn kết thúc sẽ bầu cho thí sinh mình yêu thích nhất, từ đó chọn ra hoa khôi được mọi người công nhận, cho nên dù lúc này nhìn thấy điệu múa của Lưu Thi Ngôn rất được hoan nghênh, người dẫn chương trình cũng mỉm cười bảo những người bên dưới an tâm một chút, chờ nóng này, kiên nhẫn chờ đợi.

Có điều may mà MC giải thích, bằng không có thể mọi người khẳng định sẽ hối hận....

Bởi vì kế tiếp Hoàng Anh Nhi biểu diễn dường như còn xuất chúng hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, đôi mắt to trong veo như làn nước, dáng người nóng bỏng mặc trên người bộ váy nhỏ, để lộ ra hai vai trắng nõn, chiếc rón khiêu gợi, chiếc váy lại không che được đôi chân thon dài, còn có một vòng chuông nhỏ màu sắc sắc sỡ đính trên chiếc váy, theo từng bước nhảy của cô gái không ngừng phát ra âm thanh trong trẻo vui tai.

Mới vừa đi ra...

Nháy mắt,

Cả sân khấu sáng bừng lên...

Âm nhạc vui tai vang lên, chỉ thấy cô gái nhỏ trên đài lắc lắc người, miệng hát lên, phối hợp âm nhạc nhảy từng bước, động tác linh hoạt, ánh đèn rực rỡ không ngừng biến hóa lại khiến cô gái nhỏ càng giống như một tiểu tinh linh, bay múa vui vẻ trên sân khấu.

Không thể không nói, vũ khúc này thực sự phù hợp với Anh Nhi, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu xinh đẹp, vũ khúc vui vẻ này lại làm cho mỗi đặc

điểm đều biểu lộ không sót cái nào, quả thực là vũ khúc sinh ra cho cơ thể cô.

Nghe tiếng vỗ tay nhiệt liệt phía dưới, tiểu Anh Nhi cười ngọt ngào cảm ơn.

Phù phù, xem ra hiệu quả không tồi...

Lưu Thi Ngôn ở hậu trường lại thấy một màn như vậy, cắn răng, ánh mắt chợt lóe lên tia ngoan độc, liếc nhìn Triệu Tử Linh ở bên cạnh.

"Nha, Thi Thi, làm sao bây giờ, cái con bé Anh Nhi kia hình như còn được hoan nghênh hơn cả cậu, vậy phải làm sao bây giờ.... Cậu làm sao vậy, Thi Thi..."

Triệu Tử Linh vừa nhìn màn biểu diễn trên sân khấu, vừa nói chuyện cùng Lưu Thi Ngôn, kết quả đợi nửa ngày mà không thấy phản ứng gì, quay đầu liền thấy bạn tốt gục đầu không biết suy nghĩ cái gì, có chút buồn bực.

Người ta đã vượt qua cô ấy, tại sao chẳng hề sốt ruột như vậy.

"Cũng không có gì, hàng năm đều là mình thắng cuộc, mình không lo chuyện này, chỉ là có một việc, không biết... nên làm thế nào mới tốt."

Cậu này, áp a áp ứng, hình như đang do dự rất cuộc có nên nói ra hay không.

"Ừ? Chuyện gì, Thi Thi, nói đi, sao vậy, còn muốn gạt mình?"

"Ừ... chính là người ăn trộm trong kí túc xá, thực ra mình đã biết là ai, cũng không biết có nên nói cho cậu hay không."

Nhìn bạn tốt trừng mắt nhìn mình, sợ hãi vội vàng nói ra, còn làm bộ nhìn ra phía cửa.

"A? Cái gì, đã biết rồi hả, vậy sao còn chưa nói, rốt cuộc là ai vậy?"

Theo ánh mắt của Lưu Thi Ngôn, Triệu Tử Linh cũng nhìn về phía cửa, không có ai, có thể là sợ người khác nghe lén.

Nghe thấy Lưu Thi Ngôn nói đã biết thủ phạm là ai, Triệu Tử Linh tức giận xắn tay áo, chờ bạn nói ra sẽ lập tức đi đánh cho hắn một trận.

"Là...."

"Thi Thi, rốt cuộc là ai vậy, khiến cậu khó xử như vậy, chẳng lẽ là người quen?"

"Cũng không phải..."

"Vậy cậu còn khó xử cái gì nha, nếu hắn đã dám làm thì cũng phải biết hậu quả, sớm muộn gì cũng sẽ bắt được hắn, Thi Thi nếu cậu biết là ai, vậy thì nói ra đi, hắn đã làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ còn có thể dễ dàng buông tha?"

"Là.... Anh Nhi."

Mấy hôm rồi tác giả có chút việc bận không up chap mới được, các bạn thông cảm nha :xxxx

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trắng đen không rõ ràng

"Là.... Anh Nhi." Do dự nửa ngày, dường như cảm thấy nói có lí, hạ quyết định, cúi đầu, nhẹ giọng nhả ra một cái tên.

"Cái gì? Không thể tưởng tượng được lại là con bé đó! Vừa rồi mình còn bảo nó biểu diễn hay nữa chứ, con bé độc địa này, xem mình lộ ra cô ta ra."

Nói xong Triệu Tử Linh chuẩn bị xông lên bắt lấy "tên trộm" vừa tiến vào hậu trường.

"Đừng đi, hiện tại đừng đi vội, chờ cuộc thi chấm dứt rồi nói sau, hiện tại hỗn loạn như vậy, cho dù nói cũng không thể lập tức xử lí, chúng ta ngồi một lúc đã, chờ cuộc thi kết thúc rồi nói sau."

Thi Ngôn vội vàng giữ chặt Triệu Tử Linh, kéo đến ngồi trên ghế sofa.

"Hừ, cậu nói cũng đúng, nếu để cô ta chạy thoát thì không hay, vậy để cho cô ta đắc ý một lúc, hừ." Tử Linh cảm giận ngồi xuống sô pha phát tiết.

Lưu Thi Ngôn nhẹ nhàng liếc mắt nhìn bóng dáng cô gái nhỏ dần dần khuất đi, khóe miệng nở một nụ cười khinh miệt.

Hừ, muốn thắng sao, không dễ như vậy đâu....

*****

"Hắc hắc, thế nào, mau chuẩn bị xuất tiền túi ra đi, lát nữa đi ăn cơm đừng có mà nói không có tiền nha, xem mình đâm chết cậu." Đắc ý nhìn bạn tốt đang chờ mình, Tiểu Anh Nhi giương nanh múa vuốt vì báo được mối thù vừa rồi.

"Biết rồi, mình không ăn quýt đâu, đáng ghét, bây giờ mình trở về lấy tiền, hừ...."

Biết lần này bạn mình diễn còn tốt hơn so với Lưu Thi Ngôn, còn được yêu thích hơn cô ta nữa, Tống Tư Ánh cũng không tiếp tục cùng cô đấu võ mồm, trong lòng cũng vui mừng thay bạn mình. Sờ sờ túi áo, đành chịu trở về lấy tiền, bằng không nhờ lúc ăn cơm không mang đủ tiền lại bị cô bạn đáng ghét cười nhạo.

"Hắc hắc, đi đi, đi sớm về sớm, mau lên nhà."

Khoát tay áo, tiền bạn tốt rồi đi, vui vẻ nghĩ.

"Các bạn thân mến, cho đến bây giờ, tất cả các thí sinh của chúng ta đều đã biểu diễn xong rồi, tin rằng trong lòng mọi người khẳng định đã có thí sinh mình yêu thích nhất rồi, vậy mời mọi người tặng cô ấy tám phiếu bầu quý giá của mình đi."

Người dẫn chương trình dẫn theo tất cả hơn 30 thí sinh đứng trên sân khấu, chờ mọi người bầu phiếu.

Tuy rằng là chọn hoa khôi trường học, nhưng cũng không phải tất cả các nữ sinh đều tham gia, những người tham gia đều là có thực lực tương đối tốt, cho nên hàng năm cạnh tranh cũng khá kịch liệt, cho dù là Lưu Thi Ngôn tuy là hoa khôi, nhưng chênh lệch với những thí sinh khác cũng không phải à đặc biệt lớn, không giống năm nay.... cực đoan như vậy...

MC nhìn con số thống kê phiếu bầu trên màn hình lớn, cũng không khỏi sửng sốt, nhiều năm qua cũng không xuất hiện tình huống như vậy...

"Oa! Thật khiến người khác bất ngờ, Tiểu Anh Nhi thực sự là càng ngày càng có mị lực..." Thiệu Vi Thần ngồi dưới đài nhìn số phiếu tăng vùn vụt của cô gái nhỏ, nhìn không được tán thưởng ra tiếng, lần này thật đúng là không phí công hân trở về.

Mình Khải ngồi bên cạnh vẫn không nói chuyện, đôi môi mỏng khẽ cong lên, trên mặt mang nét dịu dàng hiếm có.

Nhìn số liệu bên cạnh tên các thí sinh đã không thay đổi nữa, MC háng giọng, mỉm cười mở miệng.

"Ha ha, chắc rằng tất cả mọi người đều thấy, kết quả lần này có chút... bất ngờ. Hiện tại mời các thí sinh quay đầu lại xem số phiếu của chính mình đi."

Nói xong không khỏi nhìn qua Lưu Thi Ngôn, cô hoa khôi liên nhiệm mấy năm này vẫn đang duy trì nụ cười, thật không biết lát nữa nhìn số phiếu của mình còn có thể tiếp tục mỉm cười nữa hay không.

Thấy MC nhìn mình một cách quái dị, Lưu Thi Ngôn trong lòng cả kinh, chậm rãi xoay người, nhìn số liệu trên màn hình, trừng lớn mắt...

Theo bản năng nhìn lên cái tên ở vị trí cao nhất, rồi sau đó thấy chính là ba chữ "Hoàng Anh Nhi", nhất thời một trận hoảng hốt, chậm rãi nhìn lại, thấy số phiếu của mình còn thấp hơn nhiều so với của Anh Nhi, ít một cách đáng thương.

Thật ra cũng không tính là ít nhất, bởi vì trừ Hoàng Anh Nhi gần như là miễn phiếu ra, còn lại đều là lẻ tẻ mấy phiếu, có rất nhiều thí sinh số phiếu còn không đạt tới hai chữ số.

Hội trường có những mấy nghìn người a...

Cố gắng kiềm chế biểu tình tức giận, chậm rãi xoay người lại, Lưu Thi Ngôn vẫn nở nụ cười.

Mặc dù sắc mặt có chút trắng bệch, khiến cho người khác nhìn là cảm thấy cô ta có chút tàn nhẫn.

"Được rồi, mời mọi người giữ trật tự. Mọi người đều thấy rồi, bạn Hoàng Anh Nhi có số phiếu cao nhất, tuy rằng biểu hiện của bạn Lưu Thi Ngôn cũng rất tốt, nhưng dựa theo quy định từ trước, chúng ta mỗi lần đều chọn ra một bạn nữ sinh làm hoa khôi giảng đường, cho nên chỉ có thể xin lỗi bạn Lưu Thi Ngôn, có điều cũng đừng nản lòng, hy vọng mọi người tiếp tục cố gắng, năm sau sẽ đạt được thành tích cao hơn."

Nhìn bộ dạng của Lưu Thi Ngôn, người dẫn chương trình cũng lộ ra vẻ mặt không đành lòng, mở miệng cổ vũ.

"Vậy lần này hoa khôi được công nhận chính là bạn Hoàng Anh Nhi, mời mọi người cho hoa khôi của chúng ta một tràng vỗ tay giòn giã nào."

Sau đó ở bên dưới vang lên tiếng vỗ tay, kết quả hình như đều khiến mọi người vừa lòng.

Nhưng mà, sự tình luôn ngoài ý muốn...

"Chờ một chút."

Một tiếng nói vang lên, trên quảng trường rộng mênh mông lại càng đột ngột, mọi người quay đầu nhìn lại, liền phát hiện một nữ sinh đứng bên cạnh sân khấu, Triệu Tử Linh.

Mình Khải dưới đài nhú nhú mày, môi hơi mím lại, đôi mắt dài nhìn Triệu Tử Linh trên sân khấu, mâu quang thâm thúy, không biết đang nghĩ cái gì.

"Ách, xin hỏi bạn học này, bạn có kiến nghị gì sao?"

MC cũng có chút sững sốt, việc chọn hoa khôi chính là theo phiếu bầu của số đông, không phải tất cả mọi người đều thích, nhưng cũng chưa từng có người đặc biệt phản đối, đây là tình huống gì vậy.

"Tôi không đồng ý, cô ta phạm phải chuyện sai lầm bản thủ như vậy, còn muốn làm hoa khôi, xem chúng ta là đồ ngốc sao?"

Bên dưới bắt đầu hỗn loạn.

Đây là ý gì?

Chuyện sai lầm bản thủ gì?

"Ồ, chị..."

"Đừng có gọi tôi là chị, tôi chịu không nổi, ngộ nhỡ ngày nào đó không cẩn thận đắc tội cô, không chừng lại mất cái gì nữa, hừ."

Triệu Tử Linh nhìn Anh Nhi về mặt vô tội trên sân khấu liền thấy ghê tởm, trước mặt người khác giả vờ đáng yêu như vậy, không biết bên trong xấu xa cỡ nào.

Hix... Người ta chính là muốn hỏi chị ta rốt cuộc làm cái gì khiến chị tức giận như vậy thôi mà, ai biết vừa mới mở miệng đã bị mắng thành như vậy, thật là oan ức.

"Cái kia... Bạn học này, phiền bạn nói rõ sự tình ra được không, nếu bạn Anh Nhi thật sự làm chuyện gì không đúng, chúng ta sẽ suy nghĩ lại về chuyện chọn hoa khôi, có điều nếu hiểu lầm bạn Anh Nhi, cũng có thể nhân cơ hội này trả lại sự trong sạch cho bạn ấy."

MC ngây ngốc một chỗ cuối cùng lại phát huy chức trách, nhìn nhìn hai người, không biết hai người này rốt cục có thù sâu oán nặng gì...

"Hừ, thời gian trước không phải kị tức xá nữ bị mất trộm sao, chính là cô ta, là cô ta lấy trộm! Cô ta còn không biết xấu hổ, làm chuyện thiếu đạo đức như vậy còn giả vờ điềm đạm đáng yêu gạt người khác, thật sự là mặt người dạ thú! Còn muốn làm hoa khôi giảng đường, quả thực là hảo huyên."

Về mặt cảm xúc, nếu không đứng trước mặt nhiều người như vậy có thể cô đã bỏ nhào về phía trước rồi, Triệu Tử Linh chửi ầm lên, về mặt chán ghét và khinh bỉ.

"Ách, bạn Hoàng Anh Nhi, mời bạn nói đây là chuyện gì được không? Vì sao cô gái này lại xác nhận bạn là kẻ trộm?"

MC lại cảm thấy mờ mịt, chuyện kị tức xá bị ăn trộm, kẻ trộm còn chưa bắt được, lúc này có người nói ra, không biết có phải là thật hay hay là có mục đích riêng.

"Không phải tôi!"

"Cô nói không phải là cô? Cô đã gặp người nào đi trộm đồ mà nói là mình trộm chưa? Bị ngu hả!"

"Vậy chị đã gặp người nào không trộm đồ mà lại nhận là mình trộm chưa? Tôi không biết đây là có chuyện gì, không biết vì sao có người nói tôi là kẻ trộm, nhưng thật sự không phải là tôi, tôi không trộm đồ."

Tiểu Anh Nhi ngây ngốc rốt cuộc nghe ra nguyên nhân, vừa sợ vừa tức, đây là có chuyện gì, cô không có đi trộm đồ người khác nha.

"Đã đến lúc này, tốt nhất là cô nhận tội đi, có phải lúc tôi báo công an cô mới bằng lòng khai ra hay không, thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

"Không phải tôi, thật sự không phải tôi, hơn nữa tôi cũng bị mất tiền mà, nếu thật sự là tôi trộm, vậy tôi còn trộm tiền của chính mình làm gì?"

Nhìn ánh mắt mọi người đang nhìn cô, tiểu Anh Nhi quả thật muốn khóc, nhưng vẫn kiên quyết nín lại, không muốn yếu thế.

"A, đây còn cần phải nói hay sao, nếu cô không làm như vậy thì sao có thể thoát khỏi hiềm nghi, cô nói với người khác là cô cũng bị mất tiền, như vậy mọi người sẽ không nghi ngờ cô, đạo lý này ai mà chẳng biết."

Tiểu Anh Nhi cuối cùng cũng không nín được nữa, trong hốc mắt tràn ra đầy nước mắt, nhìn biểu tình nghi ngờ của mọi người bên dưới, trong lòng rất khó chịu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt góc áo.

"Này, cậu không lên làm anh hùng cứu mỹ nhân hả? Cậu xem cái cô Triệu Tử Linh kia sắp bắt nạt tiểu Anh Nhi khóc rồi, nếu cậu không đi thì tôi đi."

Triệu Vĩ Thần ngồi dưới quan sát nửa ngày, vẻ mặt trầm tư nhìn Minh Khải bên cạnh thần sắc có chút âm trầm, cô gái nhỏ trên sân khấu bộ dạng thật sự là khiến người khác thương tiếc, ngay cả hắn cũng nhịn không được muốn lên sân khấu ôm cô vào ngực che chở cho cô, vậy mà người bên cạnh vẫn còn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

"Hắc hắc, vậy tôi đi đây,... Chết tiệt, cậu là kiểu người gì vậy?"

Thiệu Vĩ Thần đang định đứng dậy đi lên nhưng còn chưa kịp làm xong động tác đã thấy bóng đen bên cạnh nâng mông đứng dậy, hướng lên trên sân khấu.

Thật bức mình, tên này, vừa rồi bảo hắn đi hắn không đi, lúc này mình nói tự mình đi thì hắn lại lên rồi, thật là bức mình. Đặt mông ngồi lại, thương thức "màn biểu diễn" trên sân khấu.

"Cô tận mắt chứng kiến hay là nghe người khác nói?"

Chậm rãi từ trong đám người đi tới, liếc mắt nhìn Lưu Thi Ngôn vẫn yên lặng bên cạnh, lại dùng ánh mắt trấn an cô gái nhỏ bên cạnh, Minh Khải, thần nhiên nhìn Triệu Tử Linh.

"Ách... Tuy rằng là nghe người khác nói, nhưng cô ấy sẽ không lừa tôi, khẳng định chính là cô ta trộm."

Thấy Minh Khải mặt không chút thay đổi đang nhìn mình, tuy rằng không có biểu cảm gì nhưng luôn luôn khiến người khác có một loại sợ hãi nói không nên lời, có điều nghĩ đến bạn tốt sẽ không lừa mình, liền tăng thêm can đảm, nhìn thẳng.

"Vậy cô gọi cô ta ra đây giáp mặt một chút, như vậy không phải tốt hơn sao."

"Ách, cũng phải, hừ, Thi Thi, lại đây, cùng anh Minh Khải nói cho rõ ràng, đừng sợ, anh Minh Khải sẽ giải quyết theo lẽ công bằng."

Nhìn nhìn xung quanh, tìm bạn tốt gần như bị bao phủ trong đám người, đi lên phía trước, kéo cô đến trước mặt Minh Khải, thấy bạn mình vẫn cúi đầu, tưởng cô sợ hãi, còn vỗ lưng an ủi cô.

"... Tôi cũng không chắc lắm, nhưng hôm đó tôi từ kí túc xá đi ra, vừa lúc thấy Anh Nhi lén lút đi từ tầng trên xuống dưới, sau đó chợt nghe nói có phòng tắm trên bị mất trộm, cho nên, tôi nghĩ..."

Thấy Minh Khải vẫn nhìn mình chằm chằm, trong lòng chợt dạ, Minh Khải hình như đã biết cái gì đó, không thể nào không thể nào, gần đây cô vẫn để ý hành động của Minh Khải, bình thường cũng thường xuyên hỏi Minh Khải về tình hình tiến triển thế nào, quả thật là không tìm được manh mối gì, không sao đâu không sao đâu, ngàn vạn lần không thể tự mình làm loạn tình thế...

"À? Là vậy sao?"

Nghe xong lời nói của Lưu Thi Ngôn, mọi người một trận thôn thức, mặc dù có chút khả nghi, nhưng cũng chưa thể nói là do Anh Nhi trộm được, thật sự là, nhìn thấy người khác mạnh hơn mình liền kiếm chuyện với người ta, thật là đáng xấu hổ, nghĩ Lưu Thi Ngôn bình thường về mặt dụ ngôn, bình dị gần gũi, hóa ra cũng là có tâm kế a!

Nhìn ánh mắt khinh bỉ của mọi người, Lưu Thi Ngôn luống cuống, vốn nghĩ muốn đổ cho Anh Nhi, tại sao bây giờ lại rơi xuống trên người cô, lòng bàn tay toát mồ hôi, bỗng nhiên khóe mắt nhìn lướt qua, thấy một người đang đi đến bên này, vừa rồi lúc ở hậu trường chợt nghe thấy cô ta nói trở về lấy tiền, vậy hiện tại hẳn là đã biết tiền của mình không còn nữa, ha ha, thật sự là trời không tuyệt đường người...

"Ngày hôm qua tôi còn thấy Anh Nhi giống như trộm đồ về kí túc xá, cảm thấy Anh Nhi có chút bất thường, như là đang trốn tránh ai đó vậy..."

"Chỉ có ý gì vậy? Tôi quay về kí túc xá của mình còn cần phải trốn tránh ai sao?"

Về mặt tức giận nhìn Lưu Thi Ngôn, chỉ có mình biết bộ mặt ghê tởm của cô ta, rõ ràng là cô ta không ưa mình, nếu mình còn nhìn không ra thì thật là đũa ngọc.

"Vậy bình thường không phải cô luôn đi cùng Tống Tư Ánh sao, chưa biết chừng chính là quay về kí túc xá giấu tiền a, cái này đương nhiên không thể để Tống Tư Ánh biết."

Lưu Thi Ngôn xem thường nói, vấn đề đơn giản như vậy còn hỏi, thật sự là ngu ngốc!

"Chị... Ánh Ánh, cậu có thể làm chứng cho mình, cậu nói với chị ta đi, chúng ta ngày hôm qua có phải là vẫn ở cùng một chỗ hay không."

Tiểu Anh Nhi uất ức chỉ muốn giậm chân, nhìn bạn mình đang đi tới, cảm giác cứu tinh đã đến rồi.

"Ách... Đúng vậy, hôm qua Anh Nhi vẫn ở cùng tôi."

Tổng Tư Ánh không tập trung nói.

"Mọi người nghe rồi đó, tôi đã nói hôm qua tôi căn bản không quay về kí túc xá, hôm qua chúng tôi vẫn luôn ở cùng nhau, sao chị có thể thấy tôi quay về kí túc xá chứ, có phải chị cố tình hãm hại tôi hay không?"

Đắc ý nhìn Lưu Thi Ngôn và Triệu Tử Linh, tiểu Anh Nhi rốt cục cũng có sức lực rồi.

"Tổng Tư Ánh, cô xác định không phát hiện cái gì dị thường ở kí túc xá sao? Hơn cái gì, hoặc thiếu cái gì?"

Không nhìn Anh Nhi, Lưu Thi Ngôn đi thẳng tới trước mặt Tổng Tư Ánh, nhìn ánh mắt có chút trốn tránh của cô.

"Hắc, chị rốt cuộc là có ý gì nha, đã nói là không có, tại sao chị luôn cố tra hỏi vậy... Không phải là chị trộm đồ chứ?"

Tiểu Anh Nhi phản bác, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý nghĩ, cô giống như có cảm giác bị chịu tội thay vậy.

"Sao có thể là tôi được, Anh Nhi cô đừng có nói bừa được không, hôm qua tôi thật sự thấy cô quay về KTX, sao cô không chịu thừa nhận?"

Mọi người nhìn Lưu Thi Ngôn vẻ mặt vô tội và Anh Nhi lòng đầu cảm phẫn, không biết rốt cuộc là ai đang nói dối, hay là quả thật có hiểu lầm gì đó...

"Chị... Ánh Ánh, cậu làm sao vậy, sao này giờ không nói gì?"

Bỗng nhiên cảm thấy người bên cạnh hình như rất im lặng, bình thường gặp phải loại chuyện như thế này, Ánh Ánh đã sớm đứng ngồi không yên, hôm nay tại sao....

"Anh Nhi, mình.... vừa trở về lấy tiền, phát hiện tiền để ở nhà vệ sinh bị lấy mất rồi."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đen trắng rõ ràng

Tổng Tư Ánh cúi đầu, ấp a ấp úng nói ra lời nói, tuy rằng tiền đã đánh mất, nhưng cũng không muốn cho người khác biết, lúc này nói chuyện đó ra hình như không có lợi cho bạn mình, vừa rồi nghe Lưu Thi Ngôn vu hãm Anh Nhi, Tư Ánh lúc này lại càng không muốn nói.

"Cái gì? Bị trộm rồi, không phải cậu giấu ở... chỗ thần bí như vậy mà tên trộm cũng biết hả?"

Quả thực không thể tin được, Ánh Ánh giấu tiền ở WC mà cũng bị người ta trộm mất, thật đúng là chỗ nào cũng nhúng tay vào a.

"Mình cũng không biết có chuyện gì nữa..."

"Ách... Ánh Ánh, không phải là cậu cũng nghi ngờ mình trộm đồ chứ?"

Tiểu Anh Nhi bỗng nhiên phát hiện có chút bất thường, chỗ Ánh Ánh giấu tiền hình như chỉ có mình Ánh Ánh và cô biết.

"Không phải, mình không nghi ngờ cậu, mình biết chắc chắn không phải là cậu trộm, chỉ là có chút kì quái, tại sao lại mất được chứ."

Tuy rằng chỗ mình giấu chỉ có Anh Nhi biết, nhưng cô căn bản không tin Anh Nhi trộm, bình thường lúc cô khó khăn đều là Anh Nhi giúp đỡ, hơn nữa cũng không bao giờ cần cô hoàn trả lại, tiền giấu ở WC có lẽ căn bản là không lọt vào mắt Anh Nhi.

Nhưng tiền đó quả thật là đã đánh mất...

"Có gì kì lạ đâu, khẳng định là cô trộm, hai người các cô ở cùng KTX, tôi đã nói là cô trộm mà cô còn không thừa nhận, bây giờ thì hay rồi, tất cả mọi người nhìn cho rõ đi, phòng Tổng Tư Ánh lại bị trộm, hơn nữa ngày hôm qua Thi Thi còn thấy cô ta ở KTX, đây chẳng phải là do cô ta làm hay sao, còn vừa lúc bị người khác phát hiện, haha, làm nhiều chuyện xấu sớm muộn gì cũng bị phát hiện, hừ..."

Nghe Triệu Tử Linh phân tích, mọi người đều gật đầu, cũng có lí.

"Ánh Ánh... Không phải mình... mình không trộm..."

Nhìn thấy mọi người đều không tin mình, tiểu Anh Nhi rốt cục không nhịn được, nước mắt lại chảy ra, bắt lực nhìn Khải ca ca vẫn đứng một chỗ không nói chuyện, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại.

"Được rồi đó, cái này có thể chứng minh điều gì đâu, anh Minh Khải còn chưa nói chuyện, các chị ở chỗ này chỉ huy cái gì nha."

Nhỏ giọng an ủi Anh Nhi, Tổng Tư Ánh trong lòng hung hăng phi nhỏ chính mình, thật đúng là làm hồng chuyện, vừa rồi suýt nữa thì bị hai người này thuyết phục rồi, người khác không tin, mà chính mình còn không biết hay sao, bạn tốt khờ dại ngốc nghếch như vậy, có thể trộm đồ của ai được, mà cô ấy còn luôn giúp đỡ mình.

"Được, vậy để Minh Khải phân xử đi. Minh Khải, tuy rằng quan hệ của Anh Nhi với anh không bình thường, nhưng xin hãy xử lý một cách công bằng, mọi người đều nghĩ như vậy mà, anh nói đúng không, Minh Khải?"

Triệu Tử Linh kì thật là nói cho mọi người nghe, nếu thật sự Minh Khải không làm theo lẽ công bằng, vậy Thi Thi và cô hôm nay thật đúng là đắc tội không nhẹ với hắn, ngấm lại liền thấy sợ.

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, đều chờ phản ứng của Minh Khải, nhìn Minh Khải đang chậm rãi bước ra, tất cả mọi người đều cảm thấy một trận áp suất thấp, hình như là không vui, không ai biết nguyên nhân.

Chỉ có Thiệu Vĩ Thần và Lí Hạo Hiên biết, là vì tiểu Anh Nhi khóc rồi...

Minh Khải chậm rãi nhả ra từng chữ.

"Luu Thi Ngôn, tôi biết là cô trộm, mau thú nhận đi. Nếu cô không thú nhận tôi sẽ đưa ra bằng chứng."

Luu Thi Ngôn run bắn người khi nghe thấy tên mình, không thể nào, cô làm việc cẩn trọng như vậy, rõ ràng không thể bị phát hiện, sao Minh Khải có thể... Trong lòng cực kì hỗn loạn, ánh mắt Minh Khải khiến người khác lạnh sống lưng, khiến cho Thi Ngôn không dám nhìn vào mắt hắn, lắp bắp chống chế.

"Anh đang nói gì vậy? Rõ ràng anh đang bênh vực Anh Nhi, vu khống cho tôi, mọi người đều thấy, chính là cô ta ăn trộm mà."

Bây giờ Luu Thi Ngôn chỉ còn cách lôi kéo số đông vào cuộc.

Minh Khải không hề nao núng, kéo Thi Ngôn về phía hắn, đối diện với ánh mắt run sợ của cô ta, hắn cất tiếng.

"Luu Thi Ngôn, tôi không nghĩ cô lại là loại người như vậy, cô có biết gia cảnh nhà Tổng Tư Ánh như thế nào không? Bố mẹ làm nông, không đủ tiền ăn học, số tiền 3 triệu cũng bị cô lấy cắp, cô nói xem, số tiền đó biết kiếm ở đâu ra? Cô thật độc ác."

Tổng Tư Ánh đứng bên cạnh tròn xoe mắt ngạc nhiên, còn Luu Thi Ngôn lập tức phản bác.

"3 triệu? Rõ ràng chỉ có 500 nghìn mà..."

Bỗng dưng cả hội trường im phăng phắc. Luu Thi Ngôn kinh ngạc tròn trừng mắt. "Rõ ràng chỉ có 500 nghìn", mình vừa nói gì thế này?

Minh Khải nhếch mép cười, quả nhiên cô ta đã sập bẫy. Nói cho cùng vẫn chỉ là một cô gái ngu ngốc, vậy mà dám làm tiểu Anh Nhi khóc sao?

"500 nghìn? Bạn Luu Thi Ngôn, làm sao bạn biết số tiền của Tổng Tư Ánh là 500 nghìn vậy?"

Luu Thi Ngôn mặt trắng bệch, lắp bắp nửa ngày không nói nên lời.

Minh Khải khoanh tay thích thú nhìn con mồi sập bẫy, nói tiếp "Trừ khi, cô chính là kẻ trộm."

Bên dưới mọi người bắt đầu xôn xao, không thể tin được, Luu Thi Ngôn, nàng hoa khôi toàn trường, học giỏi, hòa đồng, gia đình có điều kiện, vậy mà lại đi ăn trộm tiền của người khác, lại còn đổ tội cho Anh Nhi, suýt nữa thì bị cô ta lừa rồi.

"Anh nói gì vậy, tôi không hiểu gì hết, tôi không ăn trộm, tôi không phải kẻ trộm... Gia đình tôi giàu có như vậy, tại sao tôi lại phải ăn trộm, đúng vậy, tôi không ăn trộm..." Luu Thi Ngôn vẫn còn cố chống chế.

Ở dưới Lí Tô Cẩm bỗng đứng lên tiếng: "Đúng rồi, tôi quên nói cho chị, bên ngoài có người tự xưng là bố của chị, vừa lúc gặp tôi, liền thuận đường đem ông ấy đến đây, chị xem xem có phải người quen hay không, hay là có người cố ý làm thân với chị, tôi nhớ rõ gia chị của chị rất tốt đúng không? Nhìn ông ta ăn mặc rách rưới, tôi cảm thấy hắn là ông ta tìm sai người rồi, chị nói đúng không, Luu Thi Ngôn?"

Nói xong cúi đầu hướng về phía bảo vệ bên cạnh, nói mấy câu, sau đó rời đi.

Luu Thi Ngôn trong lòng càng sợ hãi, không thể nào, nhà mình xa như vậy, bố không thể không nói với mình một tiếng mà đã đến trường học.

Nhưng mà, nhìn bóng người xa xa đi tới, Luu Thi Ngôn thật sự hoảng loạn, kia thật sự là...

Nhìn sắc Luu Thi Ngôn sắc mặt càng ngày càng khó coi, Lí Tô Cẩm trong lòng cười thầm, chị nghĩ tôi cũng ngu ngốc như chị sao, trò chơi này đã bắt đầu từ tôi, từ khi chị bị trộm tiền đều là do tôi sắp đặt, chỉ chờ xem vở kịch hay, tôi không ngốc như chị, nếu đã không lật đổ được Anh Nhi, vậy thì lật đổ chị cũng tốt, quân cờ vô dụng không nên giữ lại làm gì.

"Thì Thì à, ở trường học thế nào, có người bắt nạt con không, ta nghe nói..."

Thấy con gái, trong lòng vô cùng kích động, cũng không thấy xung quanh hơi bất thường, kéo tay con gái mà bắt đầu ôn chuyện, con gái ngoài lễ mừng năm mới ra mới về nhà một lần, bình thường căn bản là không gặp.

"Sao ông lại tới đây." Nhíu nhíu mày, bực dọc ngắt lời bố.

"Ta..."

Còn chưa mở miệng đã bị ngắt lời, có điều lần này là bị Lí Tô Cẩm ngắt lời.

"Bác à, trường chúng cháu chỉ có một người tên là Lưu Thi Ngôn, người bác muốn tìm là người đó sao?"

"A? Đừng vậy, chính là nó, cảm ơn cháu." Nhìn cô nữ sinh mang mình tới đây, trong lòng ông rất có hảo cảm, cô giúp mình rất nhiều, ngay cả đến trường học cũng là tiền do cô ta đưa.

"Haha, vậy là tốt rồi, vậy quan hệ của hai người là..."

"Ông ấy là chú họ của tôi."

Ngắt lời bọn họ, Lưu Thi Ngôn thân nhiên nói, không muốn nghĩ đến câu trả lời của bố sẽ gây nên hậu quả như thế nào.

"A?"

Nhìn ông ấy sừng sốt, Lí Tô Cẩm trong lòng thầm muốn cười to, Lưu Thi Ngôn thật đúng là nhẫn tâm, vốn muốn kích thích cô ta một chút, không ngờ cô ta thật sự hoảng loạn như vậy, haha.

Nhìn Lưu Thi Ngôn còn muốn vùng vẫy, trong lòng thật sáng khoái, càng như vậy thì lúc công bố đáp án sẽ ngã càng đau mà thôi...

"Bác à, Thi Ngôn không phải là thiên kim tiểu thư của một công ty lớn tại thành phố S hay sao, cha là chủ tịch, mẹ là quản lý cấp cao, sao vậy, chú không phải là chú họ của cô ta hay sao?"

Hội trường một mảnh yên tĩnh, đều xem màn kịch từng bước phát triển.

Nhìn con gái chăm chăm, giống như hôm nay mới quen, chậm rãi mở miệng: "Phải... Ta là chú họ của nó."

Lần này không chỉ có Lí Tô Cẩm sừng sốt, mà ngay cả Lưu Thi Ngôn cũng sừng sốt không kém.

Ngẩng đầu nhìn cha mình, tựa hồ không dự đoán được ông sẽ nói như vậy, vốn đã tính đến trường hợp xấu nhất, nếu ông nói là cha mình, cô sẽ chết cũng không thừa nhận, nhưng mà...

Không nghĩ tới ông sẽ nói như vậy.

Thật sự không nghĩ tới.

Nhìn ánh mắt thất vọng lại bao dung của cha mình, cũng không dám nhìn thẳng, có chút không đành lòng.

"A, hóa ra là như vậy, vậy hôm nay bác đến không phải là có chuyện muốn hỏi Lưu Thi Ngôn sao?"

Lí Tô Cẩm bình tĩnh trở lại nhìn người đàn ông vừa đen vừa gầy, trong lòng cũng không đành lòng, nhưng đó cũng là chuyện không ngăn cản nổi, muốn trách thì cũng chỉ có thể trách con gái của ông ấy.

"Đừng vậy, cháu không nói thì ta cũng quên mất, Thì Thì, ta nghe các bạn nói trường các con căn bản là không có thu nhiều tiền như vậy, có phải là có người bắt nạt con, cố ý đòi tiền con hay không?"

"Không có, việc này lát nữa cháu nói với chú sau..."

"Xin hỏi bác, bác nói trường học lấy tiền là sao, hiệu trưởng vừa lúc cũng ở đây, bác hãy nói rõ ra xem, nếu thực sự có người bắt nạt Thi Ngôn sẽ không tốt lắm."

Ngắt lời Lưu Thi Ngôn, Lí Tô Cẩm nhiệt tình nói, chỉ vào Hiệu trưởng giới thiệu với bác trai.

Đương nhiên không thể bỏ qua như vậy, hôm nay vất vả lắm mới đem ông ấy ra, dù thế nào cũng phải có chút thu hoạch...

"A? Phải không, vậy cũng tốt, hiệu trưởng à, chính là nhà chúng tôi... Ách, chính là trường học tại sao lại thường xuyên thu phí, tôi nhớ rõ hình như nói một năm chỉ nộp tiền một lần thôi cơ mà?"

Vốn ở nhà một ngày buổi sáng đang định ra ngoài làm việc, liền đụng tới một người tìm đến mình, tự xưng là trường học Thánh Anh đang khảo sát gia đình, sau lại nhắc tới vấn đề, trường học căn bản không có thu phí, lo lắng con gái bị lừa, liền vội vàng tới đây, lúc này vừa gặp được hiệu trưởng, trực tiếp phản ánh vấn đề này.

Cùng hiệu trưởng hỏi thăm chút tình huống, căn bản không chú ý tới con gái kia một thân hàng hiệu với mình quần áo rách rưới đến tột cùng có bao nhiêu chênh lệch...

"Bác à, bác xác định là trường học thu tiền sao? Nhưng trường học chúng tôi chỉ thi phí một lần vào ngày khai giảng, còn lại cho tới bây giờ không thu thêm phí gì nữa, bác có phải nghĩ nhầm rồi hay không?"

Hiệu trưởng trong lòng một trận buồn bực, không phải nói là chú họ sao, sao lại quan tâm tới chuyện thu tiền của học sinh vậy? Hơn nữa từ đầu đến cuối đều không nhắc tới cha mẹ Luru Thi Ngôn, thực sự là kỳ quái.

"A? Thi Thi, đây là có chuyện gì? Trường học nói căn bản không có thu tiền, có phải có người lừa con rồi hay không, con mau nói cho cha... ách, cho chú biết, nếu thật sự có người lừa con, chúng ta liền đi báo công an."

Lo lắng nắm tay con gái, nghĩ đến con gái từ khi khai giảng đến giờ vẫn thường xuyên nói trường học thu tiền, vốn nhà ở xa, lệ phí rất đắt, cho nên vẫn không có tới, lần này vừa lúc thừa dịp cơ hội lần này giải quyết, kết quả lại nghe thấy hiệu trưởng nói căn bản là không thu phí, vậy con gái bị người khác lừa thời gian dài như vậy a...

"Không có, cháu đã nói lát nữa rồi nói cho chú, chú đừng có hỏi nữa được không, quản nhiều như vậy làm gì, có thấy phiền hay không."

Bị hỏi đến phát phiền, Luru Thi Ngôn bỏ tay cha ra, kết quả vừa mới nói xong liền hối hận.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của những người xung quanh, cảm thấy hình tượng cô ta cố gắng duy trì bây giờ đã bị hủy toàn bộ.

"Thi Ngôn, sao chị có thể nói như vậy với chú họ, ông ấy cũng là quan tâm chị mà, khai giảng lâu như vậy, cũng chưa thấy bố mẹ đến thăm chị, hiện tại chú họ lại đến thăm, sao chị lại có thể đối xử như vậy? Không phải là chị bị lừa nên ngại không muốn nói đó chứ, bác à, bác mau nói cụ thể là chuyện gì xảy ra, xem có thể lấy lại tiền cho Thi Ngôn hay không."

Lí Tô Cẩm nhìn Luru Thi Ngôn bên cạnh, vẻ mặt tuyệt vọng lại cố sống cố chết không thừa nhận, thật là hưng phấn a.

"À, được, chính là..."

"Đừng nói nữa, hiệu trưởng còn bận nhiều việc, không rảnh quản việc này, để sau cháu nói với chú không phải được rồi sao."

"Thi Ngôn, chị không đúng rồi, hôm nay không phải vừa lúc hiệu trưởng cũng ở đây hay sao, hiệu trưởng nhất định sẽ xử lí." Lí Tô Cẩm tiếp tục ở một bên đâm chọc.

Ai cũng có thể nhìn thấy Luru Thi Ngôn lúc này có chút bất thường.

"Tôi..."

"Được rồi, bác nói đi."

"Ách, ta... với cha mẹ nó rất quen thuộc, cho nên cũng hiểu biết tình huống, Thi Ngôn cách một đoạn thời gian sẽ xin mấy triệu trong nhà, nói trường học bắt giao tiền, kết quả hiện tại trường học còn nói không bắt giao tiền, ta nghĩ có phải Thi Ngôn bị lừa hay là gặp phải chuyện gì khác hay không."

Nghĩ đến con gái thường xuyên đòi tiền, cho dù ông có ngu dốt cũng hiểu được có chút bất thường, không phải thành tích tốt sẽ được miễn giảm hay sao, tại sao còn muốn nhiều như vậy.

"Bác à, bác cùng với Luru Thi Ngôn rốt cục là quan hệ gì nha, tại sao lại quan tâm chị ấy như vậy, tuyệt đối không giống chú họ, giống bố cậu ấy hơn, nếu không biết gia cảnh Luru Thi Ngôn rất tốt, thật đúng là sẽ nghĩ bác là cha Thi Ngôn."

Triệu Tử Linh đứng xem ở một bên, kết quả càng xem càng cảm giác không đúng, ánh mắt của ông bác này và Luru Thi Ngôn rất không đúng, giống như đang che giấu điều gì.

Minh Khải đứng ở một bên rốt cục không nhịn được nữa, hắn cảm thấy lũ con gái cãi nhau thật đúng là ấu trĩ hết sức, nghe muốn thùng cái lỗ tai, xem ra hắn còn không ra mặt thì không xong rồi.

Lấy điện thoại nhắn tin cho Thiệu Vĩ Thần, một lúc sau Vĩ Thần bước lên sân khấu. Minh Khải cất tiếng: "Bác đây là Luru Giang, là bố Luru Thi Ngôn, mọi người nhìn xem."

Minh Khải liếc mắt nhìn Vĩ Thần, "Còn không mau lấy ra!"

Vĩ Thần lôi ra tập tài liệu trong cặp của Minh Khải. Đó chính là giấy bản photo chứng minh thư và sổ hộ khẩu của Luru Giang và Luru Thi Ngôn.

Mọi người tròn mắt há hốc mồm, màn cãi nhau 30 phút của mấy cô gái không bằng sự giải quyết của Minh Khải chỉ trong vòng 1 phút.

"Làm sao anh có được?" Luru Thi Ngôn lắp bắp.

"Còn làm sao nữa? Người khảo sát gia đình cô chính là tôi." Lần đó hắn đi khảo sát, chính là để điều tra tình hình tài chính của Luru Thi Ngôn, và lấy bản photo này.

"Luru Thi Ngôn, tôi đã nói cô hãy nhận tội đi, nếu không tôi sẽ đưa ra bằng chứng, cô nghĩ rằng tôi đang nói đùa sao?" Minh Khải nhếch miệng cười với Luru Thi Ngôn.

Cúi đầu phân phó một tiếng, liền thấy Thiệu Vĩ Thần rời đi, không biết là muốn làm gì, tất cả mọi người lẳng lặng chờ Minh Khải tiếp tục lên tiếng. Thiệu Vĩ Thần cũng không biết Minh Khải định làm gì, chỉ làm theo những gì Minh Khải sai bảo. (Trích đoạn suy nghĩ của Thiệu Vĩ Thần: "Minh trở thành tay sai của hắn từ bao giờ?")

Đột nhiên, chợt nghe thấy trên sân khấu hình như có âm thanh, nhìn lại, hóa ra là trên màn hình lớn hình như đang phát một đoạn video, vừa thấy là biết dùng đi động quay trộm, bởi vì không quay chính mặt, tất cả đều là phía sau lưng nhân vật chính trong đoạn video.

Có điều, cũng không ảnh hưởng tới sự phán đoán của mọi người, đó chính xác là Luru Thi Ngôn.

Sự diễn biến tiếp theo khiến mọi người hiểu ra vấn đề.

Đoạn video có lưu lại ngày tháng năm khi quay, hôm đó Luru Thi Ngôn ở tại lầu ba, hơn nữa cô tựa hồ thực khản trương, vẫn đi rất nhanh, cũng không nhìn thấy cô ta đi vào phòng nào hết, chỉ dạo qua một vòng rồi lại đi luôn, có điều hình ảnh tiếp sau, liền thấy cô ta lén lút quay lại tầng trệt, lén lút ở bên cạnh cửa nhìn ngó xung quanh, tiếp theo liền đi vào.

"A, đó là phòng chúng tôi, hôm đó chúng tôi ra ngoài chơi, kí túc xá căn bản không có ai, đến khi trở lại KTX, liền phát hiện tiền đã bị mất, hóa ra là cô ta trộm." Một nữ sinh hét lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

"Thi Ngôn, lúc đó không phải cậu đang bị tiêu chảy sao, tại sao lại trộm quay về KTX? Cậu dùng WC lâu như vậy, hóa ra là quay về KTX trộm đồ."

Triệu Tử Linh nhìn thời gian hiển thị bên dưới, nghĩ ngày hôm đó rõ ràng Luru Thi Ngôn đột nhiên nói đau bụng, muốn đi WC, kết quả đi hơn nửa tiếng đồng hồ...

Lí Hạo Hiên nhớ lại hôm đó Luru Thi Ngôn tìm mình ở thư viện, kết quả lại vội vàng rời đi, hình như chuyện mất trộm tại KTX cũng bắt đầu từ khi đó.

Nghe tiếng nghị luận càng ngày càng nhiều, Triệu Tử Linh càng tức giận, quả thật cô đã nhìn nhầm, lại làm bạn với cô gái xấu xa như vậy.

"Luru Thi Ngôn, cậu cũng thật không biết xấu hổ, vừa rồi còn tỏ tình với anh Hạo Hiên, có phải là có mục đích hay không, không phải cậu tỏ tình thành công rồi sao, sao vậy, thất vọng vì anh Hạo Hiên không giúp cậu?"

"Cái gì? Tôi đồng ý với cô ta lúc nào? Tôi không đồng ý với cô ta."

Thấy Anh Nhi quay đầu lại nhìn mình, Lí Hạo Hiên không hiểu sao lại trần trụi, sợ cô hiểu lầm mình, vội vàng làm sáng tỏ.

"A? Ha ha, Luru Thi Ngôn, không đồng ý chị thật sự là xứng đáng." Lí Tô Cẩm xoa thắt lưng cười haha, đáng đời, đây chính là báo ứng.

Nhìn đoạn video, mọi người đều biết thủ phạm chính là Luru Thi Ngôn, đều mắng chửi cô ta.

"Thật sự là không thể nhìn người mà bắt hình dong, hiệu trưởng, mau báo công an tìm chuyện này phải nghiêm túc xử lý, kiên quyết không thể nhân nhượng, trộm tiền là chuyện nhỏ, nhưng tôi không quen nhưng loại con gái không biết xấu hổ này." Một cô giáo nhà giàu khinh bỉ nhìn Luru Thi Ngôn, nhất định phải báo công an.

Nghe âm thanh đồng ý xung quanh, Luru Thi Ngôn sợ hãi, lúc trước không hề nghĩ tới sẽ bị bắt, không hề nghĩ tới hậu quả ngày hôm nay.

"Hiệu trưởng, đừng, xin đừng báo công an, Luru Thi Ngôn nhà chúng tôi làm việc sai trái, chúng tôi sẽ hoàn trả lại tất cả tiền, xin hãy tha cho con bé."

Luru Giang thất vọng, nghĩ con gái bị đuổi học là chắc rồi, nhưng hiện tại mọi người còn yêu cầu báo công an xử lý, vậy chính là phải ngồi tù, ông thành thật cả đời, chưa từng làm chuyện thiếu đạo đức, con gái thật sự là làm tim ông đau xót.

Chính là vẫn luyến tiếc, nếu con gái vào tù thì cả đời sẽ bị hủy hoại.

"Bác à, chuyện này các học sinh đều yêu cầu báo công an, bác có cầu xin cũng không được."

"Hiệu trưởng, cầu xin ngài, tôi quỳ xuống lạy ngài."

Nghe thấy lời từ chối của hiệu trưởng, lo lắng kích động quỳ xuống trước mặt hiệu trưởng, mình mất mặt không sao cả, chỉ cần con gái không sao là được.

"Bác ơi, bác làm gì vậy, bác quỳ xuống cũng không thay đổi được gì, nhiều học sinh bị tổn thất như vậy, đều yêu cầu báo án, tôi không muốn cũng không

được." Hiệu trưởng vẻ mặt khó xử, chuyện này một mình ông cũng không thể quyết định được, cần phải được sự đồng ý của mọi người.

"Các cháu học sinh, cầu xin các cháu, tiền của các cháu ta sẽ trả lại đầy đủ, các cháu hãy bỏ qua cho Thi Ngôn đi."

"Ai cho ông nói? Ông có tư cách làm cha tôi sao? Nhà tôi có công ti lớn, bố tôi là ông chủ lớn, sao có thể là một ông già nông thôn."

Lưu Thi Ngôn không mấy may cảm thấy lời nói của mình có bao nhiêu khó nghe, cũng không ý thức được cô ta đang nói chuyện với bố mình, đối xử với bố mình như đối với kẻ thù vậy.

CHÁT!!!

"Thi Thi, con... Đây là thái độ con nói chuyện với ta hay sao, ta tuy rằng cả đời làm nông dân, nhưng cho tới bây giờ chưa làm chuyện phải xin lỗi với người khác, ta không thẹn với lương tâm, đúng, nhà ta gia cả không tốt, cho nên ta và mẹ con vẫn thực áy náy với con, nhưng đó cũng không phải là lý do để con làm chuyện xấu, cha con cả đời không quỳ trước mặt người khác, hôm nay vì con mà cầu xin mọi người, sao con có thể nói như vậy, con trở nên dối trá như vậy, ngoan độc như vậy từ bao giờ, con rốt cuộc có còn là con gái ta nữa hay không?"

Đau lòng nhìn cô gái trang điểm lộng lẫy trước mắt, ông tức giận đến cả người phát run.

"Ông dám đánh tôi... Ông cũng dám đánh tôi... Ông nghĩ rằng tôi muốn làm con gái ông hả? Dựa vào cái gì người ta từ khi sinh ra không phải lo ăn mặc, khi tôi sinh ra đã phải mang vạ, đây đều là vì ông rất bất tài, rất hèn nhát, nếu không bởi vì không đủ tiền tôi có cần đi trộm không, ông còn trách tôi, ông có tư cách gì mà trách tôi?"

Ôm mặt, Lưu Thi Ngôn oán hận nói.

Haha, cũng tốt, không cần nguy trang, chính cô cũng thấy mệt rồi, nếu không phải ông ta bất tài, nếu cô cũng giống như những người khác, nhà có công ti lớn, cô cũng sẽ không làm như vậy.

Đều là tại ông ta, làm hại mình bị cảnh sát bắt.

"Con..."

Ôm ngực, về mặt thống khổ, con gái khi nào thì biến thành như vậy.

Đều là lỗi của mình, bởi vì con gái từ nhỏ thành tích rất tốt, cho nên cũng thiếu quan tâm đến nó, tuy rằng biết rằng nó đôi khi có chút không tốt, nhưng vẫn là rất ngoan.

Lí Tô Cẩm ở bên cạnh chửi ầm lên, chính mình tuy rằng cũng không thể nói là người tốt, nhưng cũng tuyệt đối không lòng lang dạ sói như cô ta, càng nghĩ càng tức giận, rất đáng giận. Triệu Tử Linh cũng mắng Lưu Thi Ngôn không tiếc lời, chứng kiến cảnh đó thật đúng là khiến người ta giận sôi.

"Chị rất tội tệ." Tiểu Anh Nhi không thích mắng chửi người, tuy rằng tức giận nhưng ghen nửa ngày mới nói một câu. "Chị rất tội tệ."

"Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, Lưu Thi Ngôn ở trong trường tiến hành hành vi ăn cắp, đã tổn hại nghiêm trọng đến danh dự trường học, chắc chắn sẽ bị đuổi học, nhưng nề tình bác, sẽ không báo án, chỉ cưỡng chế đuổi học và hoàn trả số tiền đã mất, xử lý như vậy mọi người thất có được không?"

Nhìn ánh mắt Minh Khải sai khiến, biết mọi người không kiên nhẫn nổi nữa, hiệu trưởng đứng ra tuyên bố kết quả.

Mọi người cũng không nhẫn tâm, có đứa con gái như vậy thật sự là chịu tội.

"Cảm ơn, cảm ơn mọi người." Nghe thấy hình phạt với con gái, người cha vẫn thực vui mừng.

"Bạn Triệu Tử Linh..."

"Hiệu trưởng, không cần xử phạt Triệu Tử Linh, chị ấy cũng là bị lừa, hiện tại đã biết sai rồi." Gọi hiệu trưởng lại, tiểu Anh Nhi nói ra ý nghĩ của mình, cô cũng không phải không phân biệt được tốt xấu, cô sẽ không xin cho Lưu Thi Ngôn, cô ta đối với cha mình như vậy thật sự là rất đáng giận, nhưng Triệu Tử Linh thì khác.

"Ách... Nếu Anh Nhi đã nói như vậy thì không xử phạt Triệu Tử Linh nữa, hy vọng em Triệu Tử Linh về sau sẽ chú ý hơn." Nhìn nhìn Minh Khải, được hấn đồng ý, vốn xử phạt Triệu Tử Linh cũng là vì cô ta đắc tội với Minh Khải, nếu người ta cũng không trách tội, vậy ông cong cổ sức lấy lòng làm gì.

Thấy Lưu Thi Ngôn xoay đầu rồi đi, lực chú ý của mọi người cũng đều thu trở về.

Anh Nhi khẽ nói thầm với Minh Khải.

"Sao anh biết là do cô ta làm?"

"Không gì có thể qua nổi mắt anh." Minh Khải khẽ nở nụ cười.

Anh Nhi bĩu môi, lại thấy có gì không đúng.

"Nếu anh đã sớm biết thủ phạm, sao giờ mới nói ra?"

"Anh cố tình không bắt, vì như vậy mới có cơ hội ở cùng KTX với em."

"A, tên đáng ghét!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướng Bỉnh Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tiểu Anh Nhi say rượu

Nhìn thấy Lưu Thi Ngôn rời đi, sự chú ý của mọi người đều thu trở về.

"Nếu chuyện này đã giải quyết xong rồi, vậy bạn Hoàng Anh Nhi được chọn làm hoa khôi là điều không còn nghi ngờ gì nữa, xin mời bạn Minh Khải đeo vòng hoa cho tân hoa khôi của chúng ta, còn có phần thưởng đặc biệt mà bạn Minh Khải đã chuẩn bị từ trước, cũng mời bạn chuẩn bị cho tốt."

Không hổ là người dẫn chương trình, thấy bầu không khí tẻ nhạt lại lém lỉnh nói, bầu không khí sinh động hẳn lên.

"Anh Nhi, cũng sắp kết thúc rồi, chúng ta về nhà đi.... Ai nha, không cần đỏ mặt, thật sự là... anh nhìn thấy sẽ muốn cắn một miếng."

Vừa nói xong liền thấy cô gái nhỏ run lên, giống như sợ hãi sẽ thực sự bị cắn vậy.

Vì sao lại đỏ mặt?

Là bởi vì sau khi trao vòng hoa cho Anh Nhi, Minh Khải liền trực tiếp không hỏi han gì mà nâng mặt cô lên, bá đạo hôn một cái, không thèm để ý đến tiếng hét chói tai bên dưới, ra lệnh cho cô nhắm mắt lại, hôn đến mức cô đứng không vững nữa.

Điềm nhiên như không nói một câu "Đây là phần thưởng của anh!" sau đó bình tĩnh sai bước xuống khỏi sân khấu, sau đó khi Lí Hạo Hiên lên sân khấu tiểu Anh Nhi vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Mặt cô vẫn còn đỏ cho tới tận lúc này.

"Anh Nhi, sau khi dạ hội kết thúc, các học sinh sẽ có một buổi tiệc chúc mừng, em là hoa khôi nên chắc chắn phải đi đó..." Lí Hạo Hiên mỉm cười nói.

"Vâng."

***

Tiệc ăn mừng

"Anh Nhi, có muốn anh tặng cho em cái gì đó không?"

Lí Hạo Hiên mỉm cười nhìn cô gái nhỏ, nghĩ lúc trước vốn định sẽ tỏ lộ với tiểu Anh Nhi, kết quả Minh Khải lại nhanh chân đến trước, nên cũng không muốn làm tiểu Anh Nhi khó xử, hơn nữa tiểu Anh Nhi lúc ấy mơ mơ màng màng căn bản không thích hợp nói chủ đề này.

"Haha, còn chưa nghĩ đến, chờ em nghĩ xong sẽ nói cho anh nha, ách... Nếu không thì ngày nào đó anh mời em ăn cơm đi, haha."

Không có yêu cầu gì, trừ việc ăn uống ra.

"Haha, được rồi."

Vừa nói xong, liền nghe thấy giọng nói của Lí Tô Cẩm

"Anh Nhi, tôi xin lỗi cậu, chuyện lần trước là tôi không đúng."

Lí Tô Cẩm cảm lỵ rượu, vẻ mặt có lỗi nhìn tiểu Anh Nhi.

"A? Không sao, tôi không trách cậu."

Cuống quít đứng lên cảm lỵ rượu, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Không được uống rượu, uống nước trái cây."

Đang định uống thì bên cạnh truyền đến tiếng nói nặng nề, mang theo sức uy hiếp, một tay đem ly nước chanh đưa đến trước mặt cô.

"Ách... Nhưng mà, uống nước trái cây thì cũng không phải phép, chỉ uống một ly rượu thôi được không?"

Làm nũng nhìn ngọn núi băng bên cạnh, khuôn mặt cún con chờ đợi, giống như nếu hần không đáp ứng liền khóc cho hần xem.

Vốn chính là, người ta nhiệt tình xin lỗi cô, kết quả mình lại lấy ly nước trái cây để ứng phó người ta, rất không phải phép, đương nhiên rồi, chính cô cũng muốn uống một ngụm nếm thử chút mùi vị.

Có điều...

Núi băng vẫn chính là núi băng.

"Không được, uống nước trái cây." Lạnh lùng cự tuyệt.

"Tui không.."

Tính cách bướng bỉnh lại cố chấp, mở to mắt trừng hần.

"Anh Nhi, cậu có thể uống nước trái cây."

Lí Tô Cẩm cũng nhìn ra sự bất thường, vội vàng giảng hòa, có điều tính cách bướng bỉnh của tiểu Anh Nhi căn bản là không chấp nhận như vậy.

Những người khác cũng đều bởi vì hai người tranh chấp mà ngừng lại, vốn vừa rồi Minh Khải cường hôn tiểu Anh Nhi cũng đã đủ làm cho bọn họ khiếp sợ, hiện tại cô cư nhiên còn dám chống đối Minh Khải, ngay cả Thiệu Vĩ Thần có quan hệ rất tốt với Minh Khải cũng không dám dễ dàng khiêu chiến quyền uy của Minh Khải, lúc này...

"Tui uống nửa ly được không?"

Thật sự là chịu không nổi hần không ngừng tỏa ra lãnh khí, tiểu Anh Nhi vốn hùng hổ nhưng cũng phải không cam lòng mà thỏa hiệp.

Đợi nửa ngày.

Không động tĩnh.

Vẫn là lạnh lùng nhìn cô, con ngươi đen sắc bén bắn thẳng đến người cô, lạnh chết mắt!

Rút cổ: "Vậy thì 3 ngụm?... 2 ngụm?... Nếu không thì 1 ngụm được không?"

Không ngừng nhượng bước, nghĩ đến câu nói "lùi một bước lại thấy giang sơn", kết quả người ta căn bản là không để ý đến cô.

Nhìn bộ dạng muốn khóc của cô, Minh Khải rốt cục mở miệng: "Ừ", một ngụm thì một ngụm, nhìn bộ dạng tham lam của cô, giống như không cho cô uống là mình có lỗi vậy, hơn nữa dù sao cũng là sâm panh, chắc là không sao.

Không ngờ, sự dễ dãi này của hần trực tiếp gây ra hậu quả "nghiêm trọng"...

"Hắc hắc, Khải ca ca, anh thật tốt, chụt..."

Tiểu Anh Nhi đắc ý vui mừng ôm lấy cổ Minh Khải, không chút do dự hung hăng hôn một cái, không hề ý thức được hành động của cô khiến cho mọi người đều xôn xao.

"Ừ."

Khóc môi cong lên, mắt mang ý cười, tâm tình tốt lắm, cũng không nhắc nhở sự "thất lễ" của cô, quét mắt nhìn đám người sừng sốt xung quanh, sợ tới mức mọi người vội vàng quay đầu lại tiếp tục làm chuyện của mình.

Chỉ có Thiệu Vĩ Thần cầm ly rượu, sau khi kinh ngạc liên lộ ra nụ cười gian tà, nhìn sắc mặt không tốt lắm của Lí Hạo Hiên bên cạnh.

"Ừ, tiểu Anh Nhi, em cũng thật nhiệt tình a, khi nào thì hôn anh một cái nha, anh cũng muốn thưởng thức nụ hôn của hoa khôi giảng đường!" Thiệu Vĩ Thần trêu chọc cô.

Tiểu Anh Nhi vừa mới uống rượu cùng Lí Tô Cẩm, nghe thấy thế thiếu chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống, xấu hổ chỉ muốn có cái lỗ nào đó để chui xuống.

Quá xúc động rồi, vừa rồi đầu óc căn bản chưa suy nghĩ nhưng cơ thể đã hành động rồi, đến lúc chạm ly với Lí Tô Cẩm mới ý thức được cô vừa làm gì,

thiếu chút nữa sặc ra, vốn nghĩ giả vờ không biết, kết quả vừa ngồi xuống đã có người trêu chọc cô.

"Ách... haha"

Không biết nói gì, chỉ có thể cười một cách ngây ngô.

"Ăn đi, đừng để ý cậu ta."

Minh Khải gấp một miếng sườn đưa đến bát của cô, thân nhiên liếc nhìn Thiệu Vĩ Thần đang vui sướng khi người gặp họa.

"Cậu nhàn rồi sinh nông nổi hả? Nếu không lát nữa ăn xong tôi cùng cậu đến sân vận động rèn luyện thân thể?"

"Ách, haha, không cần không cần, tôi có việc phải làm, tôi còn bận nhiều việc, haha."

Vội vàng thu hồi tầm mắt, đùa à, đi "rèn luyện thân thể" với Minh Khải mới là ngu ngốc đó, mỗi lần hắn đều đánh mình đứng không dậy nổi, người nào không biết còn tưởng rằng mình với hắn có thù có oán, chính mình cũng được coi là lợi hại, nhưng mà gặp phải tên biến thái này, mình liền trở nên yếu đuối như đàn bà vậy, đối với hắn thì là rèn luyện thân thể, nhưng đối với mình thì là chịu không nổi a, trở thành cái bao cát cho hắn đánh thoải mái a.

"Khải ca ca.... Khải ca ca, anh đừng có động đây, tui ngồi không vững rồi! Ô...."

Tiểu Anh Nhi ngồi cũng không yên, trực tiếp dựa vào lồng ngực Minh Khải, còn liên tục động đây, cọ cọ đầu, dường như dù thế nào cũng không cảm thấy thoải mái.

Nhẹ nhàng ôm lấy cô gái nhỏ không an phận, Minh Khải nhú nhú mày.

Nghĩ đến vừa rồi cô còn tự cho mình là thông minh, thừa dịp hắn nói chuyện cùng Thiệu Vĩ Thần và Lí Hạo Hiên mà uống trộm rượu, còn tưởng rằng hắn không biết, ngây ngô cười. Thấy cô dường như rất thích sâm panh nên hắn cũng mặc kệ cô, không ngờ cô vừa uống đã say, say đến không biết trời đất rồi.

Có điều, cái làm cho hắn khó chịu chính là, cô uống rượu dựa vào ngực hắn, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia ai cũng có thể nhìn thấy. Hắn giam cô vào trong lồng ngực, làm cho khuôn mặt cô chôn trong ngực hắn, sắc bén quét mắt đến đám người xem xung quanh.

"Uhm... Tôi quá a!..." Khuôn mặt trực tiếp bị đặt tại một "bức tường sắt" cứng rắn, tiểu Anh Nhi không thoải mái giây dựa muốn thoát ra, kết quả ngo ngậy nửa ngày cũng không thể thoát khỏi, tức giận liền cắn một ngụm.

"A...."

Minh Khải kêu lên một tiếng đau đớn.

Tuy rằng âm thanh rất nhỏ, những người khác căn bản không chú ý tới, có điều đôi tai sắc bén của Thiệu Vĩ Thần vẫn có thể nghe được, cả Lí Hạo Hiên bên cạnh cũng vậy.

"Ui, Minh Khải, cậu làm sao vậy? Không biết còn tưởng rằng cậu... Hắc hắc... cái đó đó..."

Thiệu Vĩ Thần nhìn hai người đang tựa vào nhau kia một cách đen tối, không để ý tới ánh mắt sắc bén của người nào đó, đánh bạo hỏi. Vừa rồi bỗng dưng cảm thấy thân thể Minh Khải co lại trong nháy mắt, tuy rằng rất nhanh lại thả lỏng, nhưng cũng khó mà trốn khỏi mắt thần của Vĩ Thần, hắc hắc, khẳng định là tiểu Anh Nhi lại làm chuyện gì kinh động rồi, nhìn cô gái nhỏ lộn xộn trong lồng ngực Minh Khải, Thiệu Vĩ Thần cười một cách gian tà.

Lạnh lùng nhìn Thiệu Vĩ Thần về mặt không đứng đắn, tự nhiên cũng chú ý tới ánh nhìn chăm chú của Lí Hạo Hiên.

"Không sao."

Bàn tay ôm lấy eo cô gái nhỏ, vỗ nhẹ mái tóc cô, giống như đang làm nguôi đi sự tức giận của cô, lại giống như đang làm nguôi đi sự tức giận của chính mình.

Hình như cảm nhận được bị chú ý, cô gái trong lồng ngực cũng theo bản năng giảm bớt sức lực, có điều vẫn không buông ra, như là phát hiện điều gì thú vị vậy, hai cánh tay trực tiếp ôm chặt thắt lưng hắn.

"Í, Minh Khải, hiện tại đã bắt được kẻ trộm rồi, cậu cũng nên chuyển ra khỏi kí túc xá nữ đi chứ?"

Bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu, Thiệu Vĩ Thần cũng không tiếp tục vấn đề vừa nói ban nãy, tên trộm này đã bắt được rồi, hắc hắc, Minh Khải cũng nên quay về kí túc xá nam đi chứ, còn không cho mình vào KTX nữ, vậy hắn cũng phải đi ra đi >.

Các nữ sinh khác vừa nghe thấy, nhanh chóng vênh tai, muốn thu hoạch tin tức quan trọng này.

"Về trường học rồi nói sau." Không thảo luận về đề tài này, cầm ly rượu vang đỏ trên bàn, khẽ nhấp môi.

"Hả, không phải cậu không muốn chuyển ra đó chứ, vậy...." Hắc hắc, hắn không chuyển ra cũng tốt, vậy mình còn có lí do chuyển vào.

Không để ý tới tên nào đó đang ngây ngô cười, Minh Khải cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang ghé vào trước ngực mình.

Cảm giác được áo sơ mi trước ngực đã ướt một mảng lớn, nhìn đám người đang nói chuyện, một tay giữ eo cô, một tay cầm ly rượu.

"Anh Nhi, nhả ra!"

Cảm giác trước ngực càng ngày càng ngứa, mà cô gái nhỏ tựa hồ còn muốn chơi đùa nữa, trong cơ thể dần dâng lên cảm giác khô nóng, cúi đầu nói thâm vào tai Anh Nhi.

"Ừm... Ngứa quá..." Bị hơi nóng thổi ra của người nào đó lao thẳng tới lỗ tai, ngứa ngứa, cọ cọ, ngẩng đầu nhìn về phía tên đầu sỏ gây nên.

"A... Soái ca, anh đẹp trai quá a! Làn da mềm mại quá!... Có điều sao nhìn anh giống Khải ca ca vậy?"

Mơ mơ màng màng, một chút cũng không ý thức được tình cảnh của chính mình, trọn to mắt nhìn bóng người mơ hồ trước mặt, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của người đó.

Hắc hắc, không trắng như mình, nhưng làn da thực sự rất mịn a, ghen tị ghen tị.

"Sao, Khải ca ca của em không đẹp trai sao?"

* * * * *

Để các bạn đợi lâu rồi, thật sự xin lỗi và cũng cảm ơn các bạn vẫn theo dõi truyện. Thật ra cũng không phải mình bận việc gì đâu, chỉ là tại... mình lười. Ai cũng có lúc lười mà đúng không, nhưng mình tuyệt đối không bỏ truyện đâu nha. Bây giờ mình hết lười rồi, mỗi tuần mình sẽ ra 2 chap nhé hi hi ^0^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hôn một cái được không

"Sao, Khải ca ca của em không đẹp trai sao?"

Hắn cong khoe môi, đôi mắt gian tà híp lại, cầm ly rượu mị hoặc nhìn cô gái nhỏ đang mở đôi mắt to trong veo, mê mẩn như tiểu bạch thỏ, lời nói thâm trầm càng khiến cô gái rối loạn.

"À... Anh đẹp trai quá, hôn một cái được không... " Chu cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn.

Còn chưa đủ?

Cô ôm lấy cổ soái ca lại gần mình, rút ngắn khoảng cách của hai người, nhìn khuôn mặt tuấn tú đang dần dần phóng đại trước mặt, cô cười toe toét.

Nhìn bộ dạng cô gái nhỏ bị chính mình hấp dẫn, Minh Khải tâm tình tốt lắm, đôi mắt híp lại, bá đạo nâng cằm Anh Nhi, cúi đầu thỏa mãn "nguyện vọng" của cô.

*

Cho đến lúc cô hơi giấy dựa, mới không thể không buông ra.

Nhìn cô thở hổn hển, khuôn mặt đỏ hồng lên, vừa ngây thơ lại mị hoặc, làm cho người ta nhìn khuôn được muốn trực tiếp phủ môi lên môi cô một lần nữa.

Ngẩng đầu nhìn đám người còn khiếp sợ chưa hoàn hồn, Minh Khải ôm cô gái mềm mại trong lồng ngực, một tay còn không quên ấn khuôn mặt nhỏ nhắn đến trước ngực mình: "Tôi đi trước, mọi người tự nhiên." Nói xong liền đi ra ngoài cửa.

Thiệu Vi Thần cảm thấy mình ở đây cũng không còn gì thú vị nữa, cũng đi theo tính toán rồi đi.

"Minh Khải, cậu uống cũng không ít, để tôi đưa hai người về." Lí Hạo Hiên đuổi theo đến nơi, biết Minh Khải uống không ít, hơn nữa cũng không gọi tài xế, định lái xe đưa bọn họ trở về.

"Không cần, tôi không sao."

Lạnh lùng từ chối, trong lòng có một sự mâu thuẫn khó hiểu, biết Lí Hạo Hiên thích cô gái trong ngực mình, trong tiềm thức cũng không muốn để bọn họ

tiếp xúc quá nhiều.

"Vậy được rồi, chú ý an toàn nhé."

Cũng không nói gì khác, tất nhiên hiểu được ý của hắn, ha ha, xem ra hắn thích Anh Nhi đã biểu hiện ra quá rõ ràng, chính là tiểu Anh Nhi cô không biết mà thôi, nhìn chiếc xe rời đi, cười khổ một chút, nếu không nhìn ra tiểu Anh Nhi cũng thích Minh Khải, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay, có điều, hắn quả thật đã chậm một bước, hoặc là ngay từ đầu đã không có cơ hội...

"Hạo Hiền, nếu không còn hy vọng nữa thì hãy buông tha đi, sau này tình lại càng thêm đau khổ mà thôi."

Thiệu Vĩ Thần đuổi theo đến nơi cũng thấy được một màn vừa rồi, thật tình hy vọng tiểu Anh Nhi ở bên Minh Khải, muốn giúp bạn tốt loại bỏ khó khăn, tuy rằng tên họ Vương đó cũng chưa chắc đã cần hắn hỗ trợ.

"Cảm ơn nhắc nhở, tôi biết nên làm thế nào."

Nhìn thoáng qua Thiệu Vĩ Thần, Lí Hạo Hiền có chút mất mát gật đầu rồi rời đi.

*

"A.... Khải ca ca, nóng quá..."

Tiểu Anh Nhi say rượu ngồi ở ghế bên cạnh người lái. Ai biết được cô uống hai ba ngụm liền say thành như vậy, xem ra về sau dù chỉ là một chút rượu cũng không được để cô uống, Minh Khải một bên lái xe, một bên chăm sóc cô, nghĩ thầm. Hơi hé cửa kính xe, để gió mát thổi vào.

"Ừm..." Mát quá, thật là thoải mái, bàn tay lộn xộn rốt cục cũng ngoan ngoãn nằm im.

"Tiểu bảo bối mau nghe điện thoại, tiểu bảo bối mau nghe điện thoại, tiểu bảo bối..."

Đang lái xe, nghe thấy âm thanh này, Minh Khải nhíu mày, nhìn về phía phát ra âm thanh, hóa ra là di động của cô gái đang ngủ vang lên.

Nhạc chuông này...

Có lẽ cũng chỉ có cô mới dùng...

Thật... ngây thơ.

Nhìn dòng chữ "Mama yêu dấu" trên màn hình, tiếp điện thoại.

"Anh Nhi, nghe nói con lại gây chuyện ở trường học, sao con không biết an phận chút vậy? Con..." Còn chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy một giọng nữ uất giận phía bên kia đầu dây truyền đến, tiếp theo lại nghe thấy một trận quở trách...

A....

Có thể chọc giận dì Lâm đoàn trang hiền thực thành như vậy, cũng chỉ có thể là bản lĩnh của tiểu Anh Nhi.

"Dì Lâm, là con."

"A? Minh Khải hả, ta còn tưởng là Anh Nhi, haha, vừa rồi di không dọa con chứ, di đang rất tức giận, Anh Nhi quá nghịch ngợm, một ngày cũng không an phận." Điện Nhã Lâm ôn nhu cũng chỉ lúc ở trước mặt con gái biểu tình mới "phong phú" như vậy, đối với người khác đều rất dịu dàng.

"Lần này không phải lỗi của Anh Nhi, di đừng giận nữa, cô ấy rất ngoan~"

Nếu Điện Nhã Lâm có thể nhìn thấy tình huống bên này, khẳng định sẽ tức điên lên.

Đây sao có thể gọi là ngoan?

Chỉ thấy cô gái ngủ không thoải mái lại bắt đầu động đậy, một bàn tay tùy tiện lộn xộn, liền động đến cơ thể người bên cạnh đang gọi điện thoại, tầm mắt của hắn bắt đầu làm loạn, một tay còn kéo quần áo của chính mình, miệng cũng bắt đầu than thở "Cái giường này cứng quá.... Ừm... Nóng..."

"Dì Lâm, Anh Nhi đang ở bên cạnh con, hôm nay có buổi tiệc nhỏ, cô ấy khá mệt, đang ngủ trên xe, di có muốn nói chuyện với cô ấy không?" Nhìn cô gái nhỏ càng ngày càng không an phận, Minh Khải nhíu nhíu mày.

"À, không cần, nó không sao là tốt rồi, ta cúp máy đây, con lái xe chú ý an toàn nha."

Vốn điện thoại của con gái ở chỗ Minh Khải có chút buồn bực, hóa ra là đang ngủ, lại nghe nói đang lái xe, vẫn là mau treo máy đi, dù sao cũng không có việc gì quan trọng để nói.

"Vâng, con sẽ bảo cô ấy gọi lại cho di sau."

"Được được."

Treo điện thoại, nhìn cô gái càng ngày càng làm càn, hình như rất nóng, mặt đỏ hồng, quần áo lộn xộn tốc quá cả lưng, bàn tay nhỏ bé còn đang tiếp tục chiến đấu hăng hái với quần áo, cả người đều sắp rơi xuống khỏi ghế rồi.

Không thể không vươn tay kéo eo cô để cô ngồi hẳn hoi, nhưng tình huống cũng không mấy tốt đẹp, bởi vì hân vừa mới thu tay về cô gái kia lại tiếp tục trườn xuống, cơ hồ chỉ còn lại khuôn mặt ở bên cạnh đai an toàn, thấy bộ dạng không thoải mái của cô, Minh Khải nhíu mày, dừng xe ở một bên.

Cởi bỏ đai an toàn của cô, một tay đem cô tới bên người hân, hai chân vắt qua đùi hân, bởi vì chênh lệch chiều cao, hai người ngồi như vậy cũng không ảnh hưởng tầm mắt, chính là...

Ảnh hưởng tâm tình...

* * *

Lần đầu tiên việc lái xe đối với hân lại khó đến vậy, đây gọi là cuộc chiến giữa lí trí và... dục vọng... khụ khụ...

Ôm cô vào nhà, liền thấy mẫu thân đại nhân ngồi trên sofa còn chưa ngủ, nhìn thoáng qua, không nói gì, trực tiếp ôm cô về tới phòng ngủ của cô.

Đi ra liền thấy Phương Á Nam theo đuôi phía sau, thần nhiên mở miệng: "Mẹ, giúp cô ấy tắm rửa đi, cô ấy uống rượu." Nghĩ cũng đã muộn rồi, người giúp việc trong nhà có thể đã ngủ (Quan trọng nhất phòng chừng là không muốn người khác thấy thân thể của cô gái nhỏ đi, thật là phúc hắc ~~)

"Sao con không chăm sóc Anh Nhi chút a, còn để nó uống rượu, nó còn nhỏ như vậy uống rượu không tốt cho sức khỏe." Cần nhẫn vài câu rồi vào phòng ngủ chuẩn bị giúp cô tắm rửa.

"Oa, làn da bé Nhi thật tốt a, con trai đúng là nhất được bảo bối rồi..." Phương Á Nam cũng là phụ nữ mà cũng phải cảm thán khi chạm vào làn da mềm mại trắng nõn của Anh Nhi, chỉ còn thiếu chảy nước miếng, thật sự là một chút tỳ vết cũng không có a, mềm mại như da trẻ con, hơi dùng sức một chút đã đỏ lên, thật đúng là nhẵn nhụi a, tắm tắc, vậy mà rơi vào tay con sói nhà mình, haizzz...

"Mẫu thân đại nhân đáng kính, xin hỏi mẹ đang làm cái gì vậy?" Minh Khải chuẩn bị thuốc giải rượu quay về mới vừa mở cửa liền thấy một màn quý dị như vậy, nháy mắt mặt liền đen thui.

"A? Có làm gì đâu, à, tí thì quên, mẹ đang tắm cho Anh Nhi." Tiếc hận nhìn Anh Nhi mềm mại đáng yêu, lại nhìn thẳng con mặt lạnh như tiền, càng nghĩ càng thấy như hoa nhài cắm bãi phân trâu, a, hình như so sáng có chút không thỏa đáng, có điều cũng gần như thế a~

"Không cần, con sẽ tắm cho cô ấy, khỏi phiền mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Bướm Bình Của Hoàng Tử Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.